REPUBLIKA SLOVENIJA
**DRŽAVNI ZBOR**
Zakonodajno-pravna služba

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana
t: 01 478 96 94, f: 01 478 98 45, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

Številka: 801-01/21-22/ EPA 2317-VIII
Datum: 16. marec 2022

DRŽAVNI ZBOR JE NA SEJI 16.3.2022 SPREJEL ZAKON O VARSTVU OKOLJA (ZVO-2) V NASLEDNJEM BESEDILU:

# Z A K O N

# O VARSTVU OKOLJA (ZVO-2)

## I. TEMELJNE DOLOČBE

### 1. Splošne določbe

1. člen
(vsebina)

(1) Ta zakon ureja varstvo okolja pred obremenjevanjem kot temeljni pogoj za trajnostni razvoj in v tem okviru določa temeljna načela varstva okolja, ukrepe varstva okolja, spremljanje stanja okolja in informacije o okolju, ekonomske in finančne instrumente varstva okolja, javne službe varstva okolja in druga z varstvom okolja povezana vprašanja.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo:

1. Direktiva 87/217/EGS Sveta z dne 19. marca 1987 o preprečevanju in zmanjševanju onesnaževanja okolja z azbestom (UL L št. 85 z dne 28. 3. 1987, str. 40), zadnjič spremenjena s Sklepom (EU) 2018/853 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Uredbe (EU) št. 1257/2013 ter direktiv 94/63/ES in 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktivi Sveta 86/278/EGS in 87/217/EGS v zvezi s postopkovnimi pravili na področju okoljskega poročanja in razveljavitvi Direktive Sveta 91/692/EGS (UL L št. 150 z dne 14. 6. 2018, str. 155),
2. Direktiva 91/271/EGS Sveta z dne 21. maja 1991 o čiščenju komunalne odpadne vode (UL L št. 135 z dne 30. 5. 1991, str. 40), zadnjič spremenjene z Direktivo 2013/64/EU Sveta z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv Sveta 91/271/EGS in 1999/74/EC ter direktiv 2000/60/ES, 2006/7/ES, 2006/25/ES in 2011/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta zaradi spremembe položaja Mayotta v razmerju do Evropske unije (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 8),
3. Direktiva 94/62/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 1994 o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 365 z dne 31. 12. 1994, str. 10), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/852 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 94/62/ES o embalaži in odpadni embalaži (UL L št. 150 z dne 14. 6. 2018, str. 141),
4. Direktiva 98/70/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 1998 o kakovosti motornega bencina in dizelskega goriva ter spremembi Direktive

93/12/EGS (UL L št. 350 z dne 28. 12. 1998, str. 58), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 328 z dne 21. 12. 2018, str. 1),

5. Direktiva 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (UL L št. 269 z dne 21. 10. 2000, str. 34), zadnjič spremenjena z Delegirano Direktivo Komisije (EU) 2020/363 z dne 17. decembra 2019 o spremembi Priloge II k Direktivi 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta o izrabljenih vozilih glede določenih izjem za svinec in svinčeve spojine v sestavnih delih (UL L št. 67 z dne 5. 3. 2020, str. 119),
6. Direktiva 2000/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL L št. 327 z dne 22. 12. 2000, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Komisije 2014/101/EU z dne 30. oktobra 2014 o spremembi Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL L št. 311 z dne 31. 10. 2014, str. 32),
7. Direktiva 2001/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. marca 2001 o namernem sproščanju gensko spremenjenih organizmov v okolje in razveljavitvi Direktive Sveta 90/220/EGS (UL L št. 106 z dne 17. aprila 2001, str. 1), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2019/1381 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2019 o preglednosti in trajnosti ocenjevanja tveganja v prehranski verigi v EU ter o spremembah uredb (ES) št. 178/2002, (ES) št. 1829/2003, (ES) št. 1831/2003, (ES) št. 2065/2003, (ES) št. 1935/2004, (ES) št. 1331/2008, (ES) št. 1107/2009, (EU) 2015/2283 in Direktive 2001/18/ES (UL L št. 231 z dne 6. 9. 2019, str. 1),
8. Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21. 7. 2001, str. 30),
9. Direktiva 2002/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. junija 2002 o ocenjevanju in upravljanju okoljskega hrupa (UL L št. 189 z dne 18. 7. 2002, str. 12), zadnjič spremenjena z Delegirano Direktivo Komisije (EU) 2021/1226 z dne 21. decembra 2020 o spremembi Priloge II k Direktivi 2002/49/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede skupnih metod ocenjevanja hrupa zaradi prilagoditve znanstvenemu in tehničnemu napredku (UL L št. 269 z dne 28. 7. 2021, str. 65),
10. Direktiva 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L št. 41 z dne 14. 2. 2003, str. 26),
11. Direktiva 2003/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o sodelovanju javnosti pri sestavi nekaterih načrtov in programov v zvezi z okoljem in o spremembi direktiv Sveta 85/337/EGS in 96/61/ES glede sodelovanja javnosti in dostopa do sodišč (UL L št. 156 z dne 25. 6. 2003, str. 17), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2016/2284 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. decembra 2016 o zmanjšanju nacionalnih emisij za nekatera onesnaževala zraka, spremembi Direktive 2003/35/ES in razveljavitvi Direktive 2001/81/ES (UL L št. 344 z dne 17. 12. 2016, str. 1),
12. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji in spremembi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. 10. 2003, stran 32), zadnjič spremenjena z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2021/1416 z dne 17. junija 2021 o spremembi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede izključitve dohodnih letov iz Združenega kraljestva iz sistema EU za trgovanje z emisijami (UL L št. 305 z dne 31. 8. 2021, str. 1),

13. Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30. 4. 2004, str. 56), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2019/1010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o uskladitvi obveznosti poročanja na področju zakonodaje, povezane z okoljem, ter spremembi uredb (ES) št. 166/2006 in (EU) št. 995/2010 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 2002/49/ES, 2004/35/ES, 2007/2/ES, 2009/147/ES in 2010/63/EU Evropskega parlamenta in Sveta, uredb Sveta (ES) št. 338/97 in (ES) št. 2173/2005 ter Direktive Sveta 86/278/EGS (UL L št. 170 z dne 25. 6. 2019, str. 115),
14. Direktiva 2004/107/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2004 o arzenu, kadmiju, živem srebru, niklju in policikličnih aromatskih ogljikovodikih v zunanjem zraku (UL L št. 23 z dne 26. 1. 2005, str. 3), zadnjič spremenjeno z Direktivo Komisije (EU) 2015/1480 z dne 28. avgusta 2015 o spremembi nekaterih prilog k direktivama 2004/107/ES in 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter določitvi pravil glede referenčnih metod, potrjevanja podatkov in umestitve mest vzorčenja za ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka (UL L št. 226 z dne 29. 8. 2015, str. 4),
15. Direktiva 2006/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o ravnanju z odpadki iz rudarskih in drugih ekstraktivnih dejavnosti ter o spremembi Direktive 2004/35/ES - Izjava Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L št. 102 z dne 11. 4. 2006, str. 15), zadnjič spremenjeno z Uredbo (ES) št. 596/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. junija 2009 o prilagoditvi nekaterih aktov, za katere se uporablja postopek iz člena 251 Pogodbe, Sklepu Sveta 1999/468/ES glede regulativnega postopka s pregledom (UL L št. 188 z dne 18. 7. 2009, str. 14),
16. Direktiva 2006/66/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih in razveljavitvi Direktive 91/157/EGS (UL L št. 266 z dne 26. 9. 2006, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150 z dne 14. 6. 2018, str. 93),
17. Direktiva 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanjega zraka in čistejšem zraku za Evropo (UL L št.152 z dne 11. 6. 2008, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo Komisije (EU) 2015/1480 z dne 28. avgusta 2015 o spremembi nekaterih prilog k direktivama 2004/107/ES in 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter določitvi pravil glede referenčnih metod, potrjevanja podatkov in umestitve mest vzorčenja za ocenjevanje kakovosti zunanjega zraka (UL L št. 226 z dne 29. 8. 2015, str. 4),
18. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, str. 3), zadnjič spremenjeno z Direktivo (EU) 2018/851 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Direktive 2008/98/ES o odpadkih (UL L št. 150 z dne 14. 6. 2018, str. 109),
19. Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, str. 114), zadnjič spremenjena z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 328 z dne 21. 12. 2018, str. 1),

20. Direktiva 2009/41/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o uporabi gensko spremenjenih mikroorganizmov v zaprtih sistemih (prenovitev) (UL L št. 125 z dne 21. 5. 2009, str. 75),
21. Direktiva 2009/147/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2009 o ohranjanju prosto živečih ptic (UL L št. 20 z dne 26. 1. 2010, str. 7), zadnjič spremenjene z Uredbo (EU) 2019/1010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o uskladitvi obveznosti poročanja na področju zakonodaje, povezane z okoljem, ter spremembi uredb (ES) št. 166/2006 in (EU) št. 995/2010 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 2002/49/ES, 2004/35/ES, 2007/2/ES, 2009/147/ES in 2010/63/EU Evropskega parlamenta in Sveta, uredb Sveta (ES) št. 338/97 in (ES) št. 2173/2005 ter Direktive Sveta 86/278/EGS (UL L št. 170 z dne 25. 6. 2019, str. 115),
22. Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, str. 17), zadnjič popravljena s Popravkom (UL L št. 158 z dne 19. 6. 2012, str. 25), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2010/75/EU),
23. Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, str. 1), zadnjič spremenjena z Direktivo 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 124 z dne 25. 4. 2014, str. 1),
24. Direktiva 2012/18/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, ki spreminja in nato razveljavlja Direktivo Sveta 96/82/ES (UL L št. 197 z dne 24. 7. 2012, str. 1),
25. Direktiva 2012/19/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o odpadni električni in elektronski opremi (OEEO) (UL L št. 197 z dne 24. 7. 2012, str. 38), zadnjič spremenjene z Direktivo (EU) 2018/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi direktiv 2000/53/ES o izrabljenih vozilih, 2006/66/ES o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih ter 2012/19/EU o odpadni električni in elektronski opremi (UL L št. 150 z dne 14. 6. 2018, str. 93),
26. Direktiva (EU) 2015/2193 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o omejevanju emisij nekaterih onesnaževal iz srednje velikih kurilnih naprav v zrak (UL L št. 313 z dne 28. 11. 2015, str. 1),
27. Direktiva (EU) 2016/2284 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. decembra 2016 o zmanjšanju nacionalnih emisij za nekatera onesnaževala zraka, spremembi Direktive 2003/35/ES in razveljavitvi Direktive 2001/81/ES (UL L št. 344 z dne 17. 12. 2016, str. 1),
28. Direktiva (EU) 2019/904 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. junija 2019 o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje (UL L št. 155 z dne 12. 6. 2019, str. 1).

2. člen
(uporaba)

(1) Določbe tega zakona se ne uporabljajo:

1. pri odrejanju in izvajanju nujnih ukrepov in nalog zaščite, reševanja in pomoči v primeru naravne ali druge nesreče v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, od trenutka nastanka naravne ali druge nesreče do ure ali dneva, ko pristojna oseba za vodenje intervencije v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, odloči, da so zagotovljeni pogoji za prenehanje intervencije;

2. pri izvajanju izrednih ukrepov v času povečane stopnje ogroženosti v zvezi z intervencijo v primeru naravne nesreče zaradi škodljivega delovanja voda v skladu s predpisi, ki urejajo vode, ki so nujna dela pri izvajanju zaščite, reševanja in pomoči v času povečane stopnje ogroženosti zaradi škodljivega delovanja voda, od trenutka nastanka naravne ali druge nesreče do ure ali dneva, ko pristojna oseba za vodenje intervencije v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, odloči, da so zagotovljeni pogoji za prenehanje intervencije, in
3. pri izvajanju nujnih ukrepov obrambe države v skladu s predpisi, ki urejajo obrambo, v času povečane nevarnosti napada na državo, neposredne vojne nevarnosti ter razglašenega izrednega ali vojnega stanja do dneva preklica teh stanj v skladu s predpisi, ki urejajo obrambo.

(2) Pri izvajanju nalog in ukrepov iz prvega odstavka tega člena je treba v čim večji meri upoštevati cilje varovanja okolja ter potrebe ohranjanja narave v skladu z zakonom, ki ureja ohranjanje narave.

(3) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena se v primerih iz 1. točke prvega odstavka tega člena uporabljajo določbe tega zakona v delu, ki ureja ukrepe ob okoljski nesreči in večji nesreči.

3. člen
(izrazi)

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, pomenijo:

1. Narava je celota materialnega sveta in sestav z naravnimi zakoni med seboj povezanih in soodvisnih delov okolja in procesov. Človek je sestavni del narave.
1.1 Ohranjanje narave je izvajanje ukrepov ohranjanja biotske raznovrstnosti in sistema varstva naravnih vrednot, kot jih opredeljujejo predpisi, ki urejajo ohranjanje narave. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih, ki urejajo ohranjanje narave. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.
1.2 Naravni pojavi so fizikalno-kemični procesi, sevanja, geološki pojavi, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.
2. Okolje je tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja.
2.1 Deli okolja so mineralne surovine, tla, voda, zrak, živalske in rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom.
2.2 Posebni deli okolja so deli okolja, ki imajo koristno vlogo za drug del okolja ali javnost; to so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovana vrsta), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju, ter naravne vrednote po predpisih o ohranjanju narave.
2.3 Tla so vrhnja plast zemeljske skorje nad matično podlago (kamnine ali sedimenti). Tla sestavljajo anorganske in organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.
2.4 Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.
2.5 Naravna dobrina je del okolja in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.
2.6 Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.

2.7 Naravni vir je del okolja, ki je lahko predmet gospodarske rabe.
2.8 Naravna vrednota so naravne vrednote po predpisih o ohranjanju narave.
2.9 Kulturna dediščina je kulturna dediščina, vključno z arheološkimi sestavinami, po predpisih o varstvu kulturne dediščine.
3. Obremenitev okolja je poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, rabo naravne dobrine, tveganje za okolje ali okoljsko škodo.
3.1 Celotna obremenitev okolja so skupni vplivi in učinki več istovrstnih emisij v okolje, skupna obremenitev okolja pa so skupni vplivi in učinki vseh prisotnih raznovrstnih emisij v okolje.
3.2 Celotna obremenitev posega v okolje so skupni vplivi in učinki posega v okolje in z njim povezanih dejavnosti na okolje, skupna obremenitev posega v okolje pa so skupni vplivi in učinki na okolje, ki so posledica obstoječega stanja ter posega v okolje in z njim povezanih dejavnosti.
3.3 Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije ali druge vrednosti standardov kakovosti okolja, ali dovoljeno rabo naravne dobrine, vključno z okoljsko škodo in okoljsko nesrečo. Čezmerno obremenitev predstavlja tudi obremenitev, ki je posledica odstopa od pravil ravnanja, predpisanih z namenom varovanja okolja ali rabe naravne dobrine.
3.4 Pomembni škodljivi vplivi na okolje so pomembni vplivi na okolje ali vplivi, ki bodo verjetno pomembno vplivali na okolje.
3.5 Znatno tveganje za zdravje ljudi in za okolje je možnost povzročitve čezmerne obremenitve okolja, ki ima za posledico verjetno pomembne vplive na zdravje ljudi in lahko povzroča pomembne vplive na okolje.
4. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škoduje človekovemu zdravju, počutju in kakovosti njegovega življenja ter preživetju, zdravju in počutju drugih organizmov, in se nanaša zlasti na onesnaževanje okolja, emisije v okolje, rabo naravnih dobrin, povzročanje tveganja za okolje, med drugim z gradnjo in uporabo objektov, opravljanjem proizvodnih in drugih dejavnosti, dajanje proizvodov na trg in njihovo potrošnjo ter ravnanjem z odpadki.
4.1 Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v ali na zrak, vodo ali tla, nastajanje odpadkov in določena ravnanja z njimi ter je posledica človekovega delovanja ali dejavnosti, ki lahko škoduje okolju, zdravju ljudi ali premoženju.
4.2 Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote proizvoda ali storitve in niso všteti v lastno ceno proizvoda ali storitve.
4.3 Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira ali razpršenih virov v okolje.
4.4 Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, ki je določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije ipd., ter v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.
4.5 Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe v skladu z zakonom.
4.6 Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.
4.7 Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, povezan s posegom v okolje, ki ima zaradi obremenitve okolja takoj ali pozneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja.

4.8 Večja nesreča je okoljska nesreča, ki je posledica nenadzorovanih dogodkov pri obratovanju obrata tveganja iz 131. člena tega zakona.

4.9 Izredni dogodek je nepredviden dogodek, ki povzroči kratkotrajno čezmerno obremenitev okolja.

4.10 Okoljska škoda je škoda, povzročena posebnim delom okolja.

4.10.1 Škoda je merljiva negativna sprememba posebnega dela okolja ali večja merljiva prizadetost njegove funkcije, povzročena neposredno ali posredno.

4.10.2 Neposredna nevarnost škode je dovolj velika verjetnost, da bo okoljska škoda nastala v bližnji prihodnosti, ter vključuje situacije, kot so na primer skladiščenje nevarnih snovi v nasprotju s pravili za varno skladiščenje, puščanje in odmetavanje odpadkov v okolju, odvajanje odpadnih voda brez ustreznega čiščenja, kadar je to potrebno, in druge podobne neposredne nevarnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na kakovost vode in tal ter zavarovane vrste in naravne habitate.

4.11 Bistvena lastnost posega v okolje je tista lastnost, zaradi katere ima lahko poseg v okolje pomembne vplive na okolje oziroma se pomembni vplivi na okolje lahko pričakujejo, in se izraža zlasti z njegovo zmogljivostjo.

5. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.

5.1 Standard kakovosti okolja je kakovost oziroma obremenitev okolja ali njegovega dela, izražena kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije ali z drugim kazalnikom. Določen je lahko kot mejna vrednost, ciljna, opozorilna, alarmna, kritična, načrtovalska ali sprožilna vrednost ali kot stanje okolja.

5.2 Mejna vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja ali njegovega dela, določena z namenom, da se izogne škodljivim učinkom na zdravje ljudi ali okolje kot celoto, jih prepreči ali zmanjša.

5.3 Ciljna vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja, s ciljem izogniti se škodljivim učinkom na zdravje ljudi oziroma okolje kot celoto, jih preprečiti ali zmanjšati, ter ki jo je treba, kadar je to mogoče, doseči v določenem času.

5.4 Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na zdravje za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti in pri kateri je potrebno sprotno obveščanje javnosti.

5.5 Alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja, nad katero so škodljivi vplivi na zdravje ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti ter pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi in sprotno obveščanje javnosti.

5.6 Kritična vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja oziroma obremenitve okolja ali njegovega dela, katere preseganje lahko neposredno škodljivo vpliva na nekatere sprejemnike (npr. na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme), vendar ne na človeka.

5.7 Sprožilna vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja ali obremenitve okolja, ob doseganju katere je treba z dodatnimi raziskavami ugotoviti, ali je zaradi potencialnih škodljivih vplivov na zdravje ljudi ali okolje treba izvesti ukrepe, da se ti škodljivi vplivi zadovoljivo zmanjšajo, preprečijo ali odstranijo.

5.8 Načrtovalska vrednost je s predpisom določena raven kakovosti okolja ali obremenitve okolja, pomembna v procesu prostorskega načrtovanja.

6. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine, povzroča tveganje za okolje, povzroči okoljsko nesrečo ali okoljsko škodo ali nevarnost nastanka okoljske škode ali drugače s svojim ravnanjem ali opustitvijo ravnanja vpliva na stanje okolja. Povzročitelj obremenitve je v

skladu s tem zakonom tudi povzročitelj ali imetnik odpadkov, proizvajalec proizvodov in druga oseba, za katero je tako določeno s tem zakonom ali predpisi, izdanimi na njegovi podlagi.

6.1 Upravljavka ali upravljavec (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je povzročitelj obremenitve okolja, ki ima napravo ali obrat v lasti ali posesti ter na podlagi prenesenih stvarnih ali obligacijskih upravičenj lahko odloča o delovanju in spremembah naprave ali obrata ali izvaja določeno dejavnost. Ne glede na prejšnji stavek je upravljavec, ki izvaja dejavnost ravnanja z odpadki, povzročitelj obremenitve, ki je lastnik ali solastnik nepremičnin in lastnik premičnin za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov.

6.2 Sprememba upravljavca ali izvajalca dejavnosti je sprememba v posesti naprave ali dela naprave z zamenjavo pravne ali fizične osebe, ki ima okoljevarstveno dovoljenje ali je vpisana v evidenco v skladu s tem zakonom, z drugo pravno ali fizično osebo, ali njeno pripojitev k novemu upravljavcu, ali spremembo imena ali organizacijske oblike ali sedeža upravljavca.

6.3 Operator zrakoplova je pravna ali fizična oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.

6.3.1 Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti za plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovora ali poštnih pošiljk.

6.3.2 Država članica upravljavka je država članica Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco v skladu z uredbo EU, ki določa skupna pravila za opravljanje zračnih prevozov, oziroma država članica EU z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU.

6.4 Register Unije je standardizirana in informatizirana osrednja zbirka, v kateri se vodijo emisijski kuponi in druge z njimi enakovredne pravice do emisije toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: register Unije), v skladu z uredbo EU, ki ureja delovanje registra Unije.

6.5 Upravljavec obstoječe naprave v sistemu trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU (v nadaljnjem besedilu: sistem trgovanja) je oseba, ki ima na dan 30. junija dve leti pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov ali pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo.

7. Odpadek je vsaka snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči.

7.1 Nevarni odpadek je odpadek, ki ima eno ali več lastnosti, zaradi katerih so odpadki nevarni (v nadaljnjem besedilu: nevarna lastnost).

7.2 Nenevarni odpadki so odpadki, ki nimajo nobene od lastnosti, zaradi katerih bi jih bilo mogoče uvrstiti med nevarne odpadke.

7.3 Radioaktivni odpadek je odpadek, ki je zaradi določenih radioaktivnih lastnosti po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji uvrščen med radioaktivne odpadke.

7.4 Komunalni odpadki so:

- mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz gospodinjstev, ki vključujejo papir in karton, steklo, kovine, plastiko, biološke odpadke, les, tekstil, embalažo, odpadno električno in elektronsko opremo, odpadne baterije in akumulatorje ter kosovne odpadke, vključno z vzmetnicami in pohištvom, in
- mešani odpadki in ločeno zbrani odpadki iz drugih virov, kadar so po lastnostih in sestavi podobni odpadkom iz gospodinjstev.

Komunalni odpadki niso odpadki iz proizvodnje, kmetijstva, gozdarstva, ribištva, greznic, kanalizacije in čiščenja odplak, vključno z blatom iz čistilnih

naprav, izrabljena vozila ter gradbeni odpadki in odpadki iz odstranitve objektov, pri čemer ta opredelitev nima vpliva na razdelitev pristojnosti za ravnanje z odpadki med izvajalce javnih služb in druge osebe, ki ravnajo z odpadki.

7.5 Gradbeni odpadki in odpadki iz odstranitve objektov so odpadki, ki nastanejo pri gradnji v skladu z zakonom, ki ureja graditev.

7.6 Preprečevanje nastajanja odpadkov so ukrepi, ki so sprejeti, preden snov, material ali proizvod postane odpadek, in s katerimi se zmanjša:
- količina odpadkov, vključno s ponovno uporabo proizvodov ali podaljšanjem življenjske dobe proizvodov;
- škodljivi vplivi nastalih odpadkov na okolje in zdravje ljudi ali
- vsebnost nevarnih snovi v materialih in proizvodih.

7.7 Ponovna uporaba proizvodov je postopek, v katerem se proizvodi ali njihovi sestavni deli, ki niso odpadki, ponovno uporabijo za namene, za katere so bili prvotno izdelani.

7.8 Povzročitelj ali povzročiteljica odpadkov (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj odpadkov) je povzročitelj obremenitve, ki je pravna ali fizična oseba, katere delovanje povzroča nastajanje odpadkov (izvirni povzročitelj odpadkov), ali pravna ali fizična oseba, ki izvaja predobdelavo, mešanje ali druge postopke predelave ali odstranjevanja odpadkov, s katerimi se spreminjajo lastnosti ali sestava teh odpadkov.

7.9 Imetnik ali imetnica odpadkov (v nadaljnjem besedilu: imetnik odpadkov) je povzročitelj odpadkov ali pravna ali fizična oseba, ki ima odpadke v posesti.

7.10 Trgovec z odpadki je gospodarska družba ali podjetnik iz zakona, ki ureja gospodarske družbe, ki je odgovoren za nakup in naknadno prodajo odpadkov, vključno s tistimi trgovci, ki odpadkov fizično nimajo v posesti.

7.11 Posrednik z odpadki je gospodarska družba ali podjetnik iz zakona, ki ureja gospodarske družbe, ki ureja predelavo ali odstranjevanje odpadkov v imenu drugih, vključno s tistimi posredniki z odpadki, ki odpadkov fizično nimajo v posesti.

7.12 Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava (vključno s sortiranjem) in odstranjevanje odpadkov, vključno z nadzorom takih postopkov in z dejavnostmi po zaprtju naprav za odstranjevanje odpadkov ali upravljanja zaprte naprave ter z dejavnostmi trgovca z odpadki in posrednika z odpadki.

7.13 Zbiranje odpadkov je prevzemanje odpadkov, vključno z njihovim predhodnim sortiranjem in predhodnim skladiščenjem za namene prevoza odpadkov do naprave za njihovo obdelavo.

7.14 Ločeno zbiranje odpadkov je zbiranje odpadkov, pri katerem so tokovi odpadkov ločeni glede na vrsto in lastnosti odpadkov z namenom olajšati določeno obdelavo odpadkov.

7.15 Obdelava odpadkov so postopki predelave ali odstranjevanja odpadkov, vključno s postopki priprave odpadkov za predelavo ali odstranjevanje.

7.16 Priprava odpadkov za ponovno uporabo so postopki predelave odpadkov, v katerih se proizvodi ali sestavni deli proizvodov, ki so postali odpadki, s preverjanjem, čiščenjem ali popravilom pripravijo za ponovno uporabo brez kakršne koli druge predhodne dodelave.

7.17 Predelava odpadkov je postopek, katerega glavni rezultat je, da se odpadki koristno uporabijo v okviru dejavnosti posamezne osebe ali v gospodarstvu kot celoti, tako da nadomestijo druge materiale, ki bi se sicer uporabili za izpolnitev določene funkcije, ali tako da so odpadki pripravljeni za izpolnitev te določene funkcije.

7.18 Snovna predelava odpadkov je postopek predelave odpadkov, razen energetske predelave odpadkov in postopkov predelave odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali druga sredstva za pridobivanje energije. Snovna predelava odpadkov med drugim vključuje pripravo odpadkov za ponovno uporabo, recikliranje odpadkov in zasipanje z odpadki.

7.19 Recikliranje odpadkov je postopek predelave odpadkov, v katerem se odpadni materiali predelajo v proizvode, materiale ali snovi za prvotni namen ali druge namene, ter vključuje tudi predelavo organskih snovi, ne vključuje pa energetske predelave odpadkov in postopkov predelave odpadkov v materiale, ki se bodo uporabili kot gorivo ali za zasipanje z odpadki.

7.20 Zasipanje z odpadki je postopek predelave odpadkov, v katerem se primerni nenevarni odpadki uporabijo za namene pridobivanja zemljišč na območjih izkopavanja ali za namene gradbenih posegov pri urejanju zemeljskega površja. Odpadki, uporabljeni za zasipanje, morajo nadomestiti neodpadne materiale, biti morajo primerni za prej omenjene namene in omejeni na količino, nujno potrebno za uresničitev teh namenov, ter ne smejo poslabšati kakovosti okolja.

7.21 Odstranjevanje odpadkov je postopek, ki ni predelava odpadkov, tudi če je sekundarna posledica postopka pridobivanje snovi ali energije.

7.22 Odlagališče odpadkov je naprava za odstranjevanje odpadkov z odlaganjem odpadkov na ali v tla (podzemno).

7.23 Obstoječe odlagališče odpadkov je odlagališče odpadkov, ki je bilo zgrajeno ali je obratovalo na 5. februarja 2000, ali odlagališče, za katero je bilo pred 5. februarjem 2000 pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje.

7.24 Obstoječe neaktivno odlagališče odpadkov je odlagališče odpadkov, za katerega je njegov upravljavec pridobil odločbo o dokončnem prenehanju obratovanja naprave.

7.25 Opuščeno odlagališče odpadkov je odlagališče odpadkov, ki ni obstoječe odlagališče odpadkov in na katerem so se pred 5. februarjem 2000 na podlagi akta pristojnega organa občine ali države organizirano odlagali odpadki, ter obsega zemljišča, na katerih so ti odpadki odloženi.

7.26 Okoljski cilji so cilji ravnanja z odpadki in pomenijo delež mase odpadkov, nastalih v Republiki Sloveniji v določenem obdobju, ki morajo biti reciklirani ali pripravljeni za ponovno uporabo.

8. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti v skladu s predpisi, ki urejajo emisije snovi in toplote pri odvajanju odpadnih voda v vode in javno kanalizacijo.

9. Proizvajalec proizvodov ali proizvajalka proizvodov (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec proizvodov) je povzročitelj obremenitve, ki pri svoji dejavnosti razvija, izdeluje, dodeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža določene vrste proizvodov.

9.1 Sistem proizvajalčeve razširjene odgovornosti (v nadaljnjem besedilu: sistem PRO) je sklop predpisanih ukrepov, ki zagotavljajo, da v fazi odpadkov znotraj življenjskega kroga proizvodov proizvajalci določenih proizvodov nosijo finančno ali finančno in organizacijsko odgovornost za ravnanje z odpadki iz proizvodov.

9.2 Dajanje na trg je omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu EU, razen v primeru predelane snovi ali predmeta, proizvedenega v postopku predelave odpadkov, kjer dajanje na trg pomeni prodajo ali predajo predelane snovi ali predmeta tretji osebi na trgu EU.

9.3 Dostopnost na trgu je odplačna ali neodplačna dobava proizvoda na trgu EU v okviru dejavnosti za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.

9.4 Dati na trg v Republiki Sloveniji pomeni omogočiti, da je proizvod prvič dostopen na trgu Republike Slovenije.

9.5 Dostopnost na trgu Republike Slovenije pomeni vsako odplačno ali neodplačno dobavo proizvoda na trgu Republike Slovenije v okviru dejavnosti, bodisi za distribucijo, potrošnjo ali uporabo.

9.6 Smetenje je onesnaževanje kopnega in vodnega okolja, ki je posledica odmetavanja posamičnih manjših kosov odpadkov na javne površine in površine v zasebni lasti, na katerih je z zakonom ali predpisom, sprejetim na

podlagi zakona, omogočen prost dostop ali gibanje prebivalstva, ali v površinske vode (morje, reke, jezera), ali je posledica neustreznih načinov obdelave odpadkov.

10. Naprava je nepremična tehnična enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenjevanje okolja, ker v njej poteka ena ali več določenih dejavnosti in na istem območju druge z njo neposredno tehnično povezane dejavnosti, brez katerih ne more obratovati in ki lahko povzročajo obremenjevanje okolja. Naprava je lahko tudi premična tehnična enota in z njo tehnično povezane dejavnosti, če je opredeljena s predpisi iz 18., 21. ali 24. člena tega zakona.

10.1 Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 184. člena tega zakona, razen zgorevanja goriv.

10.2 Začetek obratovanja naprave ali obrata je v primeru gradnje datum dokončnosti uporabnega dovoljenja, če ga je izdala upravna enota, in pravnomočnosti, če ga je izdalo Ministrstvo, pristojno za okolje in prostor (v nadaljevanju: ministrstvo), ali, kadar je bilo odrejeno poskusno obratovanje, datum izdaje odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja. Kadar ne gre za gradnjo ali za njo ni predpisana pridobitev odločbe po predpisih, ki urejajo graditev, se za začetek obratovanja šteje datum pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja.

10.3 Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

10.3.1 Večja sprememba v obratovanju naprave, ki povzroča industrijske emisije, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko pomembne škodljive vplive na zdravje ljudi ali okolje. Za večjo spremembo v obratovanju naprave se šteje vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, zaradi katere se proizvodna zmogljivost naprave poveča tako, da dosega prag zmogljivosti iz predpisa iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, kadar je ta predpisan. Za primere naprav iz predpisa iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, za katere prag zmogljivosti ni predpisan, se za večjo spremembo v obratovanju naprave, ki povzroča industrijske emisije, šteje tudi vsaka sprememba v vrsti ali delovanju naprave, ki ima pomembne škodljive vplive na zdravje ljudi ali okolje, kar ugotavlja ministrstvo za vsak primer posebej na podlagi predpisa iz šestega odstavka 90. člena tega zakona.

10.3.2 Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremeni vrste emisije v okolje ali pomembno vpliva na vrsto ali količino odpadkov ter ima lahko znatne škodljive vplive na okolje.

10.4 Proizvodna zmogljivost posega v okolje ali naprave je nazivna zmogljivost posega ali naprave v 24 urah na dan, če sta poseg ali naprava zmožna obratovati na tak način. Lahko je opredeljena neposredno kot količina vhodnih ali izhodnih snovi (npr. surovine, proizvodi, polproizvodi ali odpadki) ali posredno, in sicer s parametri (npr. prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljena moč ali energija, zmogljivost skladiščenja, število mest v objektih za rejo živali).

10.5 Opuščeno industrijsko območje so zemljišča, na katerih je v okviru dejavnosti potekalo ravnanje z nevarnimi snovmi ali odpadki, razen odlaganja odpadkov na odlagališčih odpadkov.

11. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in

tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakor koli drugače uporabljajo nevarne snovi, ter izpolnjuje predpisane pogoje za razvrstitev v obrate manjšega ali obrate večjega tveganja za okolje.

11.1 Večja sprememba obrata je:
- znatna sprememba količine prisotnih nevarnih snovi, tako da se za najmanj eno skupino nevarnih snovi iz predpisa iz 19. člena tega zakona razmerje med količinami nevarnih snovi in količinami za njihovo razvrstitev poveča za najmanj 25 odstotkov, ali tudi za manj, če bi to lahko imelo znatne posledice za tveganje večje nesreče;
- znatna sprememba značilnosti ali fizikalne oblike nevarnih snovi;
- večja sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali
- katera koli druga sprememba v obratu, ki bi lahko imela znatne posledice za tveganje večjih nesreč ali zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata iz obrata manjšega tveganja za okolje v obrat večjega tveganja za okolje.

12. Snov je kateri koli kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim postopkom, skupaj z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.

12.1 Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ljudi ali okolje, opredeljenih v predpisu EU, ki določa razvrščanje, označevanje in pakiranje snovi ter zmesi.

12.2 Zmes je sestavljena iz dveh ali več snovi in se lahko nahaja v plinastem ali trdnem agregatnem stanju ali v tekočem agregatnem stanju v obliki raztopine ali taline.

12.3 Onesnaževalo je snov ali energija, ki lahko onesnažuje okolje.

12.4 Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem tal in podzemne vode po prenehanju obratovanja naprave.

12.5 Zadevna nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem nevarnosti za zdravje ali okolje v skladu s predpisom EU, ki določa razvrščanje, označevanje in pakiranje snovi in zmesi, in zaradi svoje nevarnosti, mobilnosti, obstojnosti ali biorazgradljivosti lahko povzroči onesnaženje tal ali podzemne vode na območju naprave ter se uporablja, proizvaja v napravi ali jo ta izpušča.

13. Tehnika so uporabljene tehnologije, način načrtovanja, gradnje, vzdrževanja, upravljanja in razgradnje naprave z dejavnostjo, ki povzroča industrijske emisije.

13.1 Najboljša tehnika je tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.

13.2 Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.

13.3 Razpoložljiva tehnika je tehnika, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je upravljavcu naprave primerno dostopna.

13.4 Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti in njenega načina obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije

za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto.

13.5 Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji.

13.6 Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni strani objavi Evropska komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, zdajšnje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

13.7 Zaključki o BAT so predpis o najboljših razpoložljivih tehnikah za posamezno napravo z dejavnostjo, ki povzroča industrijske emisije, ki ga sprejme Evropska komisija in so objavljeni v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava..

14. Podnebne spremembe so spremembe dolgoročno značilnega vremena na posameznih območjih, ki so posledica človekovih dejavnosti in se nanašajo na spreminjanje sestave ozračja. Izražajo se predvsem s segrevanjem temperature zraka, spremembami razporeditve in količine padavin, trajanjem in pogostostjo ekstremnih vremenskih pojavov itd.

14.1 Toplogredni plini so plini v ozračju, ki absorbirajo in ponovno oddajajo toplotno sevanje, ki se zadržuje v spodnjih plasteh ozračja in povzroča učinek tople grede.

14.2 Blaženje podnebnih sprememb so ukrepi, ki zmanjšujejo emisije toplogrednih plinov v ozračju.

14.3 Prilagajanje na podnebne spremembe so ukrepi za zmanjševanje ranljivosti ali povečanje odpornosti naravnih in človekovih sistemov na trenutne ali pričakovane vplive podnebnih sprememb.

14.4 Podnebna nevtralnost je stanje neto ničelnih emisij toplogrednih plinov, ki je doseženo z ravnovesjem med količino izpustov toplogrednih plinov v ozračje in količino ogljikovega dioksida iz ozračja, vezanega v ponorih.

14.5 Dodeljene letne emisije so največje dopustne emisije toplogrednih plinov za posamezno leto v skladu s predpisom EU, ki ureja zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice.

14.6 Tok ogljikovega dioksida je pretežno sestavljen iz ogljikovega dioksida in se mu ne smejo dodajati odpadki ali druge snovi, namenjene odstranjevanju odpadkov. Tok ogljikovega dioksida lahko vsebuje naključne snovi iz vira, zajema ali postopka vbrizgavanja ogljikovega dioksida in dodane sledljive snovi, ki so v pomoč pri spremljanju in preverjanju migracije ogljikovega dioksida. Koncentracije vseh naključnih in dodanih snovi v tokove ogljikovega dioksida morajo biti pod ravnjo, ki bi škodljivo vplivala na neoporečnost območja shranjevanja ogljikovega dioksida ali infrastrukturo, namenjeno njegovemu prevozu, ali pomenila znatno tveganje za okolje.

15. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.

16. Okoljski podatek je katera koli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.

17. Javnost je ena ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

18. Zainteresirana javnost je javnost, ki jo okoljsko odločanje prizadene ali bi jo lahko prizadelo ali ki ima interes pri okoljskem odločanju.

18.1 Zainteresirana javnost, ki jo okoljsko odločanje prizadene ali bi jo lahko prizadelo, je fizična ali pravna oseba, ki je skladno s tem zakonom stranski udeleženec v postopkih izdaje okoljevarstvenega soglasja, okoljevarstvenega dovoljenja za napravo in dejavnost iz 110. člena tega zakona ali za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona, ali lastnik ali drug posestnik nepremičnine, ki bi zaradi nastanka okoljske škode ali izvedbe sanacijskih ukrepov lahko bil prizadet v svojih pravnih koristih, ter lastnik ali drug posestnik zemljišča, nujno potrebnega za izvedbo ukrepov iz odločbe iz prvega odstavka 165. člena tega zakona.

18.2 Zainteresirana javnost, ki ima interes pri okoljskem odločanju, je:

- nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona, ki ima status nevladne organizacije v javnem interesu na področju varstva okolja, in
- civilna iniciativa, ki je skupina najmanj 200 polnoletnih fizičnih oseb, zainteresiranih za okoljske odločitve, s stalnim prebivališčem na območju občine nameravanega posega ali na območju občine, ki meji na občino nameravanega posega. Civilna iniciativa nastane s podpisi najmanj 200 polnoletnih fizičnih oseb. Seznam podpisnikov mora vključevati osebno ime, datum rojstva, občino stalnega prebivališča, podpis in datum podpisa in izjavo, da je podpisnik polnoletna oseba. Ministrstvo, pristojno za okolje (v nadaljevanju: ministrstvo), in Upravno sodišče Republike Slovenije lahko za potrebe priznavanja sodelovanja v upravnem postopku civilni iniciativi pridobita podatke o podpisnikih iz Centralnega registra prebivalstva Republike Slovenije na način neposrednega vpogledovanja v ta register. Civilna iniciativa mora poleg seznama podpisnikov predložiti tudi podpisano izjavo vseh podpisnikov, s katero ti izjavljajo, da želijo sodelovati v upravnem postopku po tem zakonu zaradi varstva javne koristi okolja in ne zaradi svojih pravnih koristi. Civilna iniciativa postavi skupnega predstavnika, ki jo predstavlja. Dokazilo o imenovanju skupnega predstavnika se priloži seznamu podpisnikov.

19. Izvajalec ali izvajalka dejavnosti (v nadaljnjem besedilu: izvajalec dejavnosti) je pravna ali fizična oseba, ki izvaja poslovno dejavnost.

20. Izvajalec javne službe varstva okolja je pravna ali fizična oseba, ki izvaja gospodarsko javno službo varstva okolja, določeno s tem zakonom.

21. Popolna vloga za izdajo upravnih odločb po tem zakonu je vloga, ki vsebuje vse sestavine, ki jih predpisujejo ta zakon in na njegovi podlagi izdani podzakonski predpisi, ter zakon, ki ureja splošni upravni postopek.

## 4. člen
## (namen in cilji)

(1) Namen varstva okolja je spodbujanje in usmerjanje takega družbenega razvoja, ki omogoča dolgoročne pogoje za zdravje, počutje in kakovost življenja ljudi ter ohranjanje biotske raznovrstnosti.

(2) Cilji varstva okolja so zlasti:

1. preprečitev in zmanjšanje obremenjevanja okolja;
2. ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja;
3. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov in prehod v podnebno nevtralnost;
4. zagotavljanje odpornosti na podnebne spremembe;
5. varovanje in trajnostna raba naravnih virov ter
6. ohranjanje biotske raznovrstnosti, naravnega ravnovesja in naravnih vrednot, odpravljanje posledic obremenjevanja okolja, izboljšanje porušenega naravnega ravnovesja in ponovno vzpostavljanje njegovih regeneracijskih sposobnosti.

(3) Za doseganje ciljev iz prejšnjega odstavka se:
1. spodbujata zmanjševanje potrošnje in proizvodnja trajnostnih proizvodov z upoštevanjem načel krožnega gospodarstva;
2. spodbuja povečevanje snovne in energetske učinkovitosti proizvodnje in potrošnje;
3. spodbujata opuščanje in nadomeščanje uporabe nevarnih snovi;
4. spodbujata razvoj in uporaba tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja;
5. plačujeta onesnaževanje in raba naravnih virov ter
6. spodbuja podnebno nevtralna družba.

## 2. Temeljna načela

### 5. člen
(načelo trajnostnega razvoja)

(1) Država in samoupravna lokalna skupnost (v nadaljnjem besedilu: občina) pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti spodbujata tak gospodarski in socialni razvoj družbe, ki pri zadovoljevanju potreb sedanje generacije upošteva enake možnosti zadovoljevanja potreb prihodnjih in omogoča dolgoročno ohranjanje okolja.

(2) Zaradi spodbujanja trajnostnega razvoja morajo biti zahteve varstva okolja vključene v pripravo in izvajanje politik ter dejavnosti na vseh področjih gospodarskega in socialnega razvoja.

### 6. člen
(načelo krožnega gospodarstva)

(1) Država in občina za zagotavljanje trajnostnega razvoja pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov spodbujata in na področju svojega delovanja upoštevata načelo krožnega gospodarstva, ki stremi k preprečevanju odpadkov, zmanjšanju onesnaževanja okolja in ohranjanju narave z zmanjšanjem uporabe snovi, energije in materialov, še zlasti naravnih dobrin, ter k čim bolj dolgotrajnemu življenjskemu krogu proizvodov, materialov in snovi.

(2) Vsakdo si je dolžan prizadevati za doseganje načela krožnega gospodarstva iz prejšnjega odstavka, pri čemer so s posebno skrbnostjo dolžne ravnati zlasti osebe, ki sodelujejo pri oblikovanju zasnove proizvodov in poslovnih modelov.

### 7. člen
(načelo celovitosti)

(1) Država in občina morata pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti upoštevati njihove vplive na okolje tako, da prispevajo k doseganju ciljev varstva okolja.

(2) Pri sprejemanju aktov iz prejšnjega odstavka, ki se nanašajo na varstvo okolja, se kot merilo upoštevajo zdravje, počutje in kakovost življenja ljudi, varstvo pred okoljskimi nesrečami in zdravje ter počutje drugih živih organizmov.

### 8. člen

(načelo sodelovanja)

(1) Država in občina pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov, ki se nanašajo na varstvo okolja, omogočata sodelovanje povzročiteljev obremenitve, izvajalcev javnih služb varstva okolja ter drugih oseb, ki opravljajo dejavnosti varstva okolja, in javnosti.

(2) Država zagotavlja sodelovanje in solidarnost pri reševanju globalnih in meddržavnih vprašanj varstva okolja, zlasti s sklepanjem meddržavnih pogodb, sodelovanjem z drugimi državami v zvezi s plani, programi in posegi v okolje s čezmejnim vplivom, z obveščanjem drugih držav o okoljskih nesrečah in mednarodno izmenjavo okoljskih podatkov.

(3) Občine so med seboj solidarne in sodelujejo pri izvajanju nalog varstva okolja iz svoje pristojnosti, da se tako zagotovijo okoljsko bolj sprejemljivi, primernejši in ekonomsko učinkovitejši ukrepi varstva okolja.

9. člen
(načelo preventive)

(1) Mejne vrednosti emisije, standardi kakovosti okolja, pravila ravnanja in drugi ukrepi varstva okolja morajo biti zasnovani, vsak poseg v okolje pa načrtovan in izveden tako, da povzroči čim manjše obremenjevanje okolja.

(2) Za uresničevanje prejšnjega odstavka se uporabljajo najboljše razpoložljive tehnike, dostopne na trgu.

(3) Za preprečevanje škodljivih učinkov na okolje in zdravje ljudi se posegi v okolje usmerjajo tudi z dolgoročno naravnanimi priporočili.

10. člen
(načelo previdnosti)

(1) Uvajanje novih tehnologij, proizvodnih postopkov in proizvodov ali izvedba drugih posegov v okolje je dopustna le, če ob upoštevanju stanja znanosti in tehnike ter možnih varstvenih ukrepov ni pričakovati nepredvidljivih škodljivih učinkov na okolje ali zdravje ljudi.

(2) Če obstaja možnost nepopravljivega uničenja okolja ali če so ogrožene njegove regeneracijske sposobnosti, pomanjkanje znanstvene zanesljivosti ne sme biti razlog za odlog potrebnih ukrepov.

11. člen
(načelo odgovornosti povzročitelja)

(1) Povzročitelj obremenitve mora izvesti vse ukrepe, predpisane za preprečevanje in zmanjšanje obremenjevanja okolja, ter je odgovoren za odpravo vira čezmernega obremenjevanja okolja in njegovih posledic.

(2) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za preprečevanje in sanacijo okoljske škode.

(3) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za izvedbo ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi na območju naprave ob prenehanju njenega obratovanja.

(4) Odgovornost iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena nosi tudi pravni naslednik povzročitelja obremenitve.

(5) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov je odgovoren za predpisano ravnanje z odpadki, ki jih ima v posesti, razen v primerih, ko je za predpisano ravnanje z odpadki, ki izvirajo iz proizvodov, za katere velja PRO, v celoti odgovoren njihov proizvajalec, ali v primerih, ko je delno odgovoren njihov proizvajalec in delno distributer takih proizvodov.

(6) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, je odgovoren za proizvod v njegovem celotnem življenjskem krogu.

(7) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za obremenjevanje okolja tudi v primeru stečaja ali likvidacije.

12. člen
(načelo plačila za obremenjevanje)

(1) Povzročitelj obremenitve krije vse stroške predpisanih ukrepov za preprečevanje in zmanjševanje onesnaževanja in tveganja za okolje, rabo okolja ter odpravo posledic obremenjevanja okolja, vključno s stroški izvedbe preprečevalnih in sanacijskih ukrepov v primeru okoljske škode.

(2) Z namenom zmanjševanja obremenjevanja okolja se lahko predpiše okoljska dajatev zaradi onesnaževanja ali zaradi vsebnosti okolju škodljivih snovi v surovini, polproizvodu ali proizvodu.

(3) Povzročitelju obremenitve se lahko predpiše obveznost jamčenja s finančnimi jamstvi zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju njegove dejavnosti, po njenem prenehanju ali prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali prenehanju povzročitelja obremenitve.

(4) Stroške ravnanja z odpadki, vključno s stroški za potrebno infrastrukturo za izvajanje javne službe ravnanja z odpadki in njeno delovanje, krijejo izvirni povzročitelj odpadkov ali trenutni ali predhodni imetniki odpadkov.

(5) Ne glede na PRO se lahko predpiše, da stroške ravnanja z odpadki v celoti krije proizvajalec proizvodov, od katerih odpadki izvirajo, ali jih krijeta delno njihov proizvajalec in delno distributer takih proizvodov.

13. člen
(načelo subsidiarnega ukrepanja)

Država in občina skrbita za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja ter krijeta stroške odprave teh posledic, če jih ni mogoče naložiti določenim ali določljivim povzročiteljem ali ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali posledic čezmerne obremenitve okolja ni mogoče drugače odpraviti.

14. člen

(načelo spodbujanja)

(1) Država in občina v skladu s svojimi pristojnostmi spodbujata dejavnosti varstva okolja, ki preprečujejo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja, ter tiste dejavnosti in posege v okolje, ki zmanjšujejo porabo snovi in energije ter manj obremenjujejo okolje.

(2) Pri določanju spodbud so okolju primernejše naprave, tehnologija, oprema, proizvodi in storitve ter dejavnosti deležni večjih ugodnosti od okolju manj primernih.

(3) Država in občina spodbujata ozaveščanje, informiranje in izobraževanje o varstvu okolja.

15. člen
(načelo javnosti)

(1) Okoljski podatki so javni.

(2) Vsakdo ima pravico dostopa do okoljskih podatkov v skladu z zakonom.

(3) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih sprejemanja predpisov, politik, strategij, programov, planov in načrtov, ki se nanašajo na varstvo okolja.

(4) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih, ki se nanašajo na plane, programe in posege v okolje v drugih državah, ki bi lahko vplivali na okolje v Republiki Sloveniji.

(5) Zainteresirana javnost ima pravico sodelovati v upravnih postopkih, ki se nanašajo na posege v okolje.

16. člen
(načelo dopustnosti posegov v okolje)

(1) Poseg v okolje je dopusten le, če ne povzroča čezmerne obremenitve okolja.

(2) Ta zakon določa primere, ko je pred posegom v okolje, za katerega je treba omejiti ali preprečiti škodljive vplive na kakovost okolja, zdravje ljudi ali lastnino, treba pridobiti upravni akt ali prijaviti izvajanje dejavnosti.

(3) Raba naravnih dobrin je mogoča pod pogoji, ki jih določajo predpisi, ki urejajo njihovo rabo.

17. člen
(načelo ekološke funkcije lastnine)

(1) Pri uživanju lastninske pravice ali pravice splošne ali posebne rabe naravnih dobrin je treba zaradi upoštevanja ekološke funkcije lastnine zagotoviti ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja, ohranjanje naravnih vrednot in biotske raznovrstnosti.

(2) Naravno javno dobro se lahko rabi le tako, da ni ogroženo okolje ali njegov del, ki ima status naravnega javnega dobra, in ni izključena njegova naravna vloga.

(3) Zaradi ohranjanja narave in izboljšanja kakovosti človekovega življenja se za naravne dobrine, ki so v skladu z zakonom določene kot ekološko pomembna območja ali naravne vrednote, lahko določi poseben režim uživanja lastnine, drugih pravic rabe ali opravljanja dejavnosti.

(4) Ukrepi za zagotavljanje ekološke funkcije lastnine iz prvega do tretjega odstavka tega člena so določeni s tem zakonom in z zakoni, ki urejajo varstvo ali rabo naravnih dobrin.

## II. UKREPI VARSTVA OKOLJA

### 1. Splošna obvezna ravnanja

#### 18. člen
#### (emisije)

(1) Povzročitelj obremenitve mora izvesti ukrepe, potrebne za preprečevanje in zmanjšanje onesnaževanja, tako da emisije v okolje pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti ne presegajo predpisanih mejnih vrednosti emisij.

(2) Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Vlada) določi mejne vrednosti emisije, ki pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti ne smejo biti presežene, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane enakovredne parametre ter tehnične ukrepe, pa tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja, zavezance za zagotavljanje izvajanja obratovalnega monitoringa iz 150. člena tega zakona in njegov obseg ter podrobnejšo določitev večje spremembe naprave. S temi predpisi ali okoljskimi smernicami se lahko opredeli tudi metode, način in postopek preverjanja skladnosti, priporočene tehnične rešitve in izbrane ravni oziroma razrede proizvodov in materialov. Vlada za naprave in dejavnosti iz 110. člena tega zakona lahko določi podrobnejša pravila za uporabo zaključkov o BAT, pri čemer se dosežena raven varstva okolja ne sme poslabšati, mejne vrednosti emisij in druge zahteve pa so lahko določene tudi strožje, kot jih določajo zaključki o BAT.

(3) Vlada predpiše naprave in dejavnosti, katerih upravljavci morajo pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja. Vlada predpiše tudi rok, do katerega mora upravljavec obstoječe naprave vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ter rok, do katerega mora upravljavec obstoječe naprave njeno obratovanje uskladiti z zahtevami, predpisanimi na podlagi prejšnjega odstavka.

(4) Vlada lahko predpiše tudi obveznost upravljavca, da ministrstvu napravo ali dejavnost prijavi, pri čemer upravljavcu ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo pa jo vpiše v evidence iz 154. člena tega zakona.

(5) Vlada predpiše naprave, za katere proizvajalec ali upravljavec zagotavlja skladnost s predpisanimi mejnimi vrednostmi ali se ta ugotavlja v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti proizvodov, in za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

(6) Vlada lahko predpiše tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihova skladnost s predpisi, ki urejajo emisije, pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(7) Strokovna ocena iz prejšnjega odstavka je sestavni del projektne dokumentacije za izvedbo gradnje, kadar je gradbeno dovoljenje predpisano v skladu z zakonom, ki ureja graditev. Če za napravo, ki odvaja odpadno vodo, gradbeno dovoljenje ni zahtevano, je strokovna ocena sestavni del vloge za pridobitev vodnega soglasja v skladu z zakonom, ki ureja vode.

19. člen
(preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic)

(1) Upravljavec mora pri upravljanju obrata izvesti vse ukrepe, potrebne za preprečevanje večje nesreče in za zmanjševanje njenih posledic za ljudi in okolje.

(2) Upravljavec mora za obrat iz prejšnjega odstavka imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Vlada predpiše:
1. vrste in količine nevarnih snovi in vrste njihovih nevarnih lastnosti;
2. merila za razvrstitev obratov v obrate večjega ali manjšega tveganja za okolje;
3. vsebino zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in varnostnega poročila;
4. obveznost, roke in vsebino prijave obrata;
5. obveznost poročanja o večji nesreči ter
6. druge ukrepe za preprečevanje večje nesreče in zmanjševanje njenih posledic.

(4) Vlada predpiše tudi merila za določitev najmanjše razdalje med obratom in območji, na katerih se lahko stalno ali začasno zadržuje večje število ljudi, ki se uporabljajo za umeščanje obratov v prostor in graditev objektov v neposredni bližini obratov, pomembnejšo infrastrukturo državnega ali lokalnega pomena in območji s statusom po predpisih o ohranjanju narave, tehnične ukrepe in druge omejitve rabe prostora, vključno z zahtevami za prilagoditev obstoječih objektov z dodatnimi tehničnimi ukrepi zaradi preprečevanja večjih nesreč in zmanjševanja njihovih posledic, za primer spremembe okoljevarstvenega dovoljenja pa tudi, kaj se šteje za znaten vpliv na preprečevanje večjih nesreč in zmanjševanje njihovih posledic.

(5) Vlada predpiše tudi način obveščanja javnosti o nevarnosti večje nesreče in način obveščanja držav članic EU (v nadaljnjem besedilu: država članica) ter drugih držav o obratih in možnih večjih nesrečah, ki bi lahko vplivale na okolje na njihovem ozemlju.

20. člen
(izključitev nevarne snovi)

(1) Vlada lahko pisno predlaga Evropski komisiji, da se s seznama nevarnih snovi, določenih v predpisu iz tretjega odstavka prejšnjega člena, posamezna nevarna snov izključi, ker ne more povzročiti sproščanja snovi ali energije, zaradi katerega bi v razumno predvidljivih običajnih ali izrednih razmerah lahko prišlo do večje nesreče, ter zaradi tega ne pomeni zdravstvene, fizikalne in okoljske nevarnosti.

(2) Vlada predlog iz prejšnjega odstavka utemelji in mu priloži naslednje:
1. podroben seznam lastnosti, potrebnih za oceno potenciala nevarnih snovi glede na zdravstveno, fizikalno ali okoljsko škodljivost;

2. fizikalne in kemijske lastnosti (npr. molekulsko maso, nasičen parni tlak, toksičnost, vrelišče, reaktivnost, viskoznost, topnost);
3. lastnosti glede zdravstvene in fizikalne nevarnosti (npr. reaktivnost, vnetljivost, toksičnost in dodatne dejavnike, kot so način izpostavljenosti, razmerje med poškodbami in smrtnostjo ter dolgoročni učinki);
4. lastnosti glede okoljske nevarnosti (npr. strupenost za okolje, obstojnost, kopičenje v organizmih, potencial za daljnosežen prenos v okolju);
5. informacije o razvrščenosti snovi ali zmesi v EU, če je to mogoče, in
6. informacije o pogojih obratovanja, značilnih za posamezno snov (npr. temperatura, pritisk in drugi ustrezni pogoji), pri katerih se nevarna snov skladišči, uporablja oziroma je navzoča v primeru predvidljivega izrednega delovanja ali v primeru nesreče (npr. požar).

21. člen
(pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti in v potrošnji)

(1) Povzročitelj obremenitve mora upoštevati prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(2) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost, mora upoštevati prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri razvoju, izdelavi, dodelavi, obdelavi, prodaji ali uvozu takih proizvodov v Republiko Slovenijo, ki so potrebna zaradi povečanja možnosti ponovne uporabe proizvodov ali njihovih sestavnih delov ter za preprečevanje nastajanja odpadkov, njihovo recikliranje in drugo predelavo.

(3) Prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji iz prvega in drugega odstavka tega člena predpiše Vlada, nanašajo pa se zlasti na:
1. zmanjševanje porabe snovi in energije;
2. okoljsko primerno zasnovo in razvoj proizvodov;
3. omejevanje vsebnosti nevarnih snovi v materialih, surovinah in proizvodih;
4. trajnostna merila za pripravo materialov, surovin in proizvodov;
5. dajanje storitev ali proizvodov na trg v Republiki Sloveniji;
6. označevanje materialov, surovin in proizvodov ter spremno dokumentacijo za proizvod;
7. vračanje in prevzemanje rabljenih proizvodov;
8. ponovno uporabo proizvodov ali njihovih sestavnih delov ali podaljšanje njihove življenjske dobe;
9. nadomeščanje snovi, materialov, surovin in proizvodov z okolju primernejšimi;
10. prijavo dejavnosti in način prijave;
11. proizvodnjo, prevoz in skladiščenje materialov, surovin in proizvodov;
12. usposobljenost oseb za opravljanje dejavnosti;
13. obveščanje in ozaveščanje potrošnikov;
14. zagotavljanje informacij o materialih in proizvodih zaradi preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja v njihovem celotnem življenjskem krogu;
15. specifikacije za proizvode, storitve ali postopke in ugotavljanje skladnosti z njimi;
16. zahteve, povezane z nadzorom nad okoljsko ustreznostjo proizvodov ali tehnologij pri uvozu;
17. vodenje evidenc o storitvah in proizvodih, danih na trg, ter o materialih, uporabljenih v proizvodnem procesu;
18. poročanje ministrstvu in
19. druga ravnanja, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(4) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka tega člena predpiše tudi vrste povzročiteljev obremenitve iz prvega odstavka tega člena in proizvajalcev proizvodov iz drugega odstavka tega člena, za katere veljajo obveznosti iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(5) Če je predpisana obveznost iz 7. točke tretjega odstavka tega člena, se za njeno izpolnjevanje smiselno uporabljajo določbe 34. do 53. člena tega zakona.

(6) Vlada v predpisu iz tretjega odstavka tega člena predpiše tudi vrste dejavnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na okolje in za izvajanje katerih mora povzročitelj obremenitve iz prvega odstavka tega člena pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(7) Ministrstvo o prijavi ravnanja ali dejavnosti iz 10. točke tretjega odstavka tega člena izda potrdilo in izvajalca vpiše v evidenco iz četrtega odstavka 154. člena tega zakona.

## 2. Ukrepi na področju odpadkov

### 2.1 Ravnanje z odpadki

#### 22. člen
#### (splošne določbe o odpadkih in izključitev njihove uporabe)

(1) S ciljem zagotavljanja varstva okolja in varstva ljudi je treba pri nastajanju odpadkov in ravnanju z njimi izvajati ukrepe za preprečevanje ali zmanjševanje nastajanja odpadkov, škodljive vplive nastajanja odpadkov in ravnanje z odpadki ter z zmanjševanjem celotnega vpliva uporabe virov in izboljšanjem učinkovitosti take uporabe omogočiti prehod na krožno gospodarstvo in zagotoviti dolgoročno konkurenčnost EU.

(2) Z odpadki je treba ravnati tako, da ni ogroženo zdravje ljudi in se ne škodi okolju ter da ravnanje zlasti:
1. ne predstavlja tveganja za vode, zrak, tla, rastline in živali;
2. ne povzroča čezmernega obremenjevanja s hrupom in neprijetnimi vonjavami;
3. ne povzroča škodljivih vplivov na območje, ki ima poseben status v skladu s predpisi o ohranjanju narave ali na vodovarstveno območje ali območje kopalnih voda v skladu z zakonom, ki ureja vode, in
4. ne povzroča škodljivih vplivov na krajino ali območja, na katerih je predpisan poseben režim v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo kulturne dediščine.

(3) Določbe 23. do 53. člena tega zakona se ne uporabljajo za:
1. snovi, ki se izpuščajo z odpadnimi plini v zrak;
2. tla (in situ), vključno z neizkopanim onesnaženim delom tal, in stavbe, trajno povezane s tlemi;
3. neonesnažen del tal in drug naravno prisoten material, ki sta izkopana med gradbenimi deli, če se v svojem prvotnem stanju uporabita za gradnjo na kraju, kjer sta bila izkopana;
4. radioaktivne odpadke;
5. deaktivirane eksplozive in fekalne snovi, če niso zajete v 2. točki četrtega odstavka tega člena, slamo in druge naravne nenevarne materiale, ki nastajajo pri kmetovanju ali gozdarjenju in se uporabljajo pri kmetovanju, gozdarjenju ali za pridobivanje energije iz tako nastale biomase s postopki ali metodami, ki ne škodujejo okolju in ne ogrožajo človekovega zdravja.

(4) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka predpiše tudi vrste povzročiteljev obremenitve iz prvega odstavka tega člena in proizvajalcev proizvodov iz drugega odstavka tega člena, za katere veljajo obveznosti iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(5) Določbe 22. do 53. člena tega zakona se ne uporabljajo za naplavine, ki se zaradi upravljanja voda in vodnih poti, preprečevanja poplav ali blažitve posledic poplav in suše ali izsuševanja tal premeščajo znotraj površinskih voda, če se dokaže, da so naplavine nenevarne.

(6) Vlada predpiše pravila ravnanja z odpadki iz četrtega odstavka tega člena v obsegu, ki ni urejen v predpisih iz četrtega odstavka.

23. člen
(hierarhija ravnanja z odpadki)

(1) Pri sprejemanju politik, strategij, načrtov, programov in splošnih pravnih aktov, ki urejajo preprečevanje nastajanja odpadkov in ravnanje z njimi, se kot prednostni vrstni red upošteva naslednja hierarhija ravnanja z odpadki:
1. preprečevanje nastajanja odpadkov,
2. priprava odpadkov za ponovno uporabo,
3. recikliranje odpadkov,
4. drugi postopki predelave odpadkov (npr. energetska predelava odpadkov) in
5. odstranjevanje odpadkov.

(2) V skladu s prejšnjim odstavkom se proizvodnja, distribucija, potrošnja ali uporaba proizvodov načrtujejo tako, da pripomorejo k preprečevanju nastajanja odpadkov ter povečanju možnosti za pripravo odpadkov, ki nastanejo iz teh proizvodov, za ponovno uporabo, in za njihovo recikliranje.

(3) Država z ekonomskimi in finančnimi instrumenti ter drugimi ukrepi iz tega zakona in na njegovi podlagi izdanimi podzakonskimi predpisi, s predpisi, ki urejajo javno naročanje, s predpisi, ki urejajo davke, s predpisi, ki urejajo raziskave in inovacije, in s sistemi za usklajevanje, tudi digitalno, med vsemi pristojnimi organi, vključenimi v ravnanje z odpadki, spodbuja uporabo hierarhije ravnanja z odpadki, pri čemer se upošteva okvirni seznam ekonomskih instrumentov in drugih ukrepov za spodbujanje uporabe hierarhije ravnanja z odpadki iz predpisa EU, ki določa ravnanje z odpadki.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena Vlada za posamezne tokove odpadkov predpiše odstopanje od hierarhije ravnanja z odpadki, kadar ob upoštevanju celotnega življenjskega kroga snovi in materialov, celostnih vplivov nastajanja takih odpadkov in ravnanja z njimi, splošnih okoljskih, ekonomskih, družbenih vplivov in vplivov na zdravje ljudi ter ob upoštevanju varovanja virov, tehnične izvedljivosti in ekonomske smiselnosti to predstavlja manjše obremenjevanje okolja.

24. člen
(pravila pri nastajanju in ravnanju z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora upoštevati vsa pravila ravnanja z odpadki, določena s tem zakonom in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi. Pravila iz prejšnjega stavka so določena s ciljem preprečevanja

nastajanja odpadkov in zagotavljanja njihove predelave ali odstranjevanja, če predelava odpadkov ni mogoča.

(2) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora z odpadki ravnati tako, da je omogočeno nadaljnje ravnanje z njimi v skladu s hierarhijo ravnanja z odpadki iz prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona in z zahtevami iz drugega odstavka 22. člena tega zakona.

(3) Odpadke je treba predelati. Predelava odpadkov mora biti izvedena v skladu s hierarhijo ravnanja z odpadki iz prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona in z zahtevami iz drugega odstavka 22. člena tega zakona.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek se odpadki lahko odstranijo in ne predelajo, če:

1. stanje tehnike ne omogoča njihove predelave;
2. ni možnosti za nadaljnjo uporabo predelanih odpadkov ali njihovih sestavin;
3. predelava odpadkov bolj obremenjuje okolje ali zdravje ljudi kot njihovo odstranjevanje glede na:
   a) emisije snovi in energije v zrak, vode ali tla,
   b) porabo naravnih virov,
   c) energijo, ki jo je treba uporabiti ali jo je mogoče pridobiti, ali
   č) vsebnost nevarnih snovi v ostankih odpadkov po njihovi obdelavi, ali
4. so stroški predelave odpadkov nesorazmerno višji od stroškov njihovega odstranjevanja, razen v primeru odstranjevanja odpadkov z odlaganjem.

(5) Odpadke, ki niso predelani v skladu s tretjim odstavkom tega člena, je treba varno odstraniti s postopki, skladnimi z zahtevami iz drugega odstavka 22. člena tega zakona. Drugi postopki odstranjevanja odpadkov imajo prednost pred njihovim odstranjevanjem z odlaganjem.

(6) Vlada ob upoštevanju prvega odstavka 23. člena tega zakona predpiše pravila ravnanja z odpadki, naloge in ukrepe, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje nastajanja odpadkov ter spremljanje in oceno teh pravil, nalog in ukrepov, vključno s preprečevanjem in zmanjševanjem smetenja pri izvajanju PRO;
2. okoljske cilje preprečevanja nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi;
3. doseganje predpisanih okoljskih ciljev iz 2. točke tega odstavka in nadzor njihovega doseganja;
4. pravila ali kriterije za vrednotenje pripisa nevarne lastnosti in pogoje za osebo, ki lahko vrednoti nevarne lastnosti odpadka;
5. izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov;
6. osebe, ki ravnajo z odpadki, ter načine in postopke ravnanja z odpadki;
7. zahteve, prepovedi in omejitve pri ravnanju z odpadki;
8. ukrepe in naloge, povezane z varstvom pred požari pri ravnanju z odpadki;
9. zahteve za načrtovanje, projektiranje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki;
10. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki;
11. ukrepe, povezane s prenehanjem ravnanja z odpadki, vključno z dejavnostmi po zaprtju naprav za ravnanje z odpadki;
12. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter poročanje ministrstvu in poročanje ministrstva komisiji in
13. druga ravnanja za preprečevanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja z odpadki.

(7) Če cilji iz 2. točke prejšnjega odstavka za posamezno leto niso doseženi in v okviru nadzora iz dvanajstega odstavka 247. člena tega zakona niso bile

ugotovljene nepravilnosti, mora Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka določiti nove ukrepe za doseganje okoljskih ciljev.

(8) Ukrepe za preprečevanje smetenja na območju občine, ki vključujejo preprečevanje onesnaževanja zaradi odmetavanja posamičnih manjših kosov odpadkov na zunanje površine, in odpravo posledic smetenja, predpiše občina. Ukrepi občine za preprečevanje smetenja in odpravo posledic smetenja iz prejšnjega stavka se nanašajo na javne površine in površine v zasebni lasti, na katerih je z zakonom ali predpisom, sprejetim na podlagi zakona, omogočen prost dostop ali gibanje prebivalstva.

25. člen
(okoljevarstveno dovoljenje in odločba o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost obdelave odpadkov v napravi ali brez naprave, mora za opravljanje te dejavnosti in obratovanje naprave, če je ta potrebna za izvajanje dejavnosti obdelave odpadkov, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje iz 110. ali 126. člena tega zakona. Dejavnost obdelave odpadkov lahko pravna ali fizična oseba izvaja na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja. Oseba, ki izvaja obdelavo odpadkov v objektu, za katerega je treba pred začetkom obratovanja pridobiti uporabno dovoljenje, lahko začne opravljati dejavnost obdelave odpadkov na podlagi dokončnega uporabnega dovoljenja, kadar je odrejeno poskusno obratovanje, pa od datuma odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja.

(2) Pravna ali fizična oseba iz prejšnjega odstavka lahko pridobi okoljevarstveno dovoljenje iz 110. ali 126. člena tega zakona, če ima lastninsko pravico na nepremičninah in premičninah za opravljanje dejavnosti obdelave odpadkov, razen če gre za primer časovno omejene veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja iz trinajstega odstavka tega člena na manj kot dve leti ali če gre za okoljevarstveno dovoljenje za premično napravo po predpisu, ki določa obdelavo odpadkov v premičnih napravah ali če je obdelovalec odpadkov hkrati tudi izvajalec javne službe ravnanja z odpadki.

(3) Pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost zbiranja odpadkov ali dejavnost prevoznika odpadkov, trgovca z odpadki ali posrednika odpadkov, mora za opravljanje te dejavnosti pridobiti odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti. Pravna ali fizična oseba iz prejšnjega stavka mora pred začetkom opravljanja dejavnosti to priglasiti ministrstvu.

(4) Pogoji za izdajo odločbe iz prejšnjega odstavka, ki jo izda ministrstvo, so:
1. za prevoznika odpadkov, trgovca z odpadki ali posrednika odpadkov: registracija teh dejavnosti;
2. za zbiralca odpadkov: registracija te dejavnosti ter lastninska pravica na objektu in na zemljišču, na katerem namerava izvajati dejavnost zbiranja odpadkov ter pravnomočno okoljevarstveno dovoljenje iz enajstega odstavka tega člena, če je takšno dovoljenje za posamezno predhodno skladišče zbiralca odpadkov potrebno;
3. za zbiralca odpadkov, ki je izvajalec obvezne občinske ali državne gospodarske javne službe zbiranja določenih vrst komunalnih odpadkov: registracija dejavnosti zbiranja odpadkov.

(5) Vsebina vloge za priglasitev iz tretjega odstavka tega člena je:
1. za prevoznika odpadkov, trgovca z odpadki ali posrednika odpadkov: podatke o pravni ali fizični osebi in podatke o registraciji dejavnosti, če nameravata trgovec z

odpadki in posrednik odpadkov odpadke imeti v fizični posesti, pa tudi podatke o številkah odpadkov, s katerimi nameravata trgovati ali izvajati posredništvo, podatke o objektu in zemljišču, v oziroma na katerem nameravata izvajati fizično posest odpadkov, ter podatke o lastninski pravici na objektu in zemljišču, v oziroma na katerem namerava izvajati fizično posest odpadkov;
2. za zbiralca odpadkov: podatke o pravni ali fizični osebi, podatke o številkah odpadkov, ki jih namerava zbirati, podatke o objektu in zemljišču, v oziroma na katerem namerava zbirati odpadke, podatke o lastninski pravici na objektu in zemljišču, v oziroma na katerem namerava izvajati dejavnost zbiranja odpadkov, podatke o sredstvih in opremi za prevzem odpadkov in njihov prevoz ter podatke o registraciji dejavnosti;
3. za zbiralca odpadkov, ki je izvajalec obvezne občinske gospodarske javne službe zbiranja določenih vrst komunalnih odpadkov: podatke o pravni ali fizični osebi, podatke o številkah odpadkov, ki jih namerava zbirati, podatke o objektu in zemljišču, v oziroma na katerem namerava zbirati odpadke, in podatke o registraciji dejavnosti; za določene vrste komunalnih odpadkov, ki jih zbira v okviru javne gospodarske službe zbiranja določenih vrst komunalnih odpadkov, pa še naslov, številko in datum akta občine ali Vlade, s katerim je določen za izvajalca obvezne občinske oziroma državne gospodarske javne službe zbiranja teh odpadkov.

(6) Vlada določi podrobnejšo vsebino vloge za priglasitev opravljanja dejavnosti iz prejšnjega odstavka v predpisu iz šestega odstavka prejšnjega člena.

(7) Ministrstvo izda odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti iz tretjega odstavka tega člena v 30 dneh od prejema popolne vloge za priglasitev opravljanja priglašene dejavnosti.

(8) Pravna ali fizična oseba iz tretjega odstavka tega člena mora najkasneje v 30 dneh od nastanka spremembe ministrstvu prijaviti spremembo imena ali naslova oziroma firme ali sedeža ter spremembe glede vrst odpadkov in lokacij, kjer ima odpadke v fizični posesti. Ministrstvo izda odločbo o spremembi odločbe o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti iz prejšnjega odstavka tega člena v 30 od prejema popolne vloge za priglasitev spremembe opravljanja priglašene dejavnosti.

(9) Ministrstvo razveljavi ali odvzame odločbo iz sedmega odstavka tega člena pravni ali fizični osebi, ki:
1. preneha obstajati;
2. prijavi namero, da ne želi več opravljati te dejavnosti,
3. proda nepremičnine ali premičnine, ki jih potrebuje za opravljanje dejavnosti, ali
4. ji je s pravnomočno odločbo pristojnega inšpektorja prepovedano opravljati to dejavnost.

(10) Ne glede na določbe iz prvega in tretjega odstavka tega člena mora pravna ali fizična oseba, ki opravlja dejavnost zbiranja odpadkov in v tem okviru opravlja dejavnost predhodnega skladiščenja nevarnih odpadkov v skladišču z zmogljivostjo več kot 50 ton nevarnih odpadkov in te odpadke oddaja v obdelavo v napravo iz 110. člena tega zakona, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona, pri čemer se v okoljevarstveno dovoljenje vključi tudi podatke o predhodnem skladiščenju nenevarnih odpadkov.

(11) Ministrstvo pravno ali fizično osebo, ki opravlja dejavnosti zbiralca odpadkov ali dejavnost prevoznika odpadkov, trgovca z odpadki ali posrednika odpadkov, vpiše v register iz 154. člena tega zakona na podlagi odločbe iz tretjega odstavka tega člena ali okoljevarstvenega dovoljenja iz devetega odstavka tega člena.

(12) Ne glede na šesti in sedmi odstavek tega člena mora pravna ali fizična oseba, ki ima odpadke v fizični posesti, pridobiti tudi okoljevarstveno dovoljenje za napravo iz 126. člena tega zakona, če se predhodno skladiščenje odpadkov pri zbiralcu odpadkov ali skladiščenje pri trgovcu ali posredniku odpadkov uvršča med naprave, ki povzročajo emisije snovi v zrak, ali če zaradi odpadkov, ki jih ima oseba iz tretjega odstavka tega člena v fizični posesti, nastajajo odpadne industrijske vode kot posledica padavin, ki padajo na onesnažene talne površine ali odpadke in jih izpirajo ali se iz njih izcejajo. V primeru iz prejšnjega stavka mora pravna ali fizična oseba pridobiti pravnomočno okoljevarstveno dovoljenje pred pridobitvijo odločbe o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti.

(13) Vlada lahko v predpisu iz šestega odstavka prejšnjega člena tega zakona določi časovno omejeno veljavnost okoljevarstvenega dovoljenja za obdelavo odpadkov na največ pet let ali pa veljavnost tega dovoljenja omeji na količino odpadkov, ki jih je dovoljeno obdelati v določenem času. Vlada v predpisu iz šestega odstavka prejšnjega člena tega zakona predpiše tudi podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja za dejavnost ali napravo za obdelavo odpadkov.

26. člen
(prepovedi)

Odmetavanje odpadkov in njihovo puščanje v okolju ter nenadzorovano ravnanje z odpadki, vključno s smetenjem, so prepovedani. Prepoved iz prejšnjega stavka se nanaša na vse osebe, ki sodelujejo pri odmetavanju odpadkov in njihovem puščanju ter nenadzorovanem ravnanju z odpadki.

27. člen
(stranski proizvod)

(1) Snov ali predmet, ki nastane pri proizvodnem procesu, katerega glavni namen ni proizvodnja te snovi ali predmeta (v nadaljnjem besedilu: ostanek proizvodnje), je stranski proizvod in ne odpadek, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

1. nadaljnja uporaba tega ostanka proizvodnje je zagotovljena in ne le mogoča;
2. ta ostanek proizvodnje se lahko neposredno uporabi brez kakršne koli nadaljnje obdelave, razen običajnih industrijskih postopkov;
3. ta ostanek proizvodnje se proizvaja kot sestavni del proizvodnega procesa in
4. ta ostanek proizvodnje izpolnjuje zahteve, določene za njegovo uporabo s predpisi, ki urejajo proizvode, kemikalije, varstvo okolja in varovanje človekovega zdravja, nadaljnja uporaba tega ostanka proizvodnje pa ne bo škodljivo vplivala na okolje in zdravje ljudi.

(2) Za specifične ostanke proizvodnje, za katere so z izvedbenim predpisom EU določena podrobna merila za enotno uporabo pogojev iz prejšnjega odstavka, so pogoji izpolnjeni, če so izpolnjene zahteve iz izvedbenega predpisa EU.

(3) Za ostanke proizvodnje, za katere z izvedbenim predpisom EU ni določenih podrobnih meril za enotno uporabo pogojev iz prvega odstavka tega člena, lahko Vlada predpiše podrobna merila za uporabo pogojev iz prvega odstavka tega člena. O tem uradno obvesti Evropsko komisijo v skladu s predpisom EU, ki določa postopek za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe.

(4) V predpisu iz prejšnjega odstavka Vlada določi tudi:

1. način izpolnjevanja predpisanih podrobnih meril;
2. dokazila, s katerimi proizvajalci ostanka proizvodnje izkazujejo izpolnjevanje podrobnih meril;
3. postopek preverjanja izpolnjevanja predpisanih podrobnih meril;
4. način vodenja dokumentacije o izpolnjevanju predpisanih podrobnih meril in
5. način vodenja in čas hrambe evidence o namenu in načinu uporabe stranskega proizvoda.

28. člen
(pogoji in merila za prenehanje statusa odpadka)

(1) Odpadki prenehajo biti odpadki, ko so reciklirani ali drugače predelani in če so izpolnjeni ti pogoji:
1. predelano snov ali predmet je treba uporabiti za specifične namene;
2. za predelano snov ali predmet obstaja trg ali povpraševanje, razen ko predelovalec odpadkov predelano snov ali predmet uporabi sam;
3. predelana snov ali predmet izpolnjuje tehnične zahteve za specifične namene ter zadosti predpisom in standardom, ki se uporabljajo za proizvode, razen v primeru zasipanja, in
4. uporaba predelane snovi ali predmeta ne bo škodljivo vplivala na zdravje ljudi in okolje ter ne bo poslabševala kakovosti okolja.

(2) Merila za uporabo pogojev iz prejšnjega odstavka se določijo s predpisom Vlade, z uredbo EU ali z okoljevarstvenim dovoljenjem iz 110. ali 126. člena tega zakona za vsak primer posebej.

29. člen
(merila za prenehanje statusa odpadka)

(1) Vlada predpiše merila za uporabo pogojev za prenehanje statusa odpadka iz prejšnjega člena ob upoštevanju možnih škodljivih vplivov teh snovi ali predmetov na zdravje ljudi ali okolje. Merila iz prejšnjega stavka vključujejo:
1. dopustne vhodne odpadke za postopek recikliranja ali drugačne predelave odpadkov;
2. dovoljene postopke in tehnike predelave odpadkov;
3. merila kakovosti za predelane snovi ali predmete, oblikovana na podlagi standardov, ki se uporabljajo za proizvode;
4. zahteve za sisteme upravljanja, da se dokaže skladnost z merili za prenehanje statusa odpadka, vključno z nadzorom kakovosti in notranjim spremljanjem ter akreditacijo in zahtevami glede izjave o skladnosti in
5. dovoljene načine uporabe predelanih snovi ali predmetov.

(2) Če se predelane snovi ali predmeti uporablja v zunanjem okolju in izpostavljeni atmosferskim vplivom ter imajo lastnost izluževanja, merila iz prejšnjega odstavka vključujejo tudi dopustne vsebnosti onesnaževal v izlužkih predelane snovi ali predmeta.

(3) Vlada mora pred sprejetjem meril iz prejšnjih odstavkov tega člena obvestiti Evropsko komisijo v skladu s predpisom EU, ki določa postopek za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe.

30. člen
(določitev meril za prenehanje statusa odpadka v vsakem primeru posebej)

(1) Kadar merila za uporabo pogojev za prenehanje statusa odpadka niso določena z uredbo EU ali predpisom iz prvega odstavka prejšnjega člena, jih določi ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju iz 110. ali 126. člena tega zakona za vsak primer predelave odpadkov iz 28. člena tega zakona in za vsako predelano snov ali predmet.

(2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka določi merila na podlagi vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz 110. ali 126. člena tega zakona in mnenja, ki ga pripravi ministrstvo, pristojno za posamezno vrsto proizvodov, v skladu s predpisi o delovnem področju ministrstev (v nadaljevanju: ministrstvo, pristojno za posamezno vrsto proizvodov) ali organizacija, ki je na podlagi predpisov, ki urejajo proizvode, pristojna za ugotavljanje skladnosti posameznih vrst proizvodov s harmoniziranimi ali neharmoniziranimi tehničnimi specifikacijami (v nadaljevanju: pristojna organizacija). Ministrstvo, pristojno za posamezno vrsto proizvodov ali pristojna organizacija v mnenju iz prejšnjega stavka opredelita vsebine iz 1. do 5. točke prvega odstavka prejšnjega člena, ki so podlaga za določitev meril za uporabo pogojev za prenehanje statusa odpadka v okoljevarstvenem dovoljenju.

(3) Če se predelane snovi ali predmeti uporabljajo v zunanjem okolju in izpostavljeni atmosferskim vplivom ter imajo lastnost izluževanja, ministrstvo v primeru iz prvega odstavka tega člena določi tudi merila z opredelitvijo vsebin iz drugega odstavka prejšnjega člena na podlagi predloga za spremljanje vsebnosti onesnaževal v izlužkih predelane snovi ali predmeta. Pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba, ki pripravi predlog iz prejšnjega stavka, predpiše Vlada v predpisu iz šestega odstavka 24. člena tega zakona.

(4) Če za posamezno vrsto predelane snovi ali predmeta ni predpisov, ki bi urejali posamezno vrsto proizvoda, ministrstvo opredeli merila iz prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi predloga opredelitve meril, ki jih pripravi vlagatelj vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona.

(5) Če za posamezno vrsto predelane snovi ali predmeta ni predpisov, ki bi urejali posamezno vrsto proizvoda, ministrstvo opredeli merila iz prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi predloga opredelitve vsebin iz 1. do 5. točke prvega odstavka prejšnjega člena, ki jih pripravi vlagatelj vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona določi tudi nabor onesnaževal in njihove dopustne vsebnosti v izlužkih predelane snovi ali predmeta, če gre za primer iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(7) Opredelitve vsebin iz 1. do 5. točke prvega odstavka prejšnjega člena na podlagi drugega in četrtega odstavka tega člena ter predlog za spremljanje vsebnosti onesnaževal v izlužkih predelane snovi ali predmeta iz tretjega odstavka tega člena so obvezna vsebina vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz 110. ali 126. člena tega zakona za predelavo odpadkov v predelano snov ali predmet.

(8) Vlada v predpisu iz šestega odstavka 24. člena tega zakona predpiše podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov v predelano snov ali predmet ter vsebino okoljevarstvenega dovoljenja za predelavo odpadkov v predelano snov ali predmet, način priprave analize izlužkov, obveznosti vlagatelja vloge za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. ali 126. člena tega zakona v zvezi s spremljanjem izlužkov onesnaževal predelane snovi ali predmeta ter pogoje, pod katerimi lahko predelovalec odpadkov proda ali

preda predelano snov ali predmet iz drugega odstavka prejšnjega člena novemu lastniku.

31. člen
(pogoji za uporabo ali dajanje na trg predelane snovi ali predmeta)

Predelovalec, ki:
1. prvič uporablja predelano snov ali predmet, ki je prenehal biti odpadek in ni bil dan na trg, ali
2. prvič da predelano snov ali predmet na trg po tem, ko je ta prenehal biti odpadek,

zagotovi, da predelana snov ali predmet izpolnjuje zahteve iz predpisov, ki urejajo kemikalije, in predpisov, ki urejajo proizvode, pri čemer morajo biti pogoji iz prvega odstavka 28. člena tega zakona izpolnjeni prej, preden se za predelano snov ali predmet začnejo uporabljati predpisi o kemikalijah in proizvodih.

32. člen
(odgovornost za ravnanje z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora zagotoviti njihovo obdelavo tako, da jih obdela sam ali da jih odda pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom zbira odpadke ali jih predeluje ali odstranjuje, ali da zanj obdelavo odpadkov uredi trgovec z odpadki. Če izvirni povzročitelj odpadkov zagotovi njihovo obdelavo tako, da jih odda pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom zbira odpadke ali trguje z njimi, mora v primeru, da jih novi imetnik odpadkov, ki v skladu s tem zakonom zbira odpadke ali trguje z njimi, ponovno odda drugi pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom zbira odpadke ali trguje z njimi, ta drugi imetnik odpadke oddati pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom odpadke predeluje ali jih odstranjuje.

(2) Odgovornost izvirnega povzročitelja odpadkov ali drugega imetnika odpadkov za izvedbo obdelave odpadkov preneha, ko odpadke odda pravni ali fizični osebi, ki v skladu s tem zakonom zbira odpadke ali jih predeluje ali odstranjuje. Če izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov sam obdeluje odpadke ali zanj obdelavo odpadkov uredi trgovec z odpadki, pa ta odgovornost preneha, ko je obdelava odpadkov izvedena v celoti.

(3) Odpadki se lahko pošiljajo v obdelavo tudi v drugo državo, pri čemer se pošiljanje odpadkov izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek pošiljanje odpadkov v odstranjevanje v drugo državo in pošiljanje mešanih komunalnih odpadkov v predelavo ali odstranjevanje v drugo državo ni dovoljeno, če jih je mogoče ustrezno obdelati na območju Republike Slovenije.

(5) Pošiljanje odpadkov v obdelavo v Republiko Slovenijo se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek je v Republiko Slovenijo prepovedano pošiljati odpadke v odstranjevanje z odlaganjem na odlagališčih odpadkov.

33. člen
(stroški ravnanja z odpadki)

(1) Vse stroške ravnanja z odpadki, vključno s stroški za potrebno infrastrukturo in njeno delovanje, krije izvirni povzročitelj odpadkov ali trenutni ali predhodni imetniki odpadkov.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko Vlada tudi v primeru, ko za te proizvode ne velja PRO iz 34. do 53. člena tega zakona, predpiše, da stroške ravnanja z odpadki delno ali v celoti krijejo proizvajalci proizvodov, od katerih odpadki izvirajo, ali da jih krijejo proizvajalci proizvodov skupaj z distributerji takih proizvodov.

(3) S plačilom, ki ga upravljavec odlagališča zaračuna za storitve odlaganja odpadkov, morajo biti kriti vsi stroški, povezani z gradnjo in obratovanjem odlagališča in finančnim jamstvom, predvideni stroški zapiranja odlagališča ter stroški za izvedbo vseh ukrepov varstva okolja po zaprtju za obdobje najmanj 30 let. Sredstva iz prejšnjega stavka, zbrana za zapiranje odlagališča, se lahko v skladu z okoljevarstvenim dovoljenjem namenijo samo za zapiranje odlagališča.

(4) Ne glede na prejšnje odstavke tega člena izvajalec gospodarske javne službe urejanja voda prepusti odpadke iz urejanja voda izvajalcu javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki z območja lokalne skupnosti, na območju katere so ti odpadki nastali, ta pa jih mora brezplačno prevzeti in z njimi ravnati na predpisan način. Stroške prevzema in ravnanja z odpadki iz prejšnjega stavka nosi lokalna skupnost, na območju katere so ti odpadki nastali, razen v primerih, če je urejanje voda posledica okoljske ali naravne nesreče.

## 2.2 Sistem PRO

### 34. člen
### (proizvajalčeva razširjena odgovornost)

(1) Proizvajalec proizvodov, za katere velja proizvajalčeva razširjena odgovornost (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec), mora upoštevati vse prepovedi, zahteve in druga pravila ravnanja, da se zagotovi predpisano ravnanje z odpadki, ki nastanejo po uporabi takih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: odpadki iz proizvodov).

(2) Proizvajalec mora zagotoviti tudi možnost vračanja in prevzemanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO, kadar je to predpisano s predpisom iz 21. člena tega zakona.

(3) Odgovornost proizvajalca ne izključuje odgovornosti povzročitelja odpadkov ali njihovega imetnika kot povzročitelja obremenitve za ravnanje z odpadki iz proizvodov.

(4) Proizvajalec s sedežem v drugi državi, ki v Republiki Sloveniji na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno potrošnikom ali drugim končnim uporabnikom, mora določiti pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca.

(5) Če proizvajalec iz prejšnjega odstavka ne določi pooblaščenega zastopnika, mora končni uporabnik s sedežem v Republiki Sloveniji, ki je na daljavo kupil proizvode, za katere velja PRO, na svoje stroške zagotoviti predpisano ravnanje z odpadki iz teh proizvodov. Ta odstavek se ne uporablja za končnega uporabnika, ki je potrošnik.

(6) Proizvajalec s sedežem v drugi državi članici EU ali državi Evropskega gospodarskega prostora (v nadaljevanju: EGP), katerega proizvodi, za katere velja

PRO, se tržijo na ozemlju Republike Slovenije, lahko prevzame obveznosti proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji, tako da določi pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca na ozemlju Republike Slovenije. V primeru iz prejšnjega stavka obveznosti proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji prenehajo v obsegu, v katerem jih je prevzel pooblaščeni zastopnik.

(7) Pooblaščeni zastopnik iz četrtega ali šestega odstavka tega člena je gospodarska družba ali samostojni podjetnik posameznik s sedežem v Republiki Sloveniji. Proizvajalec s sedežem v drugi državi lahko s pisnim pooblastilom, ki je del pogodbe o prevzemu obveznosti, hkrati določi samo enega pooblaščenega zastopnika. Za pooblaščenega zastopnika se smiselno uporabljajo določbe tega pododdelka, ki veljajo za proizvajalca, razen tretjega odstavka 35. člena, 44. in 45. člena tega zakona.

(8) Vlada predpiše skupna pravila za izvajanje sistema PRO, ki vključujejo podrobnejšo vsebino skupnega načrta iz tretjega odstavka 39. člena tega zakona, način dokazovanja izpolnjevanja pogojev iz četrtega odstavka 38. člena tega zakona, vsebino splošnega akta telesa in merila za izbiro oseb, ki bodo za organizacijo iz prvega odstavka 37. člena tega zakona izvajale zbiranje in postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje v prihodnjem koledarskem letu iz enajstega odstavka 38. člena tega zakona in vsebino letnega poročila organizacije in način njenega poročanja iz petnajstega odstavka 40. člena tega zakona.

(9) Vlada, poleg proizvajalcev in proizvodov, za katere velja sistem PRO v skladu s predpisi EU o odpadni električni in elektronski opremi, o baterijah in akumulatorjih ter odpadnih baterijah in akumulatorjih, o izrabljenih vozilih, o embalaži in odpadni embalaži, ter o zmanjšanju vpliva nekaterih plastičnih proizvodov na okolje, lahko predpiše, da sistem PRO velja tudi za druge vrste proizvodov, za katere velja PRO, in proizvajalce takih proizvodov, pri čemer se upoštevajo tehnična izvedljivost in ekonomska upravičenost sistema PRO, vplivi na okolje, družbo in na zdravje ljudi ter delovanje notranjega trga EU.

(10) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka za proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji, ki na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno potrošnikom ali drugim končnim uporabnikom v drugi državi članici EU ali državi EGP, v kateri nima sedeža, predpiše obveznost določitve pooblaščenega zastopnika v tej državi, kadar je to zahtevano s predpisom EU, ki ureja PRO za tak proizvod.

35. člen
(obveznosti proizvajalca)

(1) Proizvajalec zagotavlja:

1. zbiranje odpadkov iz proizvodov na območju celotne Republike Slovenije, razen zbiranja od izvirnih povzročiteljev odpadkov, kadar se to izvaja kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov;
2. obdelavo vseh zbranih odpadkov iz proizvodov;
3. doseganje okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov;
4. obveščanje javnosti in imetnikov odpadkov o načinu in pomenu preprečevanja nastajanja odpadkov iz proizvodov, ponovne uporabe in vračanja rabljenih proizvodov, za katere velja PRO, ločenega zbiranja odpadkov iz proizvodov in preprečevanja smetenja z njimi ter o okoljsko učinkovitem ravnanju z odpadki iz proizvodov;
5. informacije osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, o proizvodih, za katere velja PRO, in načinih obdelave odpadkov iz teh proizvodov, kadar je to predpisano, ter

6. evidenco o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji, in evidenco o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov ter posredovanje podatkov iz evidenc ministrstvu.

(2) Proizvajalec izpolnjuje obveznosti iz prvega odstavka tega člena skupaj z drugimi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, tako da se pridruži skupnemu izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti v zvezi z odpadki iz takih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: skupno izpolnjevanje obveznosti), pri čemer je delež obveznosti posameznega proizvajalca v zvezi z odpadki iz proizvodov enak količniku med maso proizvodov, za katere velja PRO, ki jih je ta v določenem obdobju dal na trg v Republiki Sloveniji, in maso takih proizvodov, danih na trg v Republiki Sloveniji, zmanjšano za maso proizvodov, ki so jih dali na trg v Republiki Sloveniji proizvajalci iz četrtega odstavka tega člena.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek lahko proizvajalec izpolnjuje obveznosti iz prvega odstavka tega člena samostojno, če daje na trg v Republiki Sloveniji proizvode, za katere velja PRO, ki niso namenjeni za uporabo v gospodinjstvih (v nadaljnjem besedilu: samostojno izpolnjevanje obveznosti).

(4) Proizvajalec lahko spremeni način izpolnjevanja obveznosti iz prejšnjih dveh odstavkov samo za posamezno koledarsko leto.

(5) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona predpiše:
1. okoljske cilje pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov;
2. način in obseg izpolnjevanja obveznosti, povezanih z ravnanjem z odpadki iz proizvodov, vključno z obveznostmi in roki prevzema odpadkov iz proizvodov od izvajalcev občinskih javnih služb varstva okolja;
3. organizacijske in tehnične ukrepe, povezane z zbiranjem in obdelavo odpadkov iz proizvodov;
4. način, obseg in vsebino obveščanja javnosti, imetnikov odpadkov in oseb, ki izvajajo obdelavo odpadkov iz proizvodov;
5. evidence, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, podatke o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov in način poročanja teh podatkov ministrstvu ter
6. druge ukrepe, zahteve in pravila ravnanja za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(6) Vlada lahko v predpisu iz prejšnjega odstavka predpiše različen način in obseg izpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka tega člena za različne skupine proizvodov znotraj istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO.

(7) Vlada zaradi spodbujanja uporabe hierarhije ravnanja z odpadki iz prvega odstavka 23. člena tega zakona ali doseganja ciljev ločenega zbiranja odpadkov iz določene vrste proizvodov, za katere velja PRO, predpiše obveznost zbiranja odpadkov v obliki kavcijskega sistema. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka določi zlasti okoljske cilje pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz določene skupine proizvodov, za katere velja PRO, obveznosti in načine vključitve vseh deležnikov sistema PRO in obveznost prevzema odpadka iz proizvoda, za katerega kavcijski sistem velja, ter vrnitve kavcije potrošniku.

36. člen
(stroški proizvajalca)

(1) Proizvajalec zagotavlja financiranje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena tako, da so pokriti stroški:

1. zbiranja odpadkov iz proizvodov;
2. prevoza in obdelave odpadkov iz proizvodov;
3. izpolnjevanja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov v skladu s predpisi;
4. informiranja javnosti in obveščanja imetnikov odpadkov in, kadar je predpisano, dajanja informacij osebam, ki izvajajo obdelavo odpadkov, ter
5. zbiranja in posredovanja predpisanih podatkov ministrstvu.

(2) Proizvajalec zagotavlja financiranje zbiranja odpadkov iz proizvodov od izvirnih povzročiteljev odpadkov tudi, ko je zbiranje teh odpadkov določeno kot obvezna občinska gospodarska javna služba zbiranja komunalnih odpadkov.

(3) Proizvajalec določene vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, poleg stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena zagotavlja tudi financiranje določenih stroškov čiščenja okolja zaradi smetenja z odpadki iz te vrste ali skupine proizvodov, če je to določeno s predpisom iz devetega odstavka 34. člena tega zakona.

(4) Vsi proizvajalci istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, skupaj, so finančno odgovorni, da se zberejo in obdelajo vsi odpadki iz proizvodov, nastali v določenem obdobju na območju Republike Slovenije.

(5) V primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti mora posamezen proizvajalec zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti v deležu, ki je enak količniku med maso proizvodov, za katere velja PRO, ki jih je ta v določenem obdobju dal na trg v Republiki Sloveniji, in maso takih proizvodov, danih na trg v Republiki Sloveniji, zmanjšano za maso proizvodov, ki so jih dali na trg v Republiki Sloveniji proizvajalci, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, pri čemer se ob upoštevanju določb iz 3. točke tretjega odstavka 40. člena njegove odgovornosti uravnavajo.

(6) Proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora zagotoviti financiranje predpisanih obveznosti za odpadke iz tistih proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji.

(7) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena lahko Vlada v predpisu iz devetega odstavka 34. člena tega zakona določi, da proizvajalec ne krije vseh stroškov, kadar to za določeno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU. V primeru iz prejšnjega stavka Vlada predpiše, katere stroške krije proizvajalec.

(8) Ne glede na prvi, drugi in četrti odstavek tega člena lahko Vlada v predpisu iz devetega odstavka 34. člena tega zakona določi, da proizvajalec, ki daje na trg manjše količine določene vrste ali skupine proizvodov, ne krije stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena, kadar to za določeno vrsto ali skupino proizvodov, za katere velja PRO, določajo predpisi EU.

(9) Vlada v predpisu iz devetega odstavka 34. člena tega zakona predpiše vrste in skupine proizvodov, za katere velja tretji odstavek tega člena, kadar to določajo predpisi EU. V primeru iz prejšnjega stavka Vlada predpiše tudi aktivnosti čiščenja okolja, potrebno infrastrukturo in površine, katerih čiščenje financira proizvajalec, ter s tem povezane stroške.

(10) Vlada lahko predpiše, da mora proizvajalec zaradi izpolnjevanja obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona zagotoviti finančno jamstvo v skladu s 175. členom tega zakona.

37. člen
(skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalci iz prvega odstavka 35. člena tega zakona, ki ne zagotavljajo samostojnega izpolnjevanja obveznosti iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona, morajo zagotavljati skupno izpolnjevanje obveznosti. Skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja organizacija za skupno izpolnjevanje PRO za odpadke iz takih proizvodov (v nadaljnjem besedilu: organizacija). Organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce ki jo ustanovijo, in za proizvajalce, ki se pridružijo že ustanovljeni organizaciji. Proizvajalci iz prejšnjega stavka so pri izpolnjevanju obveznosti enakopravni, ne glede na to, ali so organizacijo ustanovili ali se pridružili že ustanovljeni organizaciji.

(2) Skupno izpolnjevanje obveznosti za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, izvaja samo ena organizacija.

(3) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena z organizacijo sklene pogodbo v pisni obliki, s katero jo pooblasti za izpolnjevanje svojih obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(4) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora najkasneje v 15 delovnih dneh od vpisa v register iz 48. člena tega zakona od organizacije zahtevati sklenitev pogodbe iz tretjega odstavka tega člena. Ne glede na prejšnji stavek mora proizvajalec iz prvega odstavka tega člena, ki organizacijo ustanovi, skleniti pogodbo iz tretjega odstavka tega člena najkasneje v 15 delovnih dneh od pridobitve dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti iz 41. člena tega zakona.

(5) Proizvajalec, ki je z organizacijo sklenil pogodbo iz tretjega odstavka tega člena, je za delež iz drugega odstavka 35. člena tega zakona subsidiarno finančno odgovoren, če organizacija ne izpolni njegovih obveznosti iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(6) Obveznosti proizvajalca do organizacije so:
1. plačevanje stroškov iz prejšnjega člena tega zakona;
2. zagotavljanje točnih, pravilnih in popolnih podatkov o količini proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji, ter drugih podatkov, pomembnih za izpolnjevanje njegovih obveznosti;
3. zagotavljanje informacij o spremembah vrste, sestave ali lastnosti proizvodov, za katere velja PRO, ki lahko vplivajo na skupno izpolnjevanje obveznosti;
4. na njeno zahtevo omogočiti vpogled v dokumentacijo, potrebno za ugotavljanje točnosti, pravilnosti in popolnosti podatkov ter informacij iz 2. in 3. točke tega odstavka.

(7) Proizvajalec ima pravico do vpogleda v vso dokumentacijo organizacije, ki se nanaša na izpolnjevanje njegovih obveznosti, pri čemer organizacijo vežejo pravila o varovanju poslovnih skrivnosti proizvajalcev, vključenih v organizacijo zaradi skupnega izpolnjevanja obveznosti.

(8) Način izvrševanja pravic in obveznosti proizvajalca iz prejšnjih dveh odstavkov se uredi v pogodbi iz tretjega odstavka tega člena.

(9) Proizvajalec, za katerega velja sistem PRO v skladu s predpisom EU o embalaži in odpadni embalaži, si lahko med osebami, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO, in ne nastajajo v gospodinjstvih, sam izbere osebo, ki bo zanj izvajala dejavnost zbiranja ali obdelave odpadkov iz proizvodov v posameznem koledarskem letu.

(10) Vlada lahko proizvajalcem, ki so mala ali srednja podjetja in dajejo na trg v Republiki Sloveniji manjšo količino proizvodov, za katere velja PRO, predpiše, kdaj proizvajalec za posamezno vrsto proizvodov, za katere velja PRO, namesto podatkov iz 2. točke šestega odstavka tega člena sporoči ocenjeno količino teh proizvodov, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji.

38. člen
(organizacija)

(1) Organizacija je pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji, ustanovljena z namenom, da za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO in ki morajo zagotavljati skupno izpolnjevanje obveznosti skladno s prvim odstavkom prejšnjega člena, izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti kot nepridobitno dejavnost, tako da prihodki ne presegajo dejanskih stroškov za skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom.

(2) Vlada lahko zaradi tehničnih ali ekonomskih razlogov pri zbiranju ali obdelavi odpadkov iz proizvodov s predpisom določi, da lahko organizacija izvaja skupno izpolnjevanje obveznosti samo za proizvajalce določene skupine istovrstnih proizvodov.

(3) Organizacija ne sme opravljati nobene dejavnosti, ki ni povezana z namenom iz prvega odstavka tega člena.

(4) Organizacijo ustanovijo in imajo v lasti poslovne deleže proizvajalci določenih istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, ki skupaj dajo na trg najmanj 51 odstotkov celotne količine teh proizvodov, pri čemer lastniški poslovni delež posameznega proizvajalca v organizaciji ne sme presegati 25 odstotkov. Način dokazovanja izpolnjevanja pogoja iz prejšnjega stavka določi Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona.

(5) Organizacija, ki zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti, in proizvajalec, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, ne smeta biti oseba, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji, razen če predpis iz osmega odstavka 34. člena tega zakona določa, da se kot proizvajalec šteje tudi oseba, ki odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO, pripravi za ponovno uporabo in jih drugič daje trg, ali oseba, ki odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO, reciklira v predelano snov ali predmet, ki je proizvod, za katerega velja PRO, vendar ima predelana snov ali predmet drug namen uporabe kot izvorni proizvod, za katerega velja PRO.

(6) Organizacija in proizvajalec, proizvajalec, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, ne smeta biti:
1. neposredno ali posredno kapitalsko povezana z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji, in ne smeta imeti v njej upravljavskih ali nadzorstvenih pravic;
2. kapitalsko ali sorodstveno povezana z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz prejšnje točke tega odstavka.

(7) Za sorodstveno povezavo iz 2. točke prejšnjega odstavka se šteje krvno sorodstvo v ravni vrsti ali v stranski vrsti do vštetega četrtega kolena, pravno priznane oblike partnerske zveze ter svaštvo do vštetega drugega kolena, čeprav je zakonska ali

zunajzakonska skupnost prenehala ali če je lastnik poslovnega deleža skrbnik ali v razmerju rejništva z osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. točke prejšnjega odstavka.

(8) Nadzor glasovalnih pravic iz 2. točke šestega odstavka tega člena pomeni pravice, pogodbe ali druga sredstva, ki vsako zase ali skupaj ob upoštevanju ustreznih dejanskih ali pravnih okoliščin lastniku poslovnega deleža omogočajo izvajanje odločilnega vpliva na osebo, ki ima ali nadzira glasovalne pravice v organu upravljanja ali organu nadzora ali zastopa osebe iz 1. točke šestega odstavka tega člena.

(9) Omejitve iz petega in šestega odstavka tega člena veljajo tudi za člana poslovodnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnika.

(10) Organizacija mora imeti kot nadzorni organ vzpostavljeno telo za sistem PRO, ki ga sestavljajo trije predstavniki proizvajalcev, lastnikov poslovnega deleža organizacije in trije predstavniki proizvajalcev, ki se pridružijo že ustanovljeni organizaciji ter predstavnik ministrstva, pristojnega za okolje. Predstavniki proizvajalcev, ki ustanovijo organizacijo in predstavniki proizvajalcev, ki se pridružijo že ustanovljeni organizaciji, so enakopravni in imajo enakovredne odločevalske pravice. Postopek imenovanja posameznih predstavnikov proizvajalcev iz prejšnjega stavka v telo iz tega odstavka in trajanje opravljanja njihove funkcije za sistem PRO določi Vlada s predpisom iz osmega odstavka 38. člena tega zakona.

(11) Telo iz prejšnjega odstavka:

1. se redno seznanja z izvajanjem skupnega izpolnjevanja obveznosti, ki ga izvaja organizacija,
2. potrjuje višino finančnega prispevka na prodajno enoto ali tono proizvoda, za katerega velja PRO, danega na trg v Republiki Sloveniji, ki ga mora plačati proizvajalec,
3. potrjuje načrtovane in dosežene okoljske cilje organizacije pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov,
4. sprejme splošni akt, ki opredeljuje standarde ravnanja z odpadki iz proizvodov, za katere velja PRO, ki jih morajo, poleg zahtev iz predpisa iz šestega odstavka 24. člena tega zakona in predpisa iz osmega odstavka 34. člena tega zakona, obvezno upoštevati osebe, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO,
5. izvede ali organizira izvedbo vpogledov v dokumentacijo iz 4. točke šestega odstavka prejšnjega člena in skladno z enajstim odstavkom 40. člena tega zakona oglede lokacij zbiranja ali obdelave odpadkov na lokacijah oseb, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO, ter ovrednoti njihove ugotovitve v skladu s kriteriji iz predpisa iz osmega odstavka 38. člena tega zakona, in
6. potrjuje vsebino javnega poziva iz šestega odstavka 40. člena tega zakona in na podlagi meril, ki jih predpiše Vlada v prepisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona, in ugotovitev vpogledov v dokumentacijo in ogledov lokacij zbiranja ali obdelave odpadkov iz prejšnje točke, na nediskriminatoren način določi osebe, ki bodo za organizacijo iz prvega odstavka 37. člena tega zakona izvajale zbiranje in postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje v prihodnjem koledarskem letu.

(12) Ne glede na 1. točko šestega odstavka tega člena lahko Vlada zaradi zagotavljanja ustreznega ravnanja z odpadki ali ekonomske vzdržnosti sistema PRO v predpisu iz devetega odstavka 34. člena tega zakona določi, da za proizvajalca, ki je lastnik poslovnega deleža organizacije, ali za organizacijo, kadar se v okviru ravnanja z odpadki iz ene vrste proizvodov, za katere velja PRO, neposredno zagotavljajo

surovine za proizvodnjo izključno te vrste proizvodov, ne veljajo omejitve glede kapitalskih povezav z osebo, ki izvaja zbiranje ali obdelavo odpadkov iz določenih proizvodov, ki so predmet skupnega izpolnjevanja obveznosti v tej organizaciji.

39. člen
(obveznosti organizacije)

(1) Organizacija zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s prvim in drugim odstavkom 35. člena tega zakona na stroškovno učinkovit način. Organizacija zagotavlja izpolnjevanje obveznosti iz prejšnjega stavka za ravnanje z vsemi odpadki iz proizvodov, ki v določenem obdobju nastanejo na celotnem območju Republike Slovenije. Organizacija zagotavlja, da se zbiranje in obdelava odpadkov iz proizvodov izvajata tako, da skozi vse leto ne prihaja do zastojev.

(2) Organizacija vodi in sproti posodablja seznam proizvajalcev, za katere zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti.

(3) Organizacija ima načrt za skupno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: skupni načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(4) Organizacija mora imeti finančni načrt, iz katerega je razvidno, da ima na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja skupnega načrta.

(5) Organizacija spremeni skupni načrt ob spremembah:
1. načina ali obsega zbiranja odpadkov iz proizvodov ali zbiralnih mest;
2. načina ali obsega obdelave zbranih odpadkov iz proizvodov ali
3. oseb, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov.

(6) Organizacija zagotavlja sledljivost sprememb skupnega načrta, vsako spremembo skupnega načrta pa mora predložiti ministrstvu. Organizacija najmanj enkrat letno uskladi skupni načrt.

(7) Če ministrstvo ugotovi, da s predloženo spremembo skupnega načrta ne bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom ali da vsebina spremenjenega skupnega načrta ni skladna s predpisanimi zahtevami, organizacijo o tem pisno obvesti ter jo pozove, naj odpravi ugotovljene neskladnosti in informacije o tem v določenem roku pošlje ministrstvu.

(8) Organizacija zagotavlja izvajanje aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka tega člena v skladu s skupnim načrtom iz četrtega odstavka tega člena. Pristojni inšpektor vsaj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov organizacije s skupnim načrtom in določbami tega člena.

(9) Če organizacija ne sprejme vseh proizvajalcev iz prvega odstavka 37. člena tega zakona, je dolžna na svoj račun zagotoviti skupno izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona tudi za te proizvajalce.

(10) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona predpiše vsebino skupnega načrta.

(11) Kadar je v skladu s sedmim odstavkom 35. člena tega zakona predpisana obveznost zbiranja odpadkov iz proizvodov, za katere velja PRO, v obliki kavcijskega sistema, organizacija vzpostavi in vodi kavcijski sistem, ki zagotavlja njegovo delovanje ob vključitvi oseb, ki niso proizvajalci in ki zagotavljajo dostopnost

teh proizvodov na trgu Republike Slovenije, na nediskriminatoren in transparenten način ter sorazmerno glede na njihove obveznosti.

40. člen
(delovanje organizacije)

(1) Organizacija mora skleniti pogodbo iz tretjega odstavka 37. člena tega zakona z vsakim proizvajalcem iz prvega odstavka 37. člena tega zakona najkasneje v roku 30 dni od prejema zahteve za sklenitev pogodbe iz četrtega odstavka 37. člena tega zakona.

(2) Kadar je za proizvajalce v skladu z desetim odstavkom 36. člena tega zakona predpisano finančno jamstvo, ga mora za proizvajalce iz prvega odstavka 37. člena tega zakona zagotoviti organizacija in ga predložiti ministrstvu. Prvič ga mora ministrstvu predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 41. člena tega zakona.

(3) Organizacija proizvajalcem iz prvega odstavka 37. člena tega zakona zaračunava stroške iz prvega do tretjega odstavka 36. člena tega zakona ob upoštevanju določb iz petega odstavka 36. člena tega zakona tako, da:

1. upošteva dejanske stroške zagotavljanja izpolnjevanja njihovih obveznosti;
2. upošteva prihodke iz ponovne uporabe proizvodov, za katere velja PRO, ali iz prodaje odpadnih materialov za sekundarne surovine in iz nevrnjenih kavcij, in
3. pri zaračunavanju stroškov za vrste ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, kolikor je mogoče upošteva njihovo trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost in reciklabilnost ter vsebnost nevarnih snovi v njih in sicer na podlagi pristopa življenjskega cikla, v skladu z zahtevami iz predpisov EU, ki urejajo sistem PRO, ter, kadar so na voljo, na podlagi smernic EU Komisije o uravnavanju finančnih prispevkov posameznega proizvajalca proizvoda za uskladitev z njegovimi obveznostmi razširjene odgovornosti proizvajalca, ki določajo harmonizirana merila za zagotovitev nemotenega delovanja notranjega trga.

(4) Organizacija ima zaradi preglednosti notranji akt o načinu zaračunavanja stroškov iz prejšnjega odstavka, ki mora biti dostopen vsem proizvajalcem iz prvega odstavka 37. člena tega zakona.

(5) Organizacija lahko premoženje, presežke prihodkov nad odhodki in dobiček uporabi le za izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti.

(6) Organizacija mora na podlagi javnega poziva, ki ga objavi na svoji spletni strani pred koncem vsakega tekočega koledarskega leta za prihodnje koledarsko leto, na nediskriminatoren način in pod enakimi pogoji skleniti pogodbo o izvajanju zbiranja in postopkov priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje z vsako osebo, ki se prijavi na javni poziv in izpolnjuje pogoje iz javnega poziva. Pri izboru oseb, ki zanjo izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, mora zagotoviti, da se ti prednostno izvedejo v Republiki Sloveniji.

(7) Organizacija mora imeti vzpostavljen nadzor nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov v skladu s 46. in 47. členom tega zakona.

(8) Organizacija mora na svoji spletni strani javno objavljati informacije o:

1. lastnikih poslovnega deleža organizacije;
2. seznamu proizvajalcev iz prvega odstavka 37. člena tega zakona;

3. finančnem prispevku na prodajno enoto ali tono proizvoda, za katerega velja PRO, danega na trg v Republiki Sloveniji, ki ga mora plačati proizvajalec iz prejšnje točke;
4. postopkih izbora oseb, ki za organizacijo izvajajo zbiranje in obdelavo odpadkov iz proizvodov,
5. oseb, ki zanjo izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje za posamezno koledarsko leto, ter
6. doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(9) Organizacija mora:

1. redno preverjati točnost, pravilnost in popolnost podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona, ki ji jih posreduje proizvajalec iz prvega odstavka 37. člena tega zakona;
2. vsaj enkrat letno obveščati proizvajalce o izvajanju aktivnosti in ukrepov ter obsegu izpolnitve njihovih obveznosti v preteklem koledarskem letu;
3. proizvajalce nemudoma obvestiti o inšpekcijskih ukrepih, izrečenih organizaciji, in o začetku postopka odvzema dovoljenja;
4. ministrstvu in pristojni inšpekciji na zahtevo omogočiti vpogled v seznam proizvajalcev iz prvega odstavka 37. člena tega zakona in v dokumentacijo, iz katere je razvidna verodostojnost podatkov o proizvajalcih in proizvodih, za katere velja PRO, ki jih dajejo ti proizvajalci na trg v Republiki Sloveniji, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov.

(10) Organizacija mora letno pregledati dokumentacijo, s katero proizvajalec iz prvega odstavka 37. člena tega zakona izkazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov iz 2. in 3. točke šestega odstavka 37. člena tega zakona pri najmanj 10 odstotkih proizvajalcev.

(11) Organizacija mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen od oseb, ki zanjo v skladu s skupnim načrtom za posamezno koledarsko leto zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov, ter doseganje predpisanih okoljskih ciljev v posameznem koledarskem letu, te osebe pa ji morajo omogočiti vpogled v dokumentacijo. Organizacija mora letno izvesti najmanj deset ogledov izvajanja zbiranja ali obdelave odpadkov na lokacijah oseb, ki za organizacijo zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, te osebe pa ji morajo omogočiti ogled lokacije ter izvajanja dejavnosti. Organizacija ugotovitve vpogleda v dokumentacijo in ogleda izvajanja zbiranja ali obdelave odpadkov na lokacijah oseb iz tega odstavka ovrednoti v skladu s kriteriji iz predpisa iz osmega odstavka 38. člena tega zakona.

(12) Organizacija mora ministrstvu enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka prejšnjega člena za preteklo koledarsko leto (v nadaljnjem besedilu: letno poročilo organizacije). Letnemu poročilu organizacije mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 46. člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(13) Organizacija mora trajno hraniti:

1. pogodbe z osebami, ki v posameznem koledarskem letu izvajajo zbiranje, in osebami, ki v posameznem koledarskem letu izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, ter
2. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje.

(14) Vlada lahko predpiše podrobnejša merila za zaračunavanje stroškov za posamezne proizvode ali skupine proizvodov, za katere velja PRO, glede na njihovo trajnost, popravljivost, ponovno uporabljivost in reciklabilnost ter vsebnost nevarnih snovi v njem.

(15) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona predpiše vsebino letnega poročila organizacije in način njenega poročanja.

41. člen
(dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Organizacija mora za izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti imeti dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti.

(2) Vloga za dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti mora vsebovati podatke o organizaciji, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo zagotavljala skupno izpolnjevanje obveznosti, podatke iz četrtega odstavka 38. člena tega zakona in o finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora vlagatelj predložiti naslednje priloge:

1. ustanovni akt organizacije in druga dokazila, da so izpolnjeni pogoji iz 38. člena tega zakona;
2. seznam proizvajalcev iz prvega odstavka 37. člena tega zakona;
3. skupni načrt;
4. pogodbe z osebami, ki bodo izvajale zbiranje, in osebami, ki bodo izvajale postopke priprave odpadkov iz proizvodov za pripravo odpadkov za ponovno uporabo ali za končno predelavo ali odstranjevanje, pri čemer te osebe ne smejo biti osebe iz petega odstavka 38. člena tega zakona, veljavnost pogodb pa mora biti manj kot dve leti, tako da je izpolnjena zahteva iz šestega odstavka 40. člena tega zakona;
5. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, in
6. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja skupnega načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imela organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov.

(3) Ministrstvo izda organizaciji dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti, če ugotovi, da:

1. so izpolnjeni pogoji iz 38. člena tega zakona;
2. je skupni načrt izdelan v skladu s predpisom iz osmega odstavka 34. člena tega zakona in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno skupno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom;
3. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti zbiranja odpadkov ali okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje ali drugi akt te države, in
4. je iz finančnega načrta razvidno, da ima organizacija na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja skupnega načrta.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka v primeru, ko proizvajalci, ki ustanovijo organizacijo, ki vloži vlogo, skupaj ne dajejo na trg najmanj 51 odstotkov celotne količine istovrstnih proizvodov, ministrstvo izda dovoljenje organizaciji, katere

ustanovitelji skupaj dajejo na trg največji delež celotne količine istovrstnih proizvodov in izpolnjujejo pogoje iz prejšnjega odstavka.

(5) Dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti se izda za nedoločeno obdobje od njegove pravnomočnosti. V dovoljenju se določi:
1. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih proizvajalci iz prvega odstavka 37. člena tega zakona dajejo na trg v Republiki Sloveniji,
2. obveznost doseganja predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov v posameznem koledarskem letu, in
3. odpadke iz proizvodov, za katere organizacija zagotavlja izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti.

(6) Ministrstvo objavi dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti na osrednjem spletnem mestu državne uprave. Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega stavka pošlje pristojni inšpekciji, skupaj s skupnim načrtom, na podlagi katerega je bilo izdano.

(7) Ministrstvo vsakih pet let po uradni dolžnosti preverja izpolnjevanje pogojev iz tretjega odstavka tega člena.

42. člen
(sprememba dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Ministrstvo spremeni dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti po uradni dolžnosti, če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja, ki urejajo sistem PRO.

(2) Organizacija mora zaradi spremembe firme ali sedeža vložiti vlogo za spremembo dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti. Vloga mora vsebovati stare in spremenjene podatke o organizaciji, ministrstvo pa v 20 dneh od vložitve vloge odloči o spremembi dovoljenja.

43. člen
(odvzem dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Če ministrstvo po uradni dolžnosti ugotovi, da organizacija po pridobitvi dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti iz 41. člena tega zakona ne izpolnjuje več pogojev iz petega in šestega odstavka 38. člena tega zakona, ministrstvo pozove proizvajalce, da najkasneje v dveh mesecih uskladijo organizacijo z določbami petega in šestega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Če proizvajalci najkasneje v dveh mesecih po prejemu poziva iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne izkažejo uskladitve organizacije s pogoji iz petega in šestega odstavka 38. člena tega zakona, ministrstvo z odločbo odvzame dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti ter določi, da dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti preneha veljati v 120 dneh po pravnomočnosti odločbe.

(3) Proizvajalci morajo po prejemu odločbe iz prejšnjega odstavka do roka iz prejšnjega odstavka ustanoviti novo organizacijo in zanjo pridobiti novo dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti ali pridobiti dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti, če izpolnjujejo pogoje iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona.

(4) Rok, v katerem ministrstvo odloči o izdaji novega dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti iz prejšnjega odstavka je tri mesece.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo o odvzemu dovoljenja tudi pristojni inšpekciji.

(6) Zoper odločbo iz tretjega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

44. člen
(samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona zagotavlja samostojno izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona za ravnanje z vsemi odpadki iz proizvodov, ki jih da na trg v Republiki Sloveniji v določenem obdobju in nastanejo na celotnem območju Republike Slovenije. Proizvajalec iz prejšnjega stavka mora imeti načrt za samostojno izpolnjevanje obveznosti (v nadaljnjem besedilu: načrt), v katerem opredeli aktivnosti in ukrepe za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona.

(2) Za pripravo načrta se smiselno uporabljajo določbe tretjega odstavka 39. člena tega zakona, za njegovo spremembo pa določbe petega do sedmega odstavka 39. člena tega zakona.

(3) Proizvajalec iz prvega odstavka tega člena mora zaradi izpolnjevanja svojih obveznosti zagotoviti finančno jamstvo, kadar je to predpisano v skladu z desetim odstavkom 36. člena tega zakona. Prvič ga mora ministrstvu predložiti v treh mesecih od dneva izdaje dovoljenja iz 45. člena tega zakona.

(4) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona mora imeti vzpostavljen nadzor nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov v skladu z 46. in 47. členom tega zakona.

(5) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona mora zagotavljati sledljivost podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave. V ta namen od oseb, ki zanj v skladu z načrtom za posamezno koledarsko leto zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, zahteva vpogled v dokumentacijo, ki dokazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah zbranih ali obdelanih odpadkov iz proizvodov, ter doseganje predpisanih okoljskih ciljev v posameznem koledarskem letu, te osebe pa ji morajo omogočiti vpogled v dokumentacijo. Proizvajalec iz prejšnjega stavka mora letno izvesti najmanj dva ogleda izvajanja zbiranja ali obdelave odpadkov na lokacijah oseb, ki zanj zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, te osebe pa mu morajo omogočiti ogled lokacije ter izvajanja dejavnosti. Proizvajalec iz tega odstavka ugotovitve vpogleda v dokumentacijo in ogleda izvajanja zbiranja ali obdelave odpadkov na lokacijah oseb iz tega odstavka ovrednoti v skladu s kriteriji iz predpisa iz osmega odstavka 38. člena tega zakona.

(6) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona mora ministrstvu na zahtevo omogočiti vpogled v dokumente, ki dokazujejo točnost, pravilnost in popolnost podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, ter o količinah zbranih in obdelanih odpadkov iz proizvodov.

(7) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona mora na svojih spletnih straneh javno objavljati informacije o doseganju predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov.

(8) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona mora ministrstvu enkrat letno poslati poročilo o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona za preteklo koledarsko leto (v

nadaljnjem besedilu: letno poročilo proizvajalca). Letnemu poročilu proizvajalca mora biti priloženo revizorjevo poročilo iz 46. člena tega zakona, skupaj z revidiranimi računovodskimi izkazi.

(9) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona zagotavlja izvajanje aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 35. člena tega zakona v skladu z načrtom iz prvega odstavka tega člena. Pristojni inšpektor najmanj enkrat letno preveri skladnost izvajanja aktivnosti in ukrepov z načrtom.

(10) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona predpiše vsebino načrta, vsebino letnega poročila proizvajalca in način njegovega poročanja.

45. člen
(dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti)

(1) Proizvajalec mora za samostojno izpolnjevanje obveznosti imeti dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti.

(2) Proizvajalec mora v vlogi za dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti navesti podatke o proizvajalcu, vrsti in skupini proizvodov, za katere velja PRO, odpadkih iz proizvodov, za katere bo samostojno izpolnjeval obveznosti, in finančnem jamstvu, kadar je to predpisano. Vlogi mora priložiti naslednje priloge:
1. načrt;
2. pogodbe z osebami, ki izvajajo zbiranje, in osebami, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje;
3. dovoljenja ali druge akte oseb iz drugih držav, na podlagi katerih te osebe izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za končno predelavo ali odstranjevanje, in
4. oceno predvidenih letnih stroškov izvajanja načrta in finančni načrt, iz katerega je razvidno, da bo imel proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za kritje teh stroškov.

(3) Proizvajalec vloži vlogo iz prejšnjega odstavka po vpisu v register iz 48. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo izda proizvajalcu dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti, če ugotovi, da:
1. je načrt izdelan v skladu s predpisom iz osmega odstavka 34. člena tega zakona in iz njega izhaja, da bo zagotovljeno samostojno izpolnjevanje obveznosti v skladu s tem zakonom;
2. imajo osebe, ki izvajajo zbiranje, odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti zbiranja odpadkov ali okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, in osebe, ki izvajajo postopke priprave odpadkov iz proizvodov za ponovno uporabo ali za končno predelavo ali odstranjevanje, okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, izvajalci tovrstne obdelave v drugi državi pa ustrezno dovoljenje ali drugi akt te države, in
3. je iz finančnega načrta razvidno, da ima proizvajalec na voljo zadostna finančna sredstva za kritje stroškov izvajanja načrta.

(5) Dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti se izda za nedoločeno obdobje od njegove pravnomočnosti. Z dovoljenjem se proizvajalcu dovoli samostojno izpolnjevanje obveznosti. V dovoljenju se določijo tudi:
1. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih proizvajalec daje na trg v Republiki Sloveniji,

2. obveznost doseganja predpisanih okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov v posameznem koledarskem letu, in
3. odpadki iz proizvodov, za katere proizvajalec zagotavlja izvajanje samostojnega izpolnjevanja obveznosti.

(6) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti skupaj z načrtom, na podlagi katerega je bilo izdano.

(7) Ministrstvo vsakih pet let po uradni dolžnosti preverja izpolnjevanje pogojev iz petega odstavka tega člena.

(8) Za spremembo in odvzem dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti se smiselno uporabljajo določbe 42. in 43. člena tega zakona.

46. člen
(nadzor nad finančnim poslovanjem)

(1) Organizacija in proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, morata zagotoviti ločeno računovodsko evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov, povezanih z zahtevami iz 36. člena tega zakona, ter organizirati učinkovit sistem notranjih kontrol, ki bo zagotavljal pravilnost in popolnost računovodskega evidentiranja.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka mora zagotoviti, da njene računovodske izkaze revidira revizijska družba v skladu z zakonom, ki ureja revidiranje.

(3) Revidiranje iz prejšnjega odstavka mora upoštevati revizijske postopke, ki zagotavljajo zadostne in ustrezne revizijske dokaze, da:
1. ima oseba iz prvega odstavka tega člena vzpostavljen ustrezen sistem ločenega računovodskega evidentiranja iz prvega odstavka tega člena;
2. je evidentiranje prihodkov, stroškov in odhodkov iz prvega odstavka tega člena pravilno.

(4) Revizorjevo poročilo mora vsebovati tudi mnenje, ali so prihodki, stroški in odhodki iz 2. točke prejšnjega odstavka evidentirani pravilno in popolno, revizorjevo poročilo za organizacijo pa tudi mnenje, ali so plačila proizvajalcev proizvodov, za katere velja PRO, ki so vključeni v organizacijo, zadostna za skupno izpolnjevanje obveznosti v tej organizaciji.

47. člen
(kakovost podatkov)

(1) Organizacija mora imeti vzpostavljen nadzor nad kakovostjo podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona, ki ji jih posreduje proizvajalec. Nadzor izvaja na podlagi splošnega akta iz 4. točke enajstega odstavka 38. člena tega zakona, v katerem določi zahteve za zagotavljanje kakovosti teh podatkov v povezavi z izvajanjem nalog iz 1. točke devetega odstavka ter desetega in enajstega odstavka 40. člena tega zakona.

(2) Proizvajalec iz tretjega odstavka 35. člena tega zakona, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, mora imeti vzpostavljen nadzor nad kakovostjo podatkov iz 6. točke prvega odstavka 35. člena tega zakona. Nadzor izvaja na podlagi notranjih aktov, v katerih določi zahteve za zagotavljanje kakovosti teh podatkov v povezavi z izvajanjem nalog iz petega odstavka 44. člena tega zakona.

48. člen
(register proizvajalcev)

(1) Register proizvajalcev, katerega namen je izvajanje in nadzor nad sistemom PRO, je sestavni del informacijskega sistema o PRO iz 49. člena tega zakona.

(2) Proizvajalec iz prvega odstavka 34. člena tega zakona ali pooblaščeni zastopnik iz četrtega in šestega odstavka 34. člena tega zakona mora biti vpisan v register proizvajalcev. Za namene vodenja registra proizvajalcev je dopustno voditi in obdelovati osebno ime, matično številko in naslov proizvajalca in pooblaščenega zastopnika ter osebno ime in elektronski naslov njunih kontaktnih oseb.

(3) Proizvajalec ali pooblaščeni zastopnik iz prejšnjega odstavka se vpiše v register proizvajalcev tako, da od ministrstva pridobi uporabniško pravico do dostopa v ta register ter vpiše svoje podatke, podatke o proizvodih, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji, in podatek o tem, ali bo obveznosti PRO glede na določbe iz tretjega odstavka 35. člena in prvega odstavka 37. člena tega zakona izpolnjeval samostojno ali skupno.

(4) Proizvajalec ali pooblaščeni zastopnik mora v register vpisati tudi vsako spremembo podatkov iz prejšnjega odstavka.

(5) Ministrstvo izbriše proizvajalca ali pooblaščenega zastopnika iz registra proizvajalcev in mu ukine uporabniško pravico do dostopa v register, če:
1. sporoči ministrstvu, da ne daje več na trg v Republiki Sloveniji proizvodov, za katere velja PRO;
2. preneha obstajati;
3. mu je bilo s pravnomočno odločbo pristojnega organa prepovedano dajanje proizvodov, za katere velja PRO, na trg v Republiki Sloveniji.

(6) Organizacija vnese v register iz prvega odstavka tega člena podatke o tem, za katere proizvajalce zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti.

(7) Podatki iz registra proizvajalcev so javni.

(8) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona podrobneje predpiše vrsto podatkov, ki jih proizvajalec ali pooblaščeni zastopnik vpiše v register, in način vpisa v register proizvajalcev ter način dostopa in podatke, ki jih v register vpisuje organizacija.

49. člen
(informacijski sistem o PRO)

(1) Za izvajanje sistema PRO ter spremljanje in nadzor nad izvajanjem sistema PRO ministrstvo zagotavlja informacijski sistem o PRO.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka zagotavlja organizacijam in proizvajalcem, ki samostojno izpolnjujejo obveznosti, elektronsko podporo pri poročanju o proizvodih, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, ter o zbranih in obdelanih odpadkih iz proizvodov v skladu s tem zakonom.

(3) Informacijski sistem o PRO vsebuje:

1. podatke iz registra proizvajalcev;
2. podatke o organizacijah iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona in o tem, za katere proizvajalce zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti;
3. podatke o količinah proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji;
4. podatke o količinah odpadkov iz proizvodov, za katere sta bila zagotovljena zbiranje in obdelava, ter
5. poročila iz dvanajstega odstavka 40. člena in osmega odstavka 44. člena tega zakona.

(4) Vnos podatkov o organizacijah iz 2. točke prejšnjega odstavka vnaša v informacijski sistem ministrstvo na podlagi dovoljenj iz 41. člena tega zakona, podatek o tem, za katere zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti, pa sproti vnaša posamezna organizacija.

(5) Podatke iz 3. točke tretjega odstavka tega člena sproti vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, pri čemer organizacija vnaša podatke za vsakega proizvajalca, za katerega zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti.

(6) Podatke iz 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena sproti vnašata v informacijski sistem o PRO organizacija in proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti.

(7) Dostop do podatkov informacijskega sistema o PRO ima:
1. proizvajalec do podatkov, ki se nanašajo nanj;
2. pooblaščeni zastopnik iz četrtega in šestega odstavka 34. člena tega zakona do podatkov, ki se nanašajo nanj;
3. proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, do podatkov, ki se nanašajo nanj;
4. organizacija do podatkov, ki se nanašajo nanjo, in podatkov o proizvajalcih, za katere zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti;
5. ministrstvo in pristojni inšpektor.

(8) Ministrstvo dodeli proizvajalcu iz prvega odstavka 34. člena tega zakona in pooblaščenemu zastopniku iz četrtega in šestega odstavka 34. člena tega zakona uporabniško pravico za dostop do podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanj, ob vpisu v register proizvajalcev.

(9) Ministrstvo dodeli organizaciji uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ter za dostop do vseh podatkov iz informacijskega sistema o PRO, ki se nanašajo nanjo in na proizvajalce, za katere zagotavlja skupno izpolnjevanje obveznosti, ob pravnomočnosti dovoljenja iz 41. člena tega zakona.

(10) Ministrstvo dodeli proizvajalcu, ki samostojno izpolnjuje obveznosti, uporabniško pravico za vnos podatkov iz 3., 4. in 5. točke tretjega odstavka tega člena ob pravnomočnosti dovoljenja iz 45. člena tega zakona.

(11) Podatki iz 1. do 5. točke tretjega odstavka tega člena so javni, razen podatkov o količinah proizvodov, za katere velja PRO, ki jih je dal na trg v Republiki Sloveniji posamezni proizvajalec.

(12) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 34. člena tega zakona podrobneje predpiše vrsto podatkov iz 2. do 4. točke tretjega odstavka tega člena, način in pogostost vnosa podatkov iz 3. in 4. točke tretjega odstavka tega člena v informacijski

sistem o PRO ter obdobje, na katero se ti podatki nanašajo, in način in obseg prenosa podatkov iz evidenc iz predpisov, izdanih na podlagi ZVO-1, v register proizvajalcev proizvodov skladno s tem zakonom.

50. člen
(drugi deležniki sistema PRO)

(1) Vlada lahko v predpisu iz 21. člena tega zakona predpiše določene obveznosti glede ravnanja s proizvodi, za katere velja PRO, ali obveznosti ravnanja z odpadki iz proizvodov, tudi drugim osebam, ki sodelujejo v distribucijski verigi proizvodov, za katere velja PRO. Obveznosti iz prejšnjega stavka so zlasti:
1. prevzemanje rabljenih proizvodov, za katere velja PRO;
2. prevzemanje odpadkov iz proizvodov in
3. prepoved ponujanja brezplačnih proizvodov, za katere velja PRO, potrošnikom.

(2) Vlada v predpisu iz devetega odstavka 34. člena tega zakona predpiše pravila ravnanja z odpadki iz proizvodov v okviru občinske gospodarske javne službe varstva okolja iz 233. člena tega zakona in s tem povezane obveznosti izvajalca te javne službe.

(3) Akcije zbiranja odpadkov iz proizvodov lahko organizirajo le vzgojno-varstveni ali izobraževalni zavodi, društva ali nevladne organizacije, in sicer samo v sodelovanju z organizacijo. Za osebo, ki organizira akcijo zbiranja odpadkov iz proizvodov, se ne uporabljajo določbe 24. in 25. člena tega zakona, ki urejajo obveznosti osebe, ki zbira odpadke.

51. člen
(cena storitve gospodarske javne službe ravnanja z odpadki)

(1) Stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja se v delu, ki se nanaša na odpadke iz proizvodov, zaračunajo organizaciji. Teh stroškov ni dopustno naložiti uporabniku javnih dobrin iz zakona, ki ureja gospodarske javne službe.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se organizaciji zaračunajo samo tisti stroški občinske gospodarske javne službe varstva okolja, ki jih nosi proizvajalec v primeru iz sedmega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) V primeru iz prvega odstavka tega člena mora občina pri oblikovanju cene občinske gospodarske javne službe varstva okolja zagotoviti sodelovanje organizacije, tako da ji pošlje osnutek akta o ceni, skupaj s strokovnimi podlagami, na katerih ta temelji, ter ji zagotovi 30-dnevni rok za mnenja in pripombe. Skupaj z aktom o ceni mora občina objaviti tudi stališče do pripomb organizacije in navesti razloge za njihovo upoštevanje oziroma neupoštevanje.

(4) V primeru iz prvega odstavka tega člena Vlada predpiše, katere stroške krije organizacija.

52. člen
(spremljanje in nadzor)

(1) Ministrstvo obdeluje in uporablja podatke iz informacijskega sistema PRO in informacijskega sistema okolja za:

1. spremljanje in ugotavljanje izpolnjevanja obveznosti proizvajalcev, zlasti z vidika doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov;
2. za namene nadzora nad izvajanjem izpolnjevanja obveznosti PRO in
3. poročanje EU.

(2) Organi, pristojni za nadzor, uporabljajo podatke iz prejšnjega odstavka za nadzor nad izvajanjem sistema PRO.

(3) Ministrstvo zaradi ugotavljanja učinkovitosti izvajanja sistema PRO analizira podatke iz prvega odstavka tega člena ter enkrat letno objavi poročilo o izvajanju sistema PRO, ki vsebuje zlasti ugotovitve glede doseganja okoljskih ciljev pri zagotavljanju ravnanja z odpadki iz proizvodov, ugotovitve glede izpolnjevanja drugih obveznosti proizvajalcev ter priporočila za odpravo pomanjkljivosti in izboljšanje.

(4) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave enkrat letno objavi podatke o skupni količini istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO, danih na trg v Republiki Sloveniji, ter skupni količini zbranih in obdelanih odpadkov iz teh proizvodov in doseženih okoljskih ciljih.

53. člen
(dialog med zadevnimi deležniki)

Ministrstvo za izmenjavo mnenj o sistemu PRO zagotavlja redni dialog med proizvajalci, distributerji in njihovimi interesnimi združenji, osebami, ki zbirajo ali obdelujejo odpadke iz proizvodov, izvajalci občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja iz 233. člena tega zakona, izvajalci ponovne uporabe in popravil proizvodov, za katere velja PRO, občinami ter njihovimi interesnimi združenji, nevladnimi organizacijami iz 237. člena tega zakona in nevladnimi organizacijami za varstvo potrošnikov.

3. Predvidevanje sprememb okolja in njegovega onesnaževanja

54. člen
(predvidevanje sprememb okolja in njegovega onesnaževanja)

(1) Ministrstvo zagotavlja predvidevanje sprememb okolja in njegovega onesnaževanja neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli na podlagi javnega razpisa.

(2) Predvidevanje sprememb okolja in njegovega onesnaževanja obsega pripravo projekcij emisij onesnaževal in projekcij sprememb podnebja.

4. Uporaba standardov

55. člen
(uporaba standardov)

(1) V predpisih iz drugega in petega odstavka 18. člena, tretjega in četrtega odstavka 19. člena, tretjega odstavka 21. člena in šestega odstavka 24. člena tega zakona se v zvezi z določenim ravnanjem ali dejavnostjo lahko določi sklicevanje na standard po zakonu, ki urejajo standardizacijo, ali določi njegovo obvezno uporabo, ali določi, da je določeno ravnanje ali dejavnost skladna z zahtevami predpisa, če ustreza zahtevam standarda.

(2) V predpisih iz prejšnjega odstavka se lahko določi tudi organ za ugotavljanje skladnosti, pogoje, ki jih mora ta organ izpolnjevati, in zahteva, da se njegova usposobljenost dokazuje z akreditacijskimi listinami po predpisih, ki urejajo akreditacijo.

## 5. Standardi kakovosti okolja

### 56. člen
(standardi kakovosti okolja)

(1) Vlada določi standard kakovosti okolja, in sicer tako, da za posamezen del okolja lahko določi mejne, ciljne, opozorilne, načrtovalske, alarmne, kritične ali sprožilne vrednosti, pri čemer upošteva tudi možne učinke celotne in skupne obremenitve okolja.

(2) Vlada lahko v predpisih iz prejšnjega odstavka določi tudi ukrepe, katerih namen je v največji možni meri zmanjšati ali odstraniti obremenitev okolja ter organe in organizacije in njihove naloge v zvezi z izvajanjem teh ukrepov. Ukrepi iz prejšnjega stavka so lahko določeni kot prepovedi, omejitve, pravila ravnanja ali priporočila.

(3) Vlada lahko za določeno obdobje določi raven dopustnega preseganja mejne vrednosti, če je to potrebno zaradi obstoječe obremenjenosti okolja in zahtevnosti doseganja predpisane kakovosti okolja.

(4) Vlada določi način obveščanja javnosti o prekoračitvi opozorilnih in alarmnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena ter s tem povezana opozorila, priporočila in napotila za ravnanje prebivalstva.

(5) Vlada lahko za določen čas na celotnem območju države ali njenem delu omeji ali prepove dejavnost ali delovanje, ki povzroča prekoračitev mejnih, ciljnih, alarmnih, kritičnih ali opozorilnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena, če prekoračitve ni mogoče odpraviti z drugimi ukrepi.

### 57. člen
(razredi in stopnje)

(1) Vlada za posamezne dele okolja glede na standarde kakovosti okolja iz prejšnjega člena tega zakona oziroma glede na tveganje, ki ga lahko povzroči obremenjevanje dela okolja, določi tudi merila občutljivosti, ranljivosti ali obremenjenosti okolja, na podlagi katerih se posamezni deli okolja ali posamezna območja uvrščajo v razrede ali stopnje, oziroma da je za uvrstitev posameznega dela okolja ali posameznega območja v razrede in stopnje pristojna občina.

(2) Minister na podlagi meril iz prejšnjega odstavka razvrsti posamezne dele okolja ali posamezna območja v razrede ali stopnje, razen, če je s predpisom iz prejšnjega odstavka določeno, da je za razvrstitev pristojna občina.

(3) Občina pri razvrstitvi posameznih delov okolja ali posameznih območij upošteva merila in kriterije, ki jih v predpisu iz prvega odstavka tega člena predpiše Vlada.

(4) Občina sprejme na posameznih delih okolja ali posameznih območjih, ki jih je razvrstila v razrede ali stopnje, ustrezne prepovedi, omejitve, pravila ravnanja ali

priporočila, s katerimi se ohranja ali izboljšuje kakovost okolja. Ukrepi občine ne smejo biti v nasprotju z ukrepi, ki jih zaradi varstva okolja v skladu s tem zakonom sprejme Vlada.

(5) Ne glede na prejšnji odstavek lahko občina na svojem območju sprejema tudi ukrepe na posameznih delih okolja ali posameznih območjih, ki jih ni sama razvrstila v razrede ali stopnje, s katerimi se izboljšuje kakovost okolja, pri čemer ti ukrepi ne smejo biti v nasprotju z ukrepi, ki jih zaradi kakovosti okolja sprejema Vlada v skladu s tem zakonom. Ti ukrepi se nanašajo zlasti na način izvajanja občinskih javnih služb ter druge prepovedi in omejitve iz pristojnosti občine.

(6) Vlada oziroma občina lahko vsaka na področju svoje pristojnosti za namene doseganja želene kakovosti okolja ali njegovega dela določi tudi stopnje zmanjševanja obremenitve okolja.

## 6. Območja okoljskih omejitev

### 58. člen
### (območje okoljskih omejitev)

(1) Da se zagotovi spoštovanje ciljev varstva okolja pri načrtovanju in izvajanju posegov v okolje, Vlada predpiše merila za določitev območij okoljskih omejitev ter pravila, ki na teh območjih omejujejo posege v okolje in zagotavljajo spremljanje stanja okolja.

(2) Kriteriji in pravila za območja okoljskih omejitev iz prejšnjega odstavka se določijo, če je treba zaradi že izvedenih posegov v okolje omejiti načrtovanje in izvajanje novih posegov v okolje, zato da ti ne bi vodili do nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali nedopustnega poslabšanje kakovosti okolja. Določijo se zlasti za:

1. območja odlagališč odpadkov;
2. območja obstoječih neaktivnih odlagališč odpadkov;
3. območja opuščenih odlagališč odpadkov;
4. opuščena industrijska območja in
5. območja, na katerih so bili izvedeni sanacijski ukrepi v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave ali rabo naravnih dobrin.

(3) Na območju okoljskih omejitev se lahko:

1. prepovejo ali določijo posebni pogoji za določene vrste posegov v prostor;
2. prepove ali omeji izvajanje posameznih dejavnosti ali predpiše način njihovega izvajanja;
3. predpišejo obveznosti spremljanja stanja ali raziskav in
4. določijo druga obvezna aktivna ravnanja lastnikov ali posestnikov zemljišča za zavarovanje okolja.

(4) Na območju okoljskih omejitev se lahko zaradi različne stopnje varovanja znotraj posameznega območja določijo različne stopnje omejitev in obveznih ravnanj.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena v skladu s pooblastili iz tretjega odstavka tega člena predpiše tudi obveznost sanacije okolja ali dela okolja, pri čemer se za naloge države in občine smiselno uporabljajo določbe iz 61. člena tega zakona.

(6) Meja območja okoljskih omejitev se ob upoštevanju meril predpisa Vlade iz prvega odstavka tega člena določi tako, da jih je mogoče grafično prikazati v katastru nepremičnin.

(7) Ministrstvo vodi in vzdržuje zbirko podatkov o območjih okoljskih omejitev ter zagotovi, da se ta zbirka podatkov vključi v seznam zbirk podatkov o pravnih režimih, kot jo ureja zakon o urejanju prostora.

(8) Območje okoljskih omejitev se prikaže v okoljskem informacijskem sistemu, če ima posledice za urejanje prostora in graditev, pa tudi v prostorskem informacijskem sistemu v skladu s predpisi, ki urejajo urejanje prostora.

(9) Za upoštevanje območij okoljskih omejitev pri urejanju prostora skrbi ministrstvo kot nosilec urejanja prostora v skladu s predpisi, ki urejajo urejanje prostora. Območja okoljskih omejitev se upoštevajo tudi pri pripravi drugih načrtov upravljanja okolja oziroma njegovih del.

## 7. Sanacija okolja, onesnaženega zaradi razpršenih virov onesnaževanja

### 59. člen
(degradirano okolje)

(1) Vlada del okolja ali posamezno območje s predpisom določi kot degradirano okolje, če je na podlagi meril iz prvega odstavka 57. člena tega zakona razvrščeno v razred ali stopnjo največje obremenjenosti, ali kadar gre za okoljska bremena, ki niso zajeta v poglavju VII. tega zakona, ki ureja odgovornost za preprečevanje in sanacijo okoljske škode, ali kadar obstaja tveganje, da bo raven onesnaževal presegla eno ali več alarmnih vrednosti, predpisanih na podlagi prvega odstavka 56. člena tega zakona, ter v sodelovanju z občino, na območju katere je degradirano območje, določi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovih delov na tem območju. Če degradirano okolje obsega območje več občin, lahko pri določitvi programa sodelujejo tudi njihove zveze ali združenja.

(2) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:
1. opredelitev območja degradiranega okolja;
2. navedbo delov okolja, ki so razvrščeni v razred ali stopnjo največje obremenjenosti okolja in v razred ali stopnjo obremenjenosti, ali delov okolja, ki so okoljska bremena, ki niso zajeta v poglavju VII. tega zakona, ali delov okolja, za katere obstaja tveganje, da bo raven onesnaževal presegla eno ali več alarmnih vrednosti;
3. vire onesnaževanja in analizo stanja;
4. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih;
5. ukrepe za izboljšanje kakovosti degradiranega okolja, ob upoštevanju celotne in skupne obremenitve okolja;
6. oceno predvidenih kratkoročnih in dolgoročnih učinkov izbranih ukrepov z vidika vplivov na okolje in zdravje ljudi;
7. načine rabe okolja in posegov po izvedenih ukrepih;
8. naloge države in občine;
9. obveznosti povzročiteljev obremenitve;
10. obveznosti izvajalcev javnih služb varstva okolja ali oseb, ki izvajajo dejavnosti varstva okolja;
11. roke za izvedbo posameznih ukrepov in
12. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov.

(3) Sodelovanje občine pri določitvi programa iz prejšnjega odstavka obsega zlasti:
1. izmenjavo podatkov, ki se nanašajo na degradirano okolje;

2. dajanje pobud za določitev ustreznih ukrepov in
3. opredelitev nalog občine, vključno z deležem sredstev za njihovo izvedbo.

(4) Vlada pri določitvi predvidene kakovosti okolja ali njegovega dela v programu ukrepov iz drugega odstavka tega člena upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena prepove nove posege v okolje, zaradi katerih bi se lahko povečala stopnja obremenjenosti okolja ali delov okolja na območju degradiranega okolja.

(6) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena glede na stopnjo degradiranosti okolja in zahtevnost njegovega izboljšanja povzročiteljem obremenitve določi obveznosti, ki so strožje od mejnih vrednosti emisije iz 18. člena tega zakona ali pravil ravnanja iz 21. ali 24. člena tega zakona, če izboljšanja ni mogoče doseči z drugimi ukrepi. Vlada lahko v tem predpisu določi tudi obveznost upravljavca, da prekine obratovanje naprave, če ne more zagotoviti skladnosti s predpisanimi mejnimi vrednostmi emisij iz 18. člena tega zakona, do vzpostavitve skladnosti, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe o mirovanju pravic iz 123. člena tega zakona.

(7) Če ima povzročitelj obremenitve iz prejšnjega odstavka okoljevarstveno dovoljenje, izdano po določbah tega zakona, mu ministrstvo naloži njegove obveznosti iz prejšnjega odstavka in določi rok za njihovo izpolnitev z odločbo, s katero se delno ali v celoti spremeni ali dopolni izdano okoljevarstveno dovoljenje.

(8) Ministrstvo lahko rok iz prejšnjega odstavka na zahtevo povzročitelja obremenitve za enkrat podaljša, če ta predloži dokazila, da je to potrebno zaradi zahtevnosti tehnoloških rešitev, njegovih slabih poslovnih rezultatov ali dolgotrajnosti postopkov pridobivanja predpisanih soglasij ali dovoljenj iz razlogov, ki niso na strani povzročitelja.

(9) Ko Vlada na podlagi monitoringa iz 12. točke drugega odstavka tega člena ugotovi, da del okolja ali območje iz prvega odstavka tega člena ni več degradirano, odloči o prenehanju predpisa iz prvega odstavka tega člena.

60. člen
(čezmejno sodelovanje)

(1) Če onesnaženost okolja sega preko meja Republike Slovenije na območje druge države in so preseženi standardi kakovosti okolja, določeni s predpisom iz 56. člena tega zakona, ministrstvo v sodelovanju s pristojnim organom druge države zaradi odprave take onesnaženosti pripravi skupne ali usklajene načrte za kakovost okolja.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo skupaj s pristojnim organom druge države pripravi in izvede kratkoročne akcijske načrte, ki zajemajo onesnažena območja v Republiki Sloveniji in v drugi državi, pri čemer ministrstvo zagotovi, da druga država dobi vse podatke, potrebne za pripravo načrtov.

(3) Če onesnaženost okolja na območjih blizu državne meje presega opozorilne ali alarmne vrednosti, določene s predpisom iz 56. člena tega zakona, ministrstvo pristojnemu organu druge države čim prej zagotovi podatke, ki se nanašajo na onesnaženost. Ti podatki so dostopni tudi javnosti.

## 8. Subsidiarno ukrepanje države in občine

### 61. člen
(subsidiarno ukrepanje države in občine)

(1) Država skrbi za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja in krije stroške odprave teh posledic, če jih ni mogoče naprtiti določenim ali določljivim povzročiteljem ali ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali posledic ni mogoče drugače odpraviti. Država skrbi za odpravo posledic tudi v drugih primerih, kadar ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali posledic ni mogoče drugače odpraviti.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka občina skrbi za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja zaradi ravnanja s komunalnimi odpadki in krije stroške odprave teh posledic, če jih ni mogoče naprtiti določenim ali določljivim povzročiteljem ali ni pravne podlage za naložitev obveznosti povzročitelju obremenitve ali pa posledic ni mogoče drugače odpraviti.

(3) Če se v primeru iz prejšnjih odstavkov povzročitelj ugotovi pozneje, imata država ali občina pravico in dolžnost izterjati vračilo stroškov iz prejšnjih odstavkov.

(4) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena država ali občina subsidiarno ukrepa ter ima pravico izterjati povračilo stroškov tudi od znanega povzročitelja obremenitve, namesto katerega je izvedla ukrepe za preprečitev čezmernega obremenjevanja okolja, ker je bilo to potrebno zaradi varstva okolja ali izvršitve sodbe Sodišča EU.

(5) Načelo subsidiarnega ukrepanja velja za državo tudi, ko je vir obremenjevanja okolja zunaj njenih meja, vprašanja o posledicah čezmerne obremenitve na območju Republike Slovenije pa s tujo državo, v kateri je vir, niso urejena.

(6) Stroški subsidiarnega ukrepanja države ali občine ne pokrivajo stroškov odškodninskih zahtevkov oškodovancev zaradi posledic čezmerne obremenitve okolja.

(7) Če je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja subsidiarno odgovorna država, Vlada naloži ministrstvu, da v sodelovanju z ministrstvi, pristojnimi za rabo posamezne naravne dobrine, in občinami, na območju katerih je čezmerna obremenitev okolja, pripravi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela.

(8) Pri odločitvi iz prejšnjega odstavka Vlada upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških in njihovo upravičenost glede na predvideno izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela.

(9) Program ukrepov iz sedmega odstavka tega člena vsebuje zlasti:
1. opredelitev čezmerne obremenitve okolja ali njegovega dela;
2. opis posledic čezmerne obremenitve okolja, ki jih je treba odpraviti;
3. ukrepe za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela in z njimi povezane naloge;
4. opis izbranih tehnoloških in drugih rešitev ter predvidenih ukrepov;
5. oceno predvidenih dolgoročnih učinkov izbranih ukrepov z vidika vplivov na okolje;
6. pristojne organe in izvajalce državnih gospodarskih javnih služb;
7. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih;
8. okvirne roke za izvedbo ukrepov;
9. oceno potrebnih finančnih sredstev;

10. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov in
11. poljudni povzetek programa, razumljiv javnosti.

(10) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka sprejme Vlada, njegovo izvedbo pa v skladu s prejšnjim odstavkom zagotovi ministrstvo, ki lahko del obveznosti s soglasjem tretjih oseb prenese tudi nanje.

(11) Če je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja subsidiarno odgovorna občina, občina pripravi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela ob smiselni uporabi devetega odstavka tega člena.

(12) Izvedbo programa zagotovi občina, ki lahko del obveznosti s soglasjem tretjih oseb prenese tudi nanje.

62. člen
(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora v postopku priprave programa ukrepov iz prvega odstavka prejšnjega člena omogočiti javnosti vpogled v osnutek programa in zagotoviti njegovo javno predstavitev.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave in v enem od dnevnih časopisov, ki pokriva celotno območje države, določi kraj in čas za vpogled in javno predstavitev iz prejšnjega odstavka ter določi način dajanja mnenj in pripomb javnosti.

(3) Ministrstvo zagotovi vpogled ter možnost dajanja mnenj in pripomb javnosti na osnutek programa v trajanju najmanj 30 dni.

(4) V predlogu programa ukrepov iz prvega odstavka tega člena, ki ga ministrstvo predloži Vladi v sprejem, mora biti navedena tudi opredelitev do mnenj in pripomb javnosti iz prejšnjega odstavka.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov se smiselno uporabljajo tudi v primeru, kadar program priprave sprejme pristojni organ občine, javno naznanilo pa mora biti poleg objave na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavljeno tudi v enem od časopisov, ki pokrivajo območje občine in na spletni strani občine.

9. Ukrepi v primeru okoljske nesreče in čezmerne obremenitve okolja zaradi odstopa od pravil ravnanja

63. člen
(ukrepi v primeru okoljske nesreče)

(1) Povzročitelj okoljske nesreče ali tisti, ki okoljsko nesrečo opazi in je ne more omejiti, mora o nesreči nemudoma obvestiti organ, pristojen za obveščanje in določen s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami. Povzročitelj okoljske nesreče mora tudi nemudoma izvesti nujne ukrepe, s katerimi se zmanjša škodljive posledice za zdravje ljudi in okolje.

(2) Ob okoljski nesreči se izvedejo ukrepi zaščite, reševanja in pomoči ter odpravljanja posledic nesreče do zagotovitve osnovnih pogojev za življenje v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami. Če gre v primeru okoljske nesreče iz prejšnjega stavka za večjo nesrečo obrata tveganja, je treba

ukrepati v skladu z zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje iz 6. točke prvega odstavka 132. člena tega zakona, če gre za obrat manjšega tveganja za okolje, ali v skladu z varnostnim poročilom iz 6. točke prvega odstavka 132. člena tega zakona, če gre za obrat večjega tveganja za okolje.

(3) Ukrepi iz drugega odstavka tega člena se izvajajo do prenehanja onesnaževanja okolja zaradi okoljske nesreče.

(4) Ukrepe iz drugega odstavka izvajajo sile za zaščito, reševanje in pomoč v skladu s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami. V primeru okoljske nesreče na celinskih površinskih vodah ali če zaradi okoljske nesreče pride do onesnaženja voda, je v izvajanje interventnih ukrepov v skladu s predpisi o vodah, po presoji vodje intervencije, vključen tudi pristojni izvajalec državne gospodarske javne službe urejanja voda, v primeru okoljske nesreče na morju pa služba za varovanje obalnega morja

(5) Ministrstvo lahko od povzročitelja okoljske nesreče zahteva izvedbo dopolnilnih ukrepov, potrebnih za preprečevanje ali omejevanje posledic za okolje in za preprečevanje možnosti njene ponovitve.

(6) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda in so potrebni sanacijski ukrepi, se za njihovo pripravo, izvedbo in kritje stroškov uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na sanacijske ukrepe v primeru odgovornosti za preprečevanje in sanacijo okoljske škode.

(7) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda, njen povzročitelj pa ni znan in so za odpravo ali zmanjšanje njenih posledic potrebni večji sanacijski ukrepi, ministrstvo v sodelovanju z drugimi pristojnimi ministrstvi in prizadeto občino pripravi program sanacije prizadetega območja. Prejšnji stavek ne velja, če odpravo posledic okoljske nesreče ureja poseben zakon.

(8) Program za izvedbo sanacije prizadetega območja iz prejšnjega odstavka, ki ga sprejme Vlada z odlokom, vsebuje zlasti:
1. oceno stanja in obsega posledic nesreče za ljudi in okolje;
2. določitev območja, na katerem je treba izvesti ukrepe;
3. navedbo sanacijskih ukrepov, določenih ob smiselni uporabi predpisa iz sedmega odstavka 165. člena tega zakona, in rokov za njihovo izvedbo;
4. organe, organizacije in službe za izvedbo predvidenih ukrepov;
5. oceno potrebnih finančnih sredstev in način kritja stroškov ter
6. načrt spremljanja učinkov izvedenih ukrepov.

64. člen
(ukrepi v primeru čezmerne obremenitve okolja
zaradi odstopa od pravil ravnanja)

(1) Povzročitelj čezmerne obremenitve okolja zaradi odstopa od pravil ravnanja po tem zakonu mora najkasneje v roku 24 ur o čezmerni obremenitvi okolja obvestiti pristojno inšpekcijo in policijo. Če čezmerno obremenitev okolja zaradi odstopa od pravil ravnanja po tem zakonu opazi druga oseba, mora o tem nemudoma obvestiti policijo.

(2) Če zaradi čezmerne obremenitve okolja iz prejšnjega odstavka pride do takšne obremenitve okolja, ki ima takoj ali kasneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja, je treba ravnati skladno z določbami prejšnjega člena.

## 10. Stečaj

### 65. člen
(stečaj povzročitelja obremenitve)

(1) V primeru, ko je v stečaju povzročitelj obremenitve, v stečajni masi pa so odpadki, nevarne snovi in z nevarnimi snovmi onesnažene premičnine ali nepremičnine, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje, kolikor ta zakon ne določa drugače.

(2) Če se zaradi stečaja začasno zaustavi obratovanje naprave ali obrata, mora povzročitelj obremenitve izvesti ukrepe iz prvega odstavka 123. člena tega zakona. V primeru dokončnega prenehanja obratovanja naprave se uporabljajo določbe iz 125. člena tega zakona, v primeru dokončnega prenehanja obratovanja obrata pa določbe 139. člena tega zakona.

(3) Če sredstva v stečajni masi ne zadoščajo za plačilo izvedbe ukrepov iz prejšnjega odstavka ter ukrepov in postopkov dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali obrata iz 125. ali 139. člena tega zakona, jih založi Republika Slovenija.

(4) Stečajni upravitelj mora zagotoviti sanacijo ali nadaljevanje sanacije okoljske škode, če je bila povzročitelju obremenitve pred stečajem ali po njem izdana odločba o sanaciji okoljske škode iz prvega odstavka 165. člena tega zakona. Stečajni upravitelj mora zagotoviti nadaljevanje sanacije okoljske škode tudi, če je stečaj posledica stroškov sanacije okoljske škode. Če sredstva v stečajni masi ne zadoščajo za plačilo izvedbe ukrepov sanacije okoljske škode, jih založi Republika Slovenija.

(5) Če je v stečajni masi naprava iz 110. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona ali naprava za predelavo ali odstranjevanje odpadkov iz 126. člena tega zakona, mora stečajni upravitelj ves čas stečajnega postopka zagotavljati izpolnjevanje zahteve iz prvega odstavka 66. člena tega zakona. Skrbnik varstva okolja iz 66. člena tega zakona stečajnega upravitelja seznanja s stanjem naprave ali obrata, mu svetuje in predlaga ukrepe, ki so potrebni, da naprava ali obrat ne predstavljata nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali okolje.

(6) Če so v stečajni masi odpadki ali nevarne snovi, ki jih ni bilo mogoče prodati ali razdeliti upnikom v skladu z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje, postane imetnik odpadkov in nevarnih snovi Republika Slovenija.

(7) Če so v stečajni masi onesnažene premičnine in nepremične, ki jih ni bilo mogoče prodati ali razdeliti upnikom, postanejo last Republike Slovenije.

(8) Če so v stečajni masi premičnine in nepremičnine, povzročitelj obremenitve pa ni izvedel ukrepov iz 123. člena tega zakona, če gre za začasno prekinitev obratovanja naprave ali obrata, ali če povzročitelj obremenitve ni izvedel postopkov in ukrepov iz 125. ali 139. člena tega zakona, če gre za dokončno prenehanje obratovanja naprave ali obrata, ter jih ni bilo mogoče prodati ali razdeliti upnikom, postanejo last Republike Slovenije.

(9) Ne glede na prejšnji odstavek mora v primeru prodaje premičnin in nepremičnin postopke in ukrepe iz 125. ali 139. člena tega zakona izvesti novi lastnik, če po nakupu premičnin in nepremičnin ne namerava obratovati z napravo ali obratom.

(10) Stroške predpisanega ravnanja z odpadki in nevarnimi snovmi iz šestega odstavka tega člena in stroške ukrepov za mirovanje ali dokončno prenehanje obratovanja naprave ali obrata iz drugega odstavka tega člena ter vrednost premičnin in nepremičnin iz osmega odstavka tega člena oceni sodni cenilec. Če sredstva v stečajni masi ne zadoščajo za plačilo cenitve, jih založi Republika Slovenija.

(11) V stečajnem postopku sodišče iz razdelitvene mase s sklepom izloči in prenese na Republiko Slovenijo denarna sredstva v višini založenih stroškov iz tretjega odstavka tega člena in denarna sredstva v višini, kot izhaja iz sodne cenitve iz prejšnjega odstavka, po poplačilu prednostnih terjatev, kot jih določa zakon, ki ureja postopke zaradi insolventnosti in prisilnega prenehanja.

(12) Denarna sredstva iz prejšnjega odstavka so prihodek proračuna Republike Slovenije ter se porabijo za izvedbo ukrepov, potrebnih za predpisano ravnanje z odpadki, nevarnimi snovmi in onesnaženimi premičninami in nepremičninami, vključno z ukrepi, ki se nanašajo na mirovanje ali prenehanje obratovanja naprave ali obrata, niso pa bili izvedeni.

(13) Člani poslovodstva in organa nadzora povzročitelja obremenitve so Republiki Sloveniji solidarno odgovorni za povrnitev stroškov, ki jih je imela po tem členu, niso pa ji bili povrnjeni v skladu z enajstim odstavkom tega člena. Za povrnitev teh stroškov odgovarjajo tudi osebe, ki so bile člani poslovodstva in organa nadzora povzročitelja obremenitve pet let pred začetkom stečajnega postopka.

(14) Član poslovodstva ali nadzornega organa je v celoti ali delno prost odgovornosti iz prejšnjega odstavka, če dokaže, da predpisano ravnanje z odpadki ali nevarnimi snovmi ter onesnaženimi premičninami in nepremičninami ni bilo zagotovljeno zaradi dogodkov ali ravnanja drugih oseb, ki so ravnale v nasprotju z njegovimi navodili.

(15) Izraza člani poslovodstva in organa nadzora iz tega člena imata pomen, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje.

## 11. Skrbnik varstva okolja

### 66. člen
### (skrbnik varstva okolja)

(1) Povzročitelj obremenitve, ki mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje za napravo iz 110. člena tega zakona ali za obrat iz 131. člena tega zakona ali okoljevarstveno dovoljenje za predelavo ali odstranjevanje odpadkov iz 126. člena tega zakona, mora imeti v delovnem ali pogodbenem razmerju najmanj eno osebo, ki opravlja naloge varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: skrbnik varstva okolja).

(2) Naloge skrbnika varstva okolja so zlasti:

1. seznanjanje in svetovanje povzročitelju obremenitve v zvezi s predpisanimi ukrepi varstva okolja pri opravljanju njegove dejavnosti;
2. dajanje mnenj in predlogov povzročitelju obremenitve o ukrepih za zmanjševanje ali preprečevanje obremenjevanja okolja;
3. seznanjanje s pravili ravnanja z odpadki po tem zakonu in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi;
4. svetovanje pri uvajanju načel krožnega gospodarstva;
5. sodelovanje pri uvajanju za okolje manj škodljivih postopkov, tehnologij in proizvodov;

6. nadzorovanje in skrb za izvajanje predpisanih ukrepov varstva okolja pri opravljanju dejavnosti ter poročanje povzročitelju obremenitve o ugotovljenih pomanjkljivostih;
7. svetovanje povzročitelju obremenitve v zvezi z javnostjo podatkov o obremenjevanju okolja v skladu s tem zakonom;
8. seznanjanje zaposlenih o škodljivih vplivih naprave ali obrata na okolje in ukrepih za njihovo preprečevanje ali zmanjševanje;
9. sodelovanje z osebami, zadolženimi za varnost in zdravje pri delu in požarno varnost, ter svetovalcem za kemikalije;
10. sodelovanje pri pripravi načrtov za zaščito in reševanje po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami;
11. takojšnje obveščanje pristojne inšpekcije v primeru kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja ali izrednega dogodka ali nesreče, pri katerih pride do preseganja predpisanih mejnih vrednosti emisij v okolje ali ki pomembno vplivajo na okolje;
12. svetovanje upravljavcu, da v primeru izrednega dogodka ali nesreče ali kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja nemudoma sprejme ukrepe za omejevanje okoljskih posledic in preprečevanje morebitnih nadaljnjih izrednih dogodkov ali nesreč ali ukrepe, s katerimi zagotovi, da se skladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja v najkrajšem možnem času ponovno vzpostavi;
13. vsaj enkrat letno za poslovodstvo pripravi pisno poročilo o ukrepih in izboljšavah, ki jih je treba izvesti, da bo zagotovljena skladnost ravnanja podjetja s predpisi s področja okolja, ter
14. druge naloge varstva okolja, ki jih določi povzročitelj obremenitve.

(3) Povzročitelj obremenitve mora skrbniku varstva okolja omogočiti strokovno neodvisno opravljanje nalog iz prejšnjega odstavka in izpopolnjevanje znanja ter zagotoviti dostop do vseh potrebnih podatkov in informacij.

(4) Povzročitelj obremenitve lahko za opravljanje nalog iz drugega odstavka tega člena imenuje le osebo, ki ima izobrazbo, ki se po zakonu, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij, uvršča vsaj v 6. raven, in ima pet let delovnih izkušenj na področju varstva okolja. Ne glede na prejšnji stavek lahko povzročitelj obremenitve, ki mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje za predelavo ali odstranjevanje odpadkov iz 126. člena tega zakona, imenuje za skrbnika varstva okolja osebo, ki ima za opravljanje nalog iz drugega odstavka tega člena izobrazbo, ki je po zakonu, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij, uvrščena najmanj 5. raven.

(5) Povzročitelj obremenitve mora imenovati skrbnika varstva okolja ter določiti njegove naloge in morebitna pooblastila pisno. O imenovanju skrbnika in podatkih iz šestega odstavka tega člena ter njegovih nalogah in morebitnih pooblastilih, spremembah njegovih nalog ali morebitnih pooblastil ali o njegovi razrešitvi mora povzročitelj obremenitve obvestiti ministrstvo.

(6) Zaradi vodenja postopkov po tem zakonu ministrstvo o skrbnikih vodi evidenco, ki vsebuje podatke o:
1. osebnem imenu;
2. podjetju, za katerega opravlja funkcijo skrbnika varstva okolja, in
3. izobrazbi.

(7) Osebni podatki iz prejšnjega odstavka se po 20 letih arhivirajo v skladu s predpisi o arhivskem gradivu in arhivih.

## 12. Znak EU za okolje in sistem okoljskega vodenja organizacij

67. člen
(znak EU za okolje)

(1) Za spodbujanje proizvodnje proizvodov ali opravljanja storitev, ki imajo v primerjavi z drugimi istovrstnimi proizvodi manjše negativne vplive na okolje v celotnem obdobju svojega obstoja ter s tem prispevajo k učinkoviti rabi delov okolja in visoki stopnji varstva okolja, ministrstvo takemu proizvodu lahko podeli znak EU za okolje.

(2) Skupine proizvodov in storitev ter pogoji, ki jih morajo ti izpolnjevati za pridobitev znaka EU za okolje, in oblika znaka so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EU za podeljevanje znaka EU za okolje.

(3) Proizvajalec ali uvoznik zaprosi ministrstvo za izdajo znaka EU za okolje za proizvod ali storitev z vlogo, ki mora vsebovati dokazila o tem, da proizvod izpolnjuje predpisane pogoje, in plača pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz prejšnjega odstavka določi ministrstvo.

(4) Ministrstvo osebi iz prejšnjega odstavka podeli znak EU za okolje za proizvod ali storitev z odločbo na način in pod pogoji, določenimi v predpisih iz drugega odstavka tega člena.

(5) Oseba, ki je znak iz prejšnjega odstavka pridobila, plača ministrstvu tudi posebno pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz drugega odstavka tega člena določi ministrstvo.

(6) Ministrstvo lahko podeljeni znak EU za okolje odvzame, če oseba iz četrtega odstavka tega člena krši pogoje, pod katerimi je bil znak podeljen, ali če proizvod ne izpolnjuje več predpisanih pogojev.

(7) Znak EU za okolje lahko uporablja proizvajalec ali uvoznik le v zvezi s storitvijo ali proizvodom, ki mu je bil znak EU za okolje podeljen.

(8) Uporaba znaka, ki je podoben znaku EU za okolje do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zmedel potrošnike, je prepovedana.

68. člen
(sistem okoljevarstvenega vodenja organizacij)

(1) Za spodbujanje primernejšega ravnanja z okoljem in obveščanja javnosti o vplivih njihovih dejavnosti na okolje ministrstvo omogoča gospodarskim družbam, samostojnim podjetnikom posameznikom, zavodom in drugim organizacijam ali njihovim delom ali povezavam (v nadaljnjem besedilu: podjetje) vključevanje v sistem EU za okoljevarstveno vodenje organizacij (v nadaljnjem besedilu: sistem EMAS).

(2) Pogoji, ki jih mora izpolnjevati podjetje za vključitev v sistem EMAS, so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EMAS.

(3) Podjetje zaprosi ministrstvo za vključitev v sistem EMAS z vlogo, ki mora vsebovati dokumente in dokazila o tem, da organizacija izpolnjuje predpisane pogoje.

(4) Izpolnjevanje pogojev iz drugega odstavka tega člena preverja preveritelj EMAS.

(5) Ministrstvo odobri organizaciji vključitev v sistem EMAS z odločbo o registraciji.

(6) Odločba iz prejšnjega odstavka je podlaga za vključitev podjetja v evidenco podjetij, vključenih v sistem EMAS (v nadaljnjem besedilu: evidenca EMAS).

(7) Podjetje, registrirana v sistemu EMAS, se lahko sklicuje na registracijo ter uporablja znak EMAS v obliki, na način in pod pogoji, ki so določeni s predpisi iz drugega odstavka tega člena.

(8) Ministrstvo lahko na lastno pobudo, na pobudo preveritelja EMAS, pristojne inšpekcije ali organizacije same in ob upoštevanju mnenja strokovnega sveta iz 236. člena tega zakona z odločbo začasno ali trajno izključi iz evidence EMAS podjetje, ki ne izpolnjuje predpisanih pogojev.

(9) V predpisih iz 18., 19., 21. in 24. člena tega zakona se za podjetja, vključena v sistem EMAS, lahko določijo tudi olajšave in spodbude, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje pogostosti in obsega izvajanja monitoringa in poročanja.

(10) Uporaba znaka EMAS s strani podjetja, ki v sistemu EMAS ni registrirano, in uporaba znaka, ki je znaku EMAS podoben do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike, je prepovedana.

69. člen
(EMAS preveritelj)

(1) Preveritelj EMAS je lahko le pravna oseba, ki ima akreditacijo državnega akreditacijskega organa po predpisih o akreditaciji in izpolnjuje druge pogoje, določene v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(2) Akreditacijski organ iz prvega odstavka tega člena vodi evidenco akreditiranih preveriteljev EMAS, ki vsebuje zlasti:
1. firmo in sedež preveritelja EMAS;
2. številko in datum izdaje akreditacijske listine;
3. obseg akreditacije in
4. druge podatke, zahtevane v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena mora ministrstvu najmanj enkrat mesečno ali na njegovo zahtevo posredovati podatke o akreditiranih preveriteljih EMAS.

(4) Podatki iz evidence preveriteljev EMAS so v skladu z zakonom javni.

(5) Organ iz prvega odstavka tega člena mora dati ministrstvu na njegovo zahtevo vse podatke v zvezi s postopkom akreditacije posameznih preveriteljev EMAS, preveritelj EMAS pa vse podatke o postopkih preverjanja posameznih organizacij.

(6) Ministrstvo mora v skladu z zakonom zagotoviti varovanje podatkov, pridobljenih na podlagi prejšnjega odstavka, ki so poslovna tajnost.

13. Sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov

70. člen
(sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov)

(1) Ministrstvo, druga ministrstva in pristojni organ občine morajo v postopku sprejemanja predpisov, ki lahko pomembneje vplivajo na okolje, omogočiti javnosti seznanitev z osnutkom predpisa ter dajanje mnenj in pripomb.

(2) Za predpis, ki lahko pomembneje vpliva na okolje, se šteje predpis, izdan na področju varstva okolja, ohranjanja narave in upravljanja, rabe ali varstva delov okolja, vključno z ravnanjem z gensko spremenjenimi organizmi, pa tudi drug predpis, za katerega je njegov pripravljavec v postopku sprejemanja ugotovil, da vpliva na okolje.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave omogoči javnosti dostop do osnutka predpisa ter jo obvesti načinu in času dajanja mnenj in pripomb.

(4) Javnost ima pravico do vpogleda ter možnost dajanja mnenj in pripomb na osnutek predpisa v trajanju najmanj 30 dni, pri čemer se ta rok lahko skrajša na 14 dni, če gre za redakcijske ali tehnične popravke veljavnih predpisov iz drugega odstavka tega člena.

(5) Organ iz prvega odstavka tega člena preuči mnenja in pripombe javnosti ter jih v primeru sprejemljivosti primerno upošteva pri pripravi predpisa, na osrednjem spletnem mestu državne uprave pa najpozneje v 30 dneh po sprejemu predpisa objavi obrazloženo stališče, v katerem se opredeli do mnenja in pripomb javnosti, ter navede razloge za upoštevanje oziroma neupoštevanje pri pripravi predpisa.

(6) Določbe prejšnjih odstavkov se ne uporabljajo za predpise, kjer je za njihov sprejem z drugimi zakoni že predpisano sodelovanje javnosti.

### 14. Razlastitev

#### 71. člen
(razlastitev in omejitev lastnine v interesu varstva okolja)

(1) Lastninska pravica na nepremičnini se lahko odvzame, omeji ali obremeni v skladu z zakonom, ki ureja prostor, če:
1. je za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja v skladu z 61. členom tega zakona zadolžena država ali občina ali
2. je zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU v skladu z 251. členom tega zakona izvršba na določeni nepremičnini, ki ni v njeni lasti, naložena državi.

(2) Ukrepanje države oziroma občine po prejšnjem odstavku je v javno korist. Javna korist je izkazana:
1. s sprejemom sklepa Vlade ali pristojnega organa občine iz 61. člena tega zakona v primerih iz 1. točke prejšnjega odstavka;
2. z izdajo odločbe o izvršbi s strani države v primerih iz 2. točke prejšnjega odstavka.

## III. PROGRAMI IN NAČRTI NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

### 1. Programi varstva okolja

#### 72. člen
(nacionalni program varstva okolja)

(1) Državni zbor Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Državni zbor) na predlog Vlade sprejme nacionalni program varstva okolja, ki vsebuje dolgoročne cilje, usmeritve in naloge varstva okolja.

(2) Na podlagi poročil o okolju iz 156. člena tega zakona in drugih dokumentov o stanju okolja ter z upoštevanjem razvojnih dokumentov in najnovejših dognanj glede varstva okolja ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi pripravi nacionalni program varstva okolja, ki vsebuje zlasti:

1. prikaz stanja okolja;
2. cilje v določenem obdobju in ukrepe za njihovo uresničevanje;
3. prednostne naloge;
4. usmeritve za ključne vplive na okolje, povezane s proizvodnjo in potrošnjo, zlasti na področju energije, industrijskega razvoja, mobilnosti, graditve in prehranskega sistema;
5. oceno potrebnih sredstev za izvedbo programa in njihovih virov;
6. usmeritve za izpolnjevanje obveznosti iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb in strategij ter programov EU, ki se nanašajo na varstvo okolja, in
7. spremljanje doseganja ciljev programa in poročanje o tem.

(3) Ministrstvo najmanj vsako četrto leto na podlagi poročil o okolju iz 156. člena tega zakona pregleda ustreznost programa in po potrebi predlaga njegovo ustrezno spremembo.

(4) Nacionalni program varstva okolja vsebuje tudi nacionalni program varstva narave skladno s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave.

(5) Nacionalni program varstva okolja lahko vsebuje tudi nacionalni program upravljanja voda skladno s predpisi, ki urejajo vode.

73. člen
(operativni program varstva okolja)

(1) Za izvedbo nacionalnega programa varstva okolja ali za izvrševanje obveznosti iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, strategij, programov in predpisov EU, ki se nanašajo na oblikovanje programov na področju varstva okolja, ministrstvo pripravi operativni program varstva okolja, ki ga sprejme Vlada.

(2) V operativnem programu iz prejšnjega odstavka se za programsko obdobje razčlenijo cilji, usmeritve in naloge aktov iz prejšnjega odstavka v celoti ali na posameznem področju ali za posamezno vprašanje varstva okolja.

(3) Poleg vsebine iz prejšnjega odstavka vsebujejo programi, ki se sprejmejo na podlagi predpisov EU, tudi druge vsebine, določene s temi predpisi, na primer analize obstoječega stanja, ukrepe za doseganje posameznih ciljev, oceno prispevka posameznega ukrepa k doseganju ciljev, rok, v katerem je treba oceniti izvajanje programa in ga ustrezno prenoviti, ter obveščanje Evropske komisije.

74. člen
(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora v postopku priprave programov iz 72. in 73. člena tega zakona javnosti omogočiti seznanitev z osnutkom programa ter dajanje mnenj in pripomb.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost o kraju, kjer je program dostopen, načinu in času dajanja mnenj in pripomb.

(3) Ministrstvo zagotovi vpogled in možnost dajanja mnenj in pripomb javnosti na osnutek programa v trajanju najmanj 30 dni.

(4) Ministrstvo preuči mnenja in pripombe javnosti ter jih primerno upošteva pri pripravi programov iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo mora o sprejemu programa iz 72. in 73. člena tega zakona obvestiti javnost na način iz drugega odstavka tega člena. Obvestilo vsebuje tudi utemeljitve za sprejete programske odločitve in informacijo o sodelovanju javnosti v postopku njegove priprave.

75. člen
(program varstva okolja občine)

(1) Program varstva okolja in operativne programe za svoje območje sprejme mestna občina, lahko pa tudi občina ali širša samoupravna lokalna skupnost, ob smiselni uporabi določb 72., 73. in 74. člena tega zakona.

(2) Programi iz prejšnjega odstavka ne smejo biti v nasprotju z nacionalnim programom in operativnimi programi varstva okolja.

## 2. Okoljska izhodišča

76. člen
(okoljska izhodišča)

(1) Okoljska izhodišča so s predpisi določeni cilji varstva okolja, na podlagi katerih se pripravljajo in celovito presojajo plani, programi, načrti in drugi akti na področju urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, lova, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, transporta, telekomunikacij, turizma, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami ter oskrbe prebivalstva s pitno vodo, s katerimi se načrtuje poseg v okolje ali raba naravnih dobrin.

(2) Okoljska izhodišča so zlasti:

1. stanje okolja in njegovih delov, vključno z obstoječimi obremenitvami, ugotovljeno na podlagi monitoringa okolja iz 146. člena tega zakona;
2. obveznosti ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, ki se nanašajo na preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja;
3. nacionalni program varstva okolja iz 72. člena tega zakona;
4. operativni programi varstva okolja iz 73. člena tega zakona;
5. varstvena, varovana, zavarovana, degradirana in druga območja, na katerih je zaradi varstva okolja, ohranjanja narave, upravljanja voda, varstva naravnih virov ali kulturne dediščine predpisan poseben pravni režim ali status;
6. območja ali deli okolja, ki so v skladu s predpisom razvrščeni v razrede ali stopnje;
7. predpisane omejitve rabe prostora zaradi obratov, v katerih lahko pride do večje nesreče iz 19. člena tega zakona;
8. veljavni pravni režimi na območjih ali delih okolja iz 5., 6. in 7. točke tega odstavka in
9. območja okoljskih omejitev iz 58. člena tega zakona.

(3) Okoljska izhodišča vsebujejo tudi cilje preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja ter okvire za programiranje, planiranje in načrtovanje posegov v okolje, da se glede na obstoječo stopnjo obremenitve okolja ali občutljivost okolja za posamezno vrsto posegov prepreči, omeji ali zmanjša obremenjevanje okolja.

### 3. Celovita presoja vplivov na okolje

#### 77. člen
#### (celovita presoja vplivov na okolje)

(1) Zaradi uresničevanja načel trajnostnega razvoja, celovitosti in preventive je treba v postopku priprave plana, programa, načrta ali drugega splošnega akta in njegovih sprememb (v nadaljnjem besedilu: plan), katerega izvedba lahko pomembno vpliva na okolje, izvesti celovito presojo vplivov njegove izvedbe na okolje, s katero se ugotovijo in ocenijo vplivi na okolje ter vključenost zahtev varstva okolja, ohranjanja narave, varstva človekovega zdravja, podnebnih ciljev in odpornosti na podnebne spremembe, krajine in kulturne dediščine v plan, ter pridobiti potrdilo ministrstva o sprejemljivosti njegove izvedbe na okolje.

(2) Celovita presoja vplivov na okolje se izvede za plan, ki ga na podlagi zakona sprejme pristojni organ države ali občine za področja urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, prometa, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami, oskrbe prebivalstva s pitno vodo, telekomunikacij in turizma, ki predstavljajo okvir za presojo vplivov na okolje, ali če se z njim določa ali načrtuje poseg v okolje, za katerega je treba izvesti presojo vplivov na okolje v skladu s tem zakonom, ali je zanj zahtevana presoja sprejemljivosti po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se celovita presoja vplivov na okolje izvede tudi za drug plan, če ministrstvo oceni, da bi lahko njegova izvedba pomembneje vplivala na okolje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov se celovita presoja vplivov na okolje ne izvede za plan, izdelan na podlagi plana, za katerega je bila že izvedena celovita presoja vplivov na okolje, če za planirane posege niso določeni novi ali podrobnejši izvedbeni pogoji, če ne vsebuje novih posegov ali ne zajema novih območij glede na plan, na podlagi katerega je pripravljen. Celovita presoja vplivov na okolje se ne izvede za plan, ki je izključno namenjen obrambi države, zaščiti in reševanju ter za proračun ali finančne načrte države ali občine.

(5) Pripravljavec plana mora pred začetkom njegove priprave ministrstvu poslati obvestilo o svoji nameri. Obvestilo mora vsebovati podatke o vrsti, vsebini in ravni natančnosti, s katero bo plan izdelan, vključno z ustreznim kartografskim prikazom določenih ali načrtovanih posegov ali območja, ki ga plan zajema.

(6) Ministrstvo v 30 dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka odloči o tem, ali je treba za plan izvesti celovito presojo vplivov na okolje, pri čemer se o tem predhodno posvetuje tudi z ministrstvi in organizacijami, pristojnimi za področja, na katera bi plan lahko pomembno vplival. V primeru, da je za plan treba izvesti celovito presojo vplivov na okolje, ministrstvo v odločitvi opredeli bistvene vsebine plana. Ministrstvo z javnim naznanilom na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti tudi javnost, ali bo za plan izvedena celovita presoja vplivov na okolje.

(7) Vlada predpiše merila za ocenjevanje pomembnejših vplivov izvedbe plana na okolje iz tretjega odstavka tega člena.

(8) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za načrte in programe, ki so namenjeni izključno obrambi države ali civilni zaščiti.

78. člen
(okoljsko poročilo)

(1) Pripravljavec plana, za katerega se izvede celovita presoja vplivov na okolje, mora pred izvedbo celovite presoje vplivov na okolje zagotoviti okoljsko poročilo, v katerem se opredelijo, opišejo in ovrednotijo vplivi izvedbe plana na okolje in možne alternative, ob upoštevanju ciljev in geografskih značilnosti območja, na katerega se plan nanaša.

(2) Okoljsko poročilo mora vsebovati informacije, potrebne za celovito presojo vplivov plana na okolje, pri njegovi pripravi pa se praviloma uporabljajo obstoječe znanje in postopki vrednotenja ter upošteva vsebina in natančnost plana.

(3) Iz okoljskega poročila mora biti razvidno tudi, kako je pripravljavec pri izdelavi plana upošteval okoljska izhodišča iz 76. člena tega zakona, in predvideni način spremljanja vplivov plana na okolje pri njegovem izvajanju.

(4) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljskega poročila.

79. člen
(vsebinjenje)

(1) Izdelovalec okoljskega poročila lahko pred začetkom postopka celovite presoje vplivov na okolje izvede vsebinjenje, s katerim podrobneje določi obseg informacij, podatkov in vsebine okoljskega poročila ter okoljske cilje in kazalce. Pri tem upošteva tudi odločitev ministrstva iz šestega odstavka 77. člena, v kateri so opredeljene bistvene vsebine vpliva. Pripravljavec plana predlog vsebinjenja posreduje ministrstvu in ga zaprosi za mnenje o ustreznosti izhodišč za pripravo okoljskega poročila.

(2) Ministrstvo se pred pripravo mnenja iz četrtega odstavka tega člena posvetuje o predlogu vsebinjenja z ministrstvi in organizacijami, pristojnimi za posamezne zadeve varstva okolja, narave ali za varstvo ali rabo naravnih dobrin, podnebnih sprememb, varstvo kulturne dediščine ali krajine ali varstvo zdravja ljudi, ki sodelujejo v celoviti presoji vplivov na okolje. Ta v roku 18 dni podajo mnenje o ustreznosti predloga ali določijo dodatne podatke ali informacije, ki jih je treba upoštevati pri pripravi okoljskega poročila.

(3) Če se ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka v 18 dneh ne izrečejo o informacijah in podatkih, se šteje, da nimajo predlogov za dodatne informacije in podatke, ki naj jih vsebuje okoljsko poročilo.

(4) Ministrstvo ob upoštevanju predlogov ministrstev in organizacij iz drugega odstavka tega člena ter po posvetovanju z nosilcem posega pripravi pisno mnenje o potrditvi potrebnega obsega informacij in podatkov in vsebin okoljskega poročila ter ga posreduje nosilcu posega v 21 dneh od prejema njegove zahteve. Nosilec posega mora mnenje ministrstva upoštevati pri pripravi okoljskega poročila.

80. člen

(mnenje ministrstev in drugih organizacij o okoljskem poročilu
in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje)

(1) Pripravljavec posreduje plan in okoljsko poročilo ministrstvu.

(2) Ministrstvo nemudoma pošlje dokumente iz prejšnjega odstavka ministrstvom in drugim organizacijam, ki so glede na vsebino plana pristojne za posamezne zadeve varstva okolja, narave, podnebnih sprememb, za varstvo ali rabo naravnih dobrin, krajine, za varstvo zdravja ljudi ali varstvo kulturne dediščine, ter jih pozove, naj v 21 dneh ministrstvu pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča njihove pristojnosti ali pisno sporočijo, da okoljsko poročilo ne omogoča presoje vplivov izvedbe plana na okolje in ga je zato treba dopolniti z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(3) Ministrstvo po pridobitvi pisnih mnenj ali sporočil iz prejšnjega odstavka najkasneje v 30 dneh od prejema dokumentov iz prvega odstavka tega člena obvesti pripravljavca plana o tem, da je okoljsko poročilo ustrezno, ali pa zahteva dopolnitev okoljskega poročila z dodatnimi ali s podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(4) Pripravljavec plana dopolnjeno okoljsko poročilo pošlje ministrstvu, ki ga posreduje ministrstvom in organizacijam iz drugega odstavka tega člena, ki so zahtevale dopolnitev okoljskega poročila, da v 21 dneh od prejema dopolnjenega okoljskega poročila pripravijo pisno mnenje o ustreznosti okoljskega poročila in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje ter ga posredujejo ministrstvu.

(5) Na podlagi mnenj iz prejšnjega odstavka in lastnih ugotovitev ministrstvo pripravi mnenje o ustreznosti dopolnjenega okoljskega poročila in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje. Ministrstvo na podlagi plana in okoljskega poročila preuči sprejemljivost vplivov izvedbe plana na okolje ter o tem pripravi pisno mnenje, ki ga skupaj z mnenji ministrstev in organizacij iz drugega odstavka tega člena pošlje pripravljavcu plana najkasneje v 30 dneh od prejema plana in okoljskega poročila oziroma dopolnjenega okoljskega poročila.

81. člen
(sodelovanje javnosti)

(1) Pripravljavec plana mora po ugotovitvi ustreznosti okoljskega poročila iz prejšnjega člena v postopku sprejemanja plana javnosti omogočiti seznanitev s planom in z okoljskim poročilom ter mnenji v okviru javne razgrnitve, ki traja najmanj 30 dni, ter zagotoviti njihovo javno obravnavo.

(2) Če je sodelovanje javnosti v postopku sprejemanja plana določeno s katerim od zakonov iz drugega odstavka 77. člena tega zakona, se za sodelovanje javnosti upoštevajo tudi določbe tega člena.

(3) V okviru javne razgrnitve ima javnost pravico dajati mnenja in pripombe na plan in okoljsko poročilo. Podana mnenja in pripombe se preučijo ter na primeren način upoštevajo. Pripravljavec plana v sodelovanju z ministrstvom v roku 60 dni od konca javne razgrnitve pripravi in objavi stališče do pripomb na okoljsko poročilo in plan.

(4) Javno naznanilo z navedbo kraja in časa javne razgrnitve plana in javne obravnave ter o načinu dajanja mnenj in pripomb pripravljavec plana objavi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

82. člen
(čezmejni vplivi na okolje)

(1) Če bi izvedba plana lahko pomembno vplivala na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje plan in okoljsko poročilo pristojnemu organu te države in ga zaprosi, da se v roku 30 dni odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje. V primeru kompleksnih zadev in prošnje države članice lahko ministrstvo rok podaljša za največ 30 dni. Če država članica ne posreduje odločitve o sodelovanju v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje v določenem roku, se šteje, da v postopku ne želi sodelovati. Ministrstvo lahko nadaljuje nacionalni postopek, o tem pa obvesti državo članico.

(2) Ministrstvo zagotovi prevod plana in okoljskega poročila ter ju pošlje pristojnemu organu države članice in ga zaprosi, da se v določenem roku odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje, tudi če država članica to sama zahteva.

(3) Če država članica obvesti ministrstvo, da namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov plana na okolje, se ministrstvo in pristojni organ države članice dogovorita o izvedbi javne razgrnitve, tehničnih konzultacijah in roku, ki je največ 60 dni, v katerem bo država članica ministrstvu posredovala mnenja in pripombe, ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih čezmejnih vplivov plana na okolje, če država članica tako zahteva. V primeru kompleksnih zadev in prošnje države članice lahko ministrstvo rok iz prejšnjega stavka podaljša za največ 30 dni.

(4) Ministrstvo obvesti pripravljavca plana o nameri države članice iz prejšnjega odstavka, rok za sodelovanje javnosti iz prvega odstavka prejšnjega člena pa se nadomesti z rokom iz prejšnjega odstavka, o čemer ministrstvo sprejme poseben sklep, ki ga objavi na način iz četrtega odstavka 81. člena tega zakona.

(5) Če država članica ne posreduje mnenja in pripomb ali se ne udeleži posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih čezmejnih vplivov plana na okolje v dogovorjenem roku, ministrstvo nadaljuje postopek in o nadaljevanju obvesti državo članico.

(6) Ministrstvo pošlje pripravljavcu plana mnenja in pripombe države članice najkasneje v 15 dneh od njihove pridobitve.

83. člen
(presoja plana države članice)

(1) Če ministrstvo prejme plan in okoljsko poročilo druge države članice ter oceni, da lahko izvedba tega plana pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov plana na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za plan iz prejšnjega odstavka, od države članice pa ni prejelo plana in okoljskega poročila, mora od pristojnega organa te države to

zahtevati. Ministrstvo po prejemu plana in okoljskega poročila sporoči državi članici, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov izvedbe tega plana na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov izvedbe plana na okolje, ki poteka v državi članici, mora o planu in okoljskem poročilu države članice v 30 dneh pridobiti mnenje ministrstev in organizacij iz drugega odstavka 80. člena tega zakona ter zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami prvega, tretjega in četrtega odstavka 81. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj ministrstev in organizacij iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o planu države članice in okoljskem poročilu ter ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih vplivov izvedbe plana na okolje v Republiki Sloveniji in o spremljanju stanja okolja.

84. člen
(potrditev plana)

(1) Pripravljavec plana mora v čim večji meri smiselno upoštevati pisna mnenja in pripombe iz drugega odstavka 79. člena tega zakona, mnenja in pripombe države članice iz 82. člena tega zakona, mnenja ministrstev in organizacij iz 80. člena tega zakona ter mnenja in pripombe javnosti iz 81. člena tega zakona, plan in okoljsko poročilo ustrezno spremeniti ali dopolniti ter ju poslati ministrstvu. V plan morajo biti vključeni omilitveni ukrepi iz okoljskega poročila.

(2) Če ministrstvo presodi, da se je plan bistveno spremenil, pozove ministrstva in organizacije iz 80. člena tega zakona, da v 21 dneh pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča svoje pristojnosti, ministrstvo pa v 30 dneh od prejema plana izda odločbo, s katero potrdi njegove sprejemljivost, če presodi, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, ali potrditev zavrne, če presodi, da vplivi izvedbe plana na okolje niso sprejemljivi.

(3) Če je z zakoni iz drugega odstavka 77. člena tega zakona za plan, ki se sprejeme na njihovi podlagi pred njegovim sprejetjem predpisana pridobitev soglasja ministra, se odločba iz prejšnjega odstavka, s katero je bilo presojeno, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, šteje kot soglasje.

(4) Če je pripravljavec plana državni organ, odloči o pritožbi zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena Vlada.

(5) Če je pripravljavec plana pristojni organ občine, pritožba proti odločbi iz drugega odstavka ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

85. člen
(obvestilo o sprejetem planu)

(1) Pripravljavec plana mora o njegovem sprejemu obvestiti pristojna ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 79. člena tega zakona, na način iz četrtega odstavka 81. člena tega zakona pa tudi javnost.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opis vključenosti okoljevarstvenih zahtev v plan;
2. upoštevanje mnenj in pripomb iz postopka celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje;
3. razloge za sprejete odločitve glede na možne alternative in
4. opis načina spremljanja vplivov na okolje pri izvajanju plana.

(3) Ministrstvo o sprejemu plana obvesti državo članico iz 82. člena tega zakona.

86. člen
(spremljanje izvajanja plana)

Če ministrstvo na podlagi spremljanja stanja okolja iz 146. člena tega zakona ali na drug način, predviden v okoljskem poročilu, ugotovi, da je zaradi izvajanja plana prišlo do nepredvidenih škodljivih vplivov na okolje, mora o tem obvestiti pripravljavca plana in v skladu s svojimi pristojnostmi zagotoviti njihovo zmanjšanje ali odpravo.

87. člen
(kakovost okoljskega poročila)

(1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti okoljskih poročil iz 78. člena tega zakona zlasti tako, da:
1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na osrednjem spletnem mestu državne uprave;
2. najmanj enkrat na dve leti organizira usposabljanje za izdelovalce okoljskih poročil iz prvega odstavka tega člena ter ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 80. člena tega zakona ter
3. izvaja druge naloge.

(2) Ministrstvo skladno s 154. členom tega zakona na osrednjem spletnem mestu državne uprave vodi evidenco oseb, ki so izdale okoljska poročila iz prvega odstavka tega člena.

(3) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi kopijo pravnomočne odločitve iz 84. člena tega zakona.

## IV. POSEGI V OKOLJE

### 1. Presoja vplivov na okolje in okoljevarstveno soglasje

88. člen
(presoja vplivov na okolje in okoljevarstveno soglasje)

(1) Pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, je treba izvesti presojo njegovih vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ministrstva.

(2) Pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje in vključuje gradnjo, za katero je treba pridobiti gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi, je treba v okviru izdaje integralnega gradbenega dovoljenja izvesti presojo vplivov na okolje in presojo sprejemljivosti posega na varovana območja, v kolikor gre hkrati tudi za poseg na varovana območja.

89. člen
(presoja vplivov na okolje)

(1) V postopku presoje vplivov na okolje se ugotovijo in ocenijo dolgoročni, kratkoročni, posredni ali neposredni vplivi nameravanega posega v okolje na človeka, tla, vodo, zrak, biotsko raznovrstnost in naravne vrednote, podnebje in krajino, pa tudi na človekovo nepremično premoženje in kulturno dediščino, ter njihova medsebojna razmerja.

(2) Za določene vrste posegov v okolje je zaradi njihove velikosti, obsega, lokacije ali drugih značilnosti, ki lahko vplivajo na okolje, presoja vplivov na okolje obvezna.

(3) Za določene vrste posegov v okolje, pri katerih se zaradi značilnosti nameravanega posega ali njegove lokacije lahko pričakujejo pomembni škodljivi vplivi na okolje, ministrstvo izvede predhodni postopek iz 90. člena tega zakona, v katerem ugotovi, ali je presoja vplivov obvezna tudi za te posege.

(4) Vlada predpiše vrste posegov iz drugega in tretjega odstavka tega člena.

(5) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za projekte ali dele projektov, ki so namenjeni izključno obrambi, ter za projekte, katerih edini namen je odziv na naravne in druge nesreče iz predpisa o naravnih in drugih nesrečah, kadar bi imela taka uporaba škodljiv učinek na te namene. Odločitev o tem sprejme Vlada Republike Slovenije na predlog ministrstva, pristojnega za obrambo.

90. člen
(predhodni postopek)

(1) Nosilec nameravanega posega v okolje iz tretjega odstavka prejšnjega člena mora od ministrstva z vlogo zahtevati, da ugotovi, ali je za nameravani poseg v okolje, predpisan s predpisom iz četrtega odstavka prejšnjega člena, treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja graditev. Ministrstvo lahko začne postopek predhodne presoje tudi po uradni dolžnosti, če izve ali je obveščeno o nameravani izvedbi posega v okolje ali spremembe posega v okolje, vloga za začetek predhodnega postopka ali vloga za pridobitev okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja pa ni bila vložena.

(2) Nosilec nameravanega posega v okolje mora vlogi iz prejšnjega odstavka priložiti opis tega posega, okolja ali delov okolja, za katere obstoja verjetnost, da bo poseg nanje vplival, in opis možnih pomembnih škodljivih vplivov nameravanega posega na okolje ali dele okolja. Vloga iz prejšnjega odstavka lahko vsebuje opis ukrepov, predvidenih za zmanjšanje ali preprečevanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje.

(3) Ministrstvo lahko nosilca nameravanega posega v okolje pozove, da vlogo iz prvega odstavka tega člena dopolni, pri čemer mora navesti razloge za zahtevane dopolnitve. Nosilec nameravanega posega je dolžan v določenem roku, ki se lahko na njegovo zahtevo podaljša, pripraviti dopolnitev. Če nosilec nameravanega posega vloge iz prejšnjega stavka ne dopolni, se šteje, da je od nameravanega posega odstopil, ministrstvo pa postopek ustavi. Če nosilec nameravanega posega kljub ustavitvi postopka iz prejšnjega stavka namerava izvesti poseg, mora ponovno vložiti vlogo iz prvega odstavka tega člena.

(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje, ter, kjer je to ustrezno, rezultate morebitnih že izvedenih presoj v skladu s tem zakonom in s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, varstvo voda, varstvo kulturne dediščine, varstvo gozdov in sevalno varnost.

(5) Ministrstvo odloči, da je presoja vplivov na okolje potrebna, če ugotovi, da bi nameravani poseg lahko imel pomembne škodljive vplive na okolje.

(6) Vlada podrobneje predpiše, kaj se šteje za pomembne škodljive vplive na okolje. Ne glede na prejšnji stavek se za presojo sprejemljivosti in določitev pomembnih škodljivih vplivov na varovana območja uporablja metodologija za presojo sprejemljivosti, določena s predpisi o ohranjanju narave.

(7) Ministrstvo zagotovi javnosti vpogled v vlogo za predhodni postopek za nameravane posege iz tretjega odstavka 89. člena tega zakona tako, da jo skupaj z javnim naznanilom objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave ter zainteresirani javnosti zagotovi pravico do sodelovanja z dajanjem mnenj in pripomb v 30 dneh od dneva objave. V tem postopku imata nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke 3. člena tega zakona položaj stranskega udeleženca, če sta vložili zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz prejšnjega stavka, pri čemer mora biti sestavni del zahteve za vstop v postopek tudi podatek o varnem elektronskem predalu, na katerega jima bo ministrstvo vročalo dokumente. V primeru iz prejšnjega stavka se šteje, da je bila vročitev dokumentov opravljena v treh delovnih dneh po oddaji dokumentov v varni elektronski predal iz prejšnjega stavka. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo odločbe iz osmega odstavka tega člena vložena zunaj roka, se s sklepom zavrže.

(8) Ministrstvo o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda odločbo v dveh mesecih po prejemu popolne vloge. V odločbi ugotovi, ali ima poseg v okolje verjetno pomembne škodljive vplive na okolje in je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje, in glede tega navede glavne razloge za odločitev. Če ugotovi, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, v odločbi navede, da je nameravani poseg sprejemljiv ob upoštevanju ukrepov, predvidenih za zmanjšanje ali preprečevanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje, če so ti sestavni del vloge nosilca nameravanega posega, pri čemer izpostavi glavne razloge za odločitev ter morebitne značilnosti projekta in ukrepe, predvidene za zmanjšanje ali preprečevanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje. V primeru iz prejšnjega stavka lahko nosilec nameravanega posega prične z izvedbo nameravanega posega takoj po izdaji odločbe iz prvega stavka tega odstavka. Ministrstvo v primeru, da je nameravani poseg v očitnem nasprotju s predpisi, vlogo zavrne in utemelji razloge za tako odločitev. Vsebino odločbe podrobneje določa predpis iz dvanajstega odstavka 100. člena tega zakona. Ministrstvo pošlje odločbo pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(9) Ministrstvo v primeru, da nosilec nameravanega posega vloži vlogo za izvedbo predhodnega postopka za nameravani poseg, ki ni poseg iz predpisa iz četrtega odstavka 89. člena tega zakona, vlogo s sklepom zavrže in utemelji razloge za tako odločitev. Za vlogo iz prejšnjega stavka se ne uporabljajo določbe iz sedmega odstavka tega člena.

(10) Odločba se objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave. Odločba mora biti javno objavljena vsaj pet let.

(11) Zoper odločbo iz osmega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. Vložitev tožbe iz prejšnjega stavka ne zadrži izvršitve odločbe iz osmega odstavka tega člena, o tožbi pa mora sodišče odločiti prednostno. Za zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti se smiselno uporabljajo določbe iz 103. člena tega zakona.

(12) Če je po začetku izvedbe posega ali po njegovi izvedbi s pravnomočno sodbo ugotovljeno, da bi moral nosilec nameravanega posega za njegovo izvedbo pridobiti okoljevarstveno soglasje, mora nosilec posega vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja v skladu z 92. členom tega zakona ali vlogo za pridobitev integralnega gradbenega dovoljenja v skladu z zakonom, ki ureja graditev, če gradnje še ni izvedel. Ministrstvo mu v upravni odločbi, izdani na podlagi vloge iz prejšnjega stavka, naloži izvedbo ukrepov, s katerimi se preprečijo, zmanjšajo ali odstranijo vplivi posega na okolje ali, če ugotovi, da je poseg kljub tem in izravnalnim ukrepom, nesprejemljiv, zavrne izdajo okoljevarstvenega soglasja in nosilcu naloži odpravo posledic posega.

(13) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov ministrstvo začne s postopkom presoje vplivov na okolje, če nosilec posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena vloži vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja v skladu s 92. členom tega zakona ter ministrstvo v skladu s četrtim odstavkom tega člena ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje.

(14) Odločba iz osmega odstavka tega člena preneha veljati, če se poseg, za katerega je bila izdana, ne začne izvajati v petih letih po njegovi pravnomočnosti. Če je za poseg treba pridobiti gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, odločba iz osmega odstavka tega člena preneha veljati, če vloga za izdajo integralnega gradbenega dovoljenja ni vložena v petih letih po njegovi pravnomočnosti.

(15) Vlada predpiše vrsto in obseg podatkov iz drugega odstavka tega člena, ki jih mora nosilec nameravanega posega v okolje predložiti ministrstvu v vlogi iz prvega odstavka tega člena, ter podrobnejša merila iz četrtega odstavka tega člena.

(16) Nosilec nameravanega posega mora začetek izvedbe posega, za katerega je bila izdana odločba iz predhodnega postopka, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, prijaviti pristojni okoljski inšpekciji najkasneje osem dni pred začetkom izvedbe posega.

(17) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca v predhodni postopek podaljša rok iz osmega odstavka tega člena za odločitev iz istega odstavka tega člena za največ en mesec.

91. člen
(predhodna informacija)

(1) Nosilec nameravanega posega iz 88. člena tega zakona, ki mora pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, pridobiti okoljevarstveno soglasje ministrstva ali integralno gradbeno dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja graditev, lahko pred začetkom postopka presoje vplivov na okolje od ministrstva zahteva informacijo o obsegu in vsebini poročila o vplivih nameravanega posega na okolje.

(2) Nosilec nameravanega posega iz prejšnjega odstavka mora za pridobitev informacije predložiti idejno zasnovo za pridobitev projektnih in drugih pogojev

nameravanega posega po predpisih o graditvi objektov, če gre za gradnjo, ali podatke o njegovi namembnosti in bistvenih značilnostih, če ne gre za gradnjo. Nosilec nameravanega posega iz prejšnjega odstavka lahko za pridobitev informacije zahteva tudi ustno predstavitev idejne zasnove nameravanega posega ali njegovih bistvenih značilnostih ministrstvu. Ministrstvo v primeru iz prejšnjega stavka omogoči ustno predstavitev najkasneje v roku 15 dni od prejema zahteve.

(3) Ministrstvo dokumentacijo iz prejšnjega odstavka pošlje ministrstvom in drugim organizacijam, ki so glede na nameravani poseg pristojne za posamezne zadeve varstva okolja, naravo ali varstvo ali rabo naravnih dobrin, za varstvo kulturne dediščine, varstvo krajine ali varstvo zdravja ljudi, da se izrečejo o tem, katere podatke naj vsebuje poročilo iz prvega odstavka tega člena, da bodo lahko dale mnenje o vplivih nameravanega posega na okolje s stališča svoje pristojnosti.

(4) Ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka se v 15 dneh izrečejo o podatkih, sicer se šteje, da predlogov za dodatne podatke, ki naj jih vsebuje poročilo o vplivih na okolje, nimajo.

(5) Ministrstvo ob upoštevanju predlogov ministrstev in organizacij iz tretjega odstavka tega člena pripravi pisno informacijo iz prvega odstavka tega člena, ki vključuje vse informacije, ki jih je za pripravo poročila smiselno zahtevati, ter jo posreduje nosilcu posega v 30 dneh od prejema njegove zahteve, če gre za napravo iz 126. člena tega zakona ali za drug poseg, in v 60 dneh, če gre za napravo iz 110. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona.

(6) Ne glede na informacijo iz prejšnjega odstavka lahko ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje od nosilca nameravanega posega zahteva dodatne podatke o nameravanem posegu in njegovih vplivih na okolje.

92. člen
(vloga za izdajo okoljevarstvenega soglasja)

(1) Nosilec nameravanega posega iz 88. člena tega zakona mora ministrstvo za izdajo okoljevarstvenega soglasja zaprositi z vlogo ter priložiti projekt nameravanega posega iz 93. člena tega zakona in poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona.

(2) Če gre za nameravani poseg na varovanem območju po predpisih o ohranjanju narave ali bi na to območje lahko vplival, mora nosilec nameravanega posega k vlogi iz prejšnjega odstavka priložiti tudi Dodatek za presojo sprejemljivosti, pripravljen v skladu s predpisi, ki urejajo presojo sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja.

93. člen
(projekt nameravanega posega v okolje)

(1) Nosilec nameravanega posega mora za presojo vplivov na okolje zagotoviti projekt nameravanega posega v okolje (v nadaljnjem besedilu: projekt).

(2) Če je za izvedbo nameravanega posega iz prejšnjega odstavka potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, se kot projekt iz prvega odstavka šteje projektna dokumentacija za pridobitev mnenj in gradbenega dovoljenja, izdelana skladno s predpisi, ki urejajo graditev.

(3) Če za izvedbo nameravanega posega iz prvega odstavka tega člena ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, se kot projekt iz prvega odstavka tega člena šteje projekt za izvedbo posega v okolje, izdelan skladno s predpisi, ki urejajo posamezno vrsto posegov v okolje.

(4) Če je za izvedbo nameravanega posega iz prvega odstavka tega člena potrebna izvedba investicijskih vzdrževalnih del ali vzdrževalnih del v javno korist, se kot projekt iz prvega odstavka tega člena šteje projekt za izvedbo posega v okolje, izdelan skladno s predpisi, ki urejajo posamezno vrsto investicijskih vzdrževalnih del in vzdrževalnih del v javno korist.

(5) Če nameravani poseg iz prvega odstavka tega člena ni poseg iz drugega, tretjega ali četrtega odstavka tega člena, projekt iz prvega odstavka tega člena vsebuje:
1. podatke o nosilcu nameravanega posega in lokaciji posega;
2. opis posega, vključno z opisom sprememb, če gre za spremembo obstoječega posega;
3. opredelitev vrste in količine emisij in odpadkov, ki bodo nastali zaradi posega;
4. grafični ali shematski prikaz tehnoloških enot ali drugih sestavin posega;
5. grafični ali shematski prikaz virov emisij;
6. procesna shema ali okvirni terminski prikaz posameznih del za izvedbo posega, če poseg ne vključuje tehnoloških postopkov.

94. člen
(poročilo o vplivih na okolje)

(1) Presoja vplivov na okolje se izvede na podlagi poročila o vplivih nameravanega posega na okolje (v nadaljnjem besedilu: poročilo o vplivih na okolje).

(2) Poročilo o vplivih na okolje mora vsebovati zlasti:
1. opis obstoječega stanja okolja, vključno z obstoječimi obremenitvami;
2. opis nameravanega posega, vključno s podatki o njegovem namenu, kraju in velikosti;
3. opis predvidenih ukrepov za preprečitev, zmanjšanje in, če je to mogoče, odpravo ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje;
4. podatke, potrebne za ugotovitev in oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje, ugotovitev ali oceno glavnih vplivov nameravanega posega na okolje in njihovo ovrednotenje;
5. pregled najpomembnejših alternativ, ki jih je nosilec posega proučil, z navedbo razlogov za izbrano rešitev, zlasti glede vplivov na okolje;
6. po potrebi določitev predloga monitoringa, ki je prilagojen naravi, lokaciji in velikosti projekta ter pomenu njegovega vpliva na okolje, in
7. poljudni povzetek poročila, razumljiv javnosti.

(3) Pri pripravi poročila iz prejšnjega odstavka se praviloma uporabljajo dostopni podatki in najboljša razpoložljiva znanja. Poročilo o vplivih na okolje mora temeljiti na predhodni informaciji iz 91. člena tega zakona, če je bila ta izdana.

(4) Ministrstva in drugi pristojni organi in organizacije morajo nosilcu nameravanega posega zagotoviti dostop do podatkov, potrebnih za izdelavo poročila o vplivih na okolje, če z njimi razpolagajo.

(5) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino poročila iz prvega odstavka tega člena in način njegove priprave.

(6) Če gre za nameravani poseg na varovanem območju po predpisih o ohranjanju narave ali bi na to območje lahko vplival, se pri pripravi poročila uporabljajo tudi določbe predpisa, ki ureja presojo sprejemljivosti vplivov izvedbe planov in posegov v naravo na varovana območja.

95. člen
(kakovost poročila o vplivih na okolje)

(1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti poročil o vplivih na okolje iz prejšnjega člena zlasti tako, da:
1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na osrednjem spletnem mestu državne uprave;
2. najmanj enkrat na dve leti organizira usposabljanje za izdelovalce poročil iz prvega odstavka tega člena in ministrstva ter organizacije iz prvega odstavka 96. člena tega zakona in
3. izvaja druge naloge.

(2) Ministrstvo skladno s 154. členom tega zakona na osrednjem spletnem mestu državne uprave vodi evidenco oseb, ki so izdelale poročila iz drugega odstavka prejšnjega člena.

96. člen
(mnenje občin, ministrstev in drugih organizacij o poročilu o vplivih na okolje in sprejemljivosti vplivov izvedbe posega v okolje)

(1) Ministrstvo najkasneje v petih delovnih dneh po prejemu vloge iz 92. člena tega zakona preveri formalno popolnost vloge za izdajo okoljevarstvenega soglasja. Ministrstvo mora najkasneje v treh delovnih dneh po ugotovitvi, da je vloga iz 92. člena tega zakona formalno popolna, vlogo poslati občini, na območju katere bo izveden nameravani poseg, da se opredeli glede skladnosti z občinskimi prostorskimi izvedbenimi akti, ter ministrstvom in organizacijam iz tretjega odstavka 91. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: mnenjedajalci), ter jih pozove, naj se v 21 dneh od prejema poziva opredelijo, ali je:
1. nameravani poseg v okolje v delu, ki se nanaša na pristojnost mnenjedajalca, sprejemljiv;
2. nameravani poseg v okolje sprejemljiv z vidika njihove pristojnosti pod pogojem, da nosilec posega projekt iz 93. člena tega zakona ali poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona dopolni z dodatnimi ukrepi za preprečitev in odpravo ali zmanjšanje ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje ali z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami;
3. nameravani poseg v okolje z vidika njihove pristojnosti ni sprejemljiv.

(2) Mnenje mora jasno izražati stališča mnenjedajalca ter mora biti strokovno in pravno utemeljeno in obrazloženo.

(3) Če mnenje ni bilo izdano v roku iz prvega odstavka tega člena, ministrstvo pozove mnenjedajalca, naj mnenje predloži v roku osmih dni. Če mnenjedajalec tudi v tem roku mnenja ne izda, ministrstvo odloči s pomočjo mnenja pristojnega organa za nadzor nad mnenjedajalcem ali s pomočjo izvedenca ustrezne stroke. Stroške izvedenca v celoti krije mnenjedajalec.

(4) V primeru nejasnih, nepopolnih mnenj, mnenj, ki so v očitnem neskladju s predpisi, ki so podlaga za izdajo mnenja, ali mnenj, ki nimajo ustrezne pravne podlage,

ministrstvo zahteva dopolnitev takih mnenj v roku osmih dni. Ob neuspešni dopolnitvi mnenj ministrstvo odloči po naslednjem vrstnem redu:
1. s pomočjo mnenja pristojnega organa za nadzor nad mnenjedajalcem;
2. s pomočjo izvedenca, pri čemer stroške izvedenca v celoti krije mnenjedajalec;
3. odloči brez mnenja samo.

(5) Če iz mnenja mnenjedajalca izhaja, da je poseg sprejemljiv, projekt in poročilo o vplivih na okolje v delu, ki se nanaša na pristojnost mnenjedajalca, pa vsebinsko ustrezna, ministrstvo takoj po prejemu mnenj ali po poteku roka iz tretjega in četrtega odstavka preuči ustreznost projekta in poročila o vplivih na okolje. Če tudi samo ugotovi, da je poseg sprejemljiv, projekt in poročilo o vplivih na okolje pa ustrezna, pripravi osnutek okoljevarstvenega soglasja in nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona.

(6) Če iz mnenja mnenjedajalca izhaja, da je treba projekt ali poročilo o vplivih na okolje dopolniti z dodatnimi ukrepi za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo ali izravnavo pomembnejših škodljivih vplivov na okolje ali z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami, ali če to samo ugotovi, ministrstvo pozove nosilca nameravanega posega, da se do teh zahtev opredeli.

(7) Če je mnenjedajalec hkrati tudi nosilec nameravanega posega v okolje ali če mnenja zahtevajo med seboj nasprotujočo si dopolnitev, ministrstvo o ustrezni vsebinski dopolnitvi odloči po naslednjem vrstnem redu:
1. s pomočjo mnenja pristojnega organa za nadzor nad mnenjedajalcem;
2. s pomočjo izvedenca;
3. o pomembnem vprašanju izvede ustno obravnavo;
4. odloči samo.

(8) V primeru iz četrtega in sedmega odstavka tega člena je treba glede skladnosti s predpisi o ohranjanju narave za presojo sprejemljivosti uporabiti metodologijo za presojo sprejemljivosti, določeno v predpisih o ohranjanju narave, ter se prepričati, da nameravani poseg ne bo škodljivo vplival na varstvene cilje varovanih območij, njihovo celovitost in povezanost.

(9) Ministrstvo na podlagi opredelitev nosilca nameravanega posega iz šestega odstavka tega člena:
1. upošteva pravno in strokovno utemeljene opredelitve nosilca nameravanega posega glede zahtev iz šestega odstavka ter ustrezno spremeni zahtevo za dopolnitev projekta ali poročila o vplivih na okolje, ali od nosilca nameravanega posega ne zahteva dopolnitve projekta ali poročila o vplivih na okolje, ali
2. ne upošteva pravno in strokovno neutemeljene opredelitve nosilca nameravanega posega glede zahtev iz šestega odstavka tega člena ter od nosilca nameravanega posega zahteva dopolnitev projekta ali poročila o vplivih na okolje v skladu z zahtevami iz mnenj mnenjedajalcev ali lastnimi zahtevami.

(10) Ministrstvo v skladu:
1. s 1. točko prejšnjega odstavka in po potrebi dopolnjenega projekta ali poročila o vplivih na okolje pripravi osnutek okoljevarstvenega soglasja ter nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona;
2. z 2. točko prejšnjega odstavka pozove nosilca nameravanega posega, da projekt in poročilo o vplivih na okolje dopolni skladno z zahtevami mnenjedajalca ali lastnimi zahtevami.

(11) Po prejemu ustrezno dopolnjenega projekta in poročila o vplivih na okolje skladno z 2. točko prejšnjega odstavka ministrstvo pripravi osnutek okoljevarstvenega soglasja ter nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona.

(12) Če iz mnenja mnenjedajalca izhaja, da nameravani poseg v okolje z vidika njegove pristojnosti ni sprejemljiv, ministrstvo pozove nosilca nameravanega posega, naj se do takega mnenja opredeli. Ministrstvo na podlagi opredelitev nosilca nameravanega posega:

1. ne upošteva mnenja mnenjedajalca, če iz pravno in strokovno utemeljenih opredelitev nosilca nameravanega posega in predpisov, ki so podlaga za izdajo mnenja, izhaja, da mnenje mnenjedajalca nima ustrezne pravne podlage ali je v očitnem neskladju s predpisi, ki so podlaga za izdajo mnenja, ali
2. zavrne pravno in strokovno neutemeljene opredelitve nosilca nameravanega posega in pri odločanju o izdaji okoljevarstvenega soglasja upošteva mnenje mnenjedajalca.

(13) Ministrstvo v skladu s 1. točko prejšnjega odstavka in po potrebi dopolnjenega projekta ali poročila o vplivih na okolje, če ju nosilec posega v okviru priprave opredelitev sam dopolni, pripravi osnutek okoljevarstvenega soglasja in nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona.

(14) Ministrstvo v skladu z 2. točko dvanajstega odstavka tega člena in po potrebi dopolnjenega projekta ali poročila o vplivih na okolje, če ju nosilec nameravanega posega v okviru priprave opredelitev sam ustrezno dopolni, tako da je nameravani poseg sprejemljiv, poročilo o vplivih na okolje in projekt pa ustrezna, pripravi osnutek okoljevarstvenega soglasja in nadaljuje postopek v skladu s 97. členom tega zakona ali pa zavrne izdajo okoljevarstvenega soglasja, če niso izpolnjeni pogoji za njegovo izdajo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona.

(15) Če ministrstvo po pridobitvi mnenja pristojnega mnenjedajalca za varstvo narave ugotovi, da bi izvedba nameravanega posega na varovana območja povzročila bistvene ali uničujoče vplive, o ugotovitvi pisno obvesti nosilca nameravanega posega. Ta lahko najkasneje v 90 dneh po vročitvi obvestila predlaga uvedbo postopka prevlade druge javne koristi nad javno koristjo ohranjanja narave (v nadaljnjem besedilu: prevlada javne koristi) po predpisih o ohranjanju narave.

(16) Če je predlog za prevlado javne koristi podan med postopkom izdaje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo prekine postopek do rešitve predhodnega vprašanja prevlade javne koristi.

(17) Ministrstvo nosilca nameravanega posega sproti obvešča o vseh procesnih dejanjih v zvezi z njegovo vlogo.

97. člen
(obveščanje javnosti in pravica zainteresirane javnosti do sodelovanja)

(1) Ministrstvo po tem, ko ugotovi, da je poseg sprejemljiv z vidika pristojnosti mnenjedajalcev in ministrstva, projekt iz 93. člena tega zakona in poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona pa ustrezna, obvesti javnost o začetem postopku presoje vplivov nameravanega posega v okolje.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost zlasti o:

1. dejstvu, da je za nameravani poseg v okolje potrebna presoja vplivov na okolje;
2. vlogi za izdajo okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg v okolje;
3. organu, ki bo izdal okoljevarstveno soglasje, posredoval zahtevane podatke o nameravanem posegu v okolje ter sprejemal mnenja in pripombe;

4. kraju, kjer bo mogoč vpogled javnosti v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja, projekt iz 93. člena tega zakona, poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona, mnenja iz prvega odstavka 96. člena tega zakona in osnutek okoljevarstvenega soglasja;
5. možnosti in načinu dajanja mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti;
6. možnosti pridobitve statusa stranskega udeleženca v postopku presoje vplivov na okolje;
7. času trajanja javne razgrnitve, ki ne sme biti krajši od 30 dni.

(3) Zainteresirana javnost ima v času trajanja javne razgrnitve pravico do sodelovanja v tem postopku. Pravica iz prejšnjega stavka vključuje pravico dajati mnenja, predloge in pripombe v zvezi z nameravanim posegom, in sicer glede ugotavljanja dejanskega stanja, upoštevanja pravil upravnega postopka in glede upoštevanja materialnih predpisov, vključno s predlogi ukrepov za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo.

(4) Po prejemu mnenj, predlogov in pripomb iz prejšnjega odstavka ministrstvo o teh mnenjih, pripombah in predlogih seznani nosilca nameravanega posega ter izvede javno obravnavo, na katero povabi zainteresirano javnost, ki je v okviru javne razgrnitve posredovala mnenja, pripombe in predloge, in nosilca nameravanega posega. Ministrstvo povabi zainteresirano javnost na javno obravnavo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave najmanj 15 dni pred izvedbo javne obravnave, pri čemer mora zainteresirana javnost, ki se namerava javne obravnave udeležiti, ministrstvu najkasneje osem dni pred izvedbo javne obravnave potrditi svojo udeležbo. Ne glede na prejšnji stavek ministrstvo povabi zainteresirano javnost, ki ima položaj stranskega udeleženca, z vročitvijo vabila, pri čemer se za vročitev vabila nevladnim organizacijam iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilni iniciativi iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona uporablja določba iz četrtega odstavka 102. člena tega zakona.

(5) Na javni obravnavi iz prejšnjega odstavka zainteresirana javnost mnenja, predloge in pripombe, ki jih je posredovala v okviru javne razgrnitve iz tretjega odstavka tega člena, predstavi in jih utemelji, nosilec nameravanega posega pa se lahko do njih opredeli. Ministrstvo lahko izvede javno obravnavo iz prejšnjega odstavka z osebno udeležbo ali preko spleta na daljavo. Javna obravnava se v celoti snema, zvočni posnetek pa se priloži k zapisniku.

(6) Na podlagi izvedene javne obravnave iz prejšnjega odstavka ministrstvo pozove nosilca nameravanega posega, da se do mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti pisno opredeli ter po potrebi dopolni poročilo o vplivih na okolje s predlaganimi ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo, ki jih je podala zainteresirana javnost.

98. člen
(čezmejni vplivi na okolje)

(1) Če bi nameravani poseg lahko pomembno vplival na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje pristojnemu organu te države obvestilo, ki vsebuje:
1. opis nameravanega posega in razpoložljive podatke o njegovih možnih čezmejnih vplivih na okolje;

2. vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja, projekt iz 93. člena tega zakona, poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona, mnenja iz prvega odstavka 96. člena tega zakona in osnutek okoljevarstvenega soglasja ter
3. podatek o roku, v katerem naj država članica obvesti ministrstvo, ali želi sodelovati v postopku presoje nameravanega posega v okolje, pri čemer ta rok ne sme biti daljši od 30 dni.

(2) Rok iz 3. točke prejšnjega odstavka se lahko na prošnjo države članice podaljša za največ 30 dni.

(3) Ministrstvo pošlje obvestilo iz prvega odstavka tega člena pristojnemu organu države članice tudi, če država članica to sama zahteva.

(4) Če država članica obvesti ministrstvo, da želi sodelovati v postopku presoje vplivov na okolje, se ministrstvo s pristojnim organom te države dogovori o razumnem roku in načinu posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov na okolje in spremljanju stanja ter mu pošlje vse potrebne podatke, če niso bili že posredovani v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če ni dogovorjen drug način posvetovanja, ministrstvo državo članico pozove, da posreduje mnenje o nameravanem posegu v roku 45 dni. Rok iz prejšnjega stavka se lahko na prošnjo države članice podaljša za največ 30 dni.

(5) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

(6) Pred posredovanjem gradiva državi članici nosilec nameravanega posega zagotovi prevod v uradni jezik države članice. Šteje se, da je vloga za čezmejni postopek popolna, ko je zagotovljen prevod gradiva.

99. člen
(presoja posega v državi članici)

(1) Če ministrstvo prejme od države članice obvestilo o nameravanem posegu v okolje na njenem ozemlju in oceni, da ta poseg lahko pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za nameravani poseg v okolje iz prejšnjega odstavka, pa o njem od države članice ni prejelo obvestila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu obvestila državi članici sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov na okolje v državi članici, mora o dokumentaciji in podatkih v zvezi z nameravanim posegom, ki jih je pridobilo od države članice, pridobiti mnenja ministrstev in drugih organizacij iz tretjega odstavka 91. člena tega zakona ter zagotoviti sodelovanje zainteresirane javnosti v skladu z določbami 97. člena tega zakona. Podatke v zvezi z nameravanim posegom ministrstvo v desetih dneh od prejema dokumentacije posreduje ministrstvom in drugim organizacijam ter jih javno objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave. Rok za pripravo mnenj ministrstev in organizacij je 30 dni od prejema poziva za pripravo mnenja, ministrstvo pa na podlagi prejetih mnenj v 14 dneh oblikuje mnenje ministrstva in ga posreduje državi članici.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj ministrstev in organizacij iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o nameravanem posegu in ga skupaj s pripombami zainteresirane javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov nameravanega posega na okolje in spremljanju stanja v Republiki Sloveniji.

(6) Določbe prejšnjega in tega člena se uporabljajo tudi v primeru držav podpisnic ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe, ki ureja presojo čezmejnih vplivov določenih posegov na okolje.

100. člen
(okoljevarstveno soglasje)

(1) Ministrstvo odloči o okoljevarstvenem soglasju v treh mesecih po prejemu popolne vloge, pri čemer v primeru iz devetega, desetega in dvanajstega odstavka 96. člena tega zakona predhodno pridobi ponovno mnenje mnenjedajalcev iz prvega odstavka 96. člena tega zakona, v zvezi s katerimi je prišlo do sprememb poročila o vplivih na okolje ali projekta nameravanega posega v okolje, pri čemer je rok za izdajo ponovnega mnenja 15 dni. Če pristojni mnenjedajalec v roku iz prejšnjega stavka ponovnega mnenja ne poda, se šteje, da se s posegom strinja.

(2) Rok za izdajo odločbe iz prejšnjega odstavka ne teče v času javne razgrnitve iz tretjega odstavka 97. člena tega zakona, v času, ki ga nosilec nameravanega posega potrebuje za opredelitev do mnenj in pripomb v skladu s šestim odstavkom 96. člena tega zakona ter za morebitno dopolnitev poročila o vplivih na okolje, v času iz 3. točke prvega odstavka 98. člena tega zakona, v času, za katerega se dogovori z državo članico iz tretjega odstavka 98. člena tega zakona, ter v času, ki ga nosilec nameravanega posega potrebuje za opredelitve in dopolnitve, ali v času poteka postopka prevlade javne koristi v skladu s 96. členom tega zakona.

(3) Ministrstvo izda okoljevarstveno soglasje, če sta izpolnjena naslednja pogoja:
1. če iz projekta in poročila o vplivih na okolje izhaja, da je poseg v okolje skladen s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali varstvo kulturne dediščine, ter
2. če iz projekta in poročila o vplivih na okolje izhaja, da so za obvladovanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje predvideni ustrezni ukrepi za njihovo preprečevanje, odpravo, zmanjševanje ali izravnavo.

(4) Ministrstvo v okoljevarstvenem soglasju v izreku ugotovi sprejemljivost nameravanega posega v okolje ter navede:
1. podatke o oznaki projekta in poročila o vplivih na okolje, opredeli bistvene lastnosti nameravanega posega,
2. določi pogoje za izvedbo nameravanega posega v okolje,
3. ugotovi pomembne škodljive vplive na okolje,
4. določi ukrepe za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje pomembnih škodljivih vplivov na okolje ali za njihovo izravnavo, ter
5. po potrebi določi monitoring, prilagojen naravi, lokaciji in velikosti projekta ter pomenu njegovega vpliva na okolje ukrepe.

(5) Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega soglasja navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja mnenjedajalcev, mnenja in pripombe zainteresirane javnosti, pridobljene na podlagi 97. člena tega zakona, odgovore in pojasnila nosilca

nameravanega posega, podane na podlagi 97. člena tega zakona, ter mnenje in pripombe države članice, pridobljene na podlagi 98. člena tega zakona.

(6) Okoljevarstveno soglasje preneha veljati, če nosilec posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje.

(7) Če nosilec nameravanega posega v okolje v roku iz prejšnjega odstavka ne začne izvajati posega, lahko tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo pa zahtevi ugodi in izda odločbo o podaljšanju, če z uporabo meril iz četrtega odstavka 90. člena tega zakona ugotovi, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili, pri čemer se ne uporabljajo določbe 97., 98., 102. in 103. člena tega zakona. Če nosilec nameravanega posega zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja v roku iz prejšnjega stavka, je to soglasje veljavno do pravnomočnosti odločitve o njegovem podaljšanju.

(8) Okoljevarstveno soglasje se lahko do začetka izvedbe nameravanega posega v okolje prenese na drugo osebo le s soglasjem ministrstva, če gre za spremembo nosilca posega, o čemer izda odločbo o spremembi okoljevarstvenega soglasja. Vloga za prenos okoljevarstvenega soglasja mora vsebovati overjeno izjavo imetnika tega soglasja, da se strinja s prenosom na drugo osebo, in izjavo novega imetnika, da bo izvedel vse pogoje in omilitvene in izravnalne ukrepe iz navedenega soglasja, če so ti potrebni za izvedbo nameravanega posega.

(9) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno soglasje iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in mnenjedajalcem iz 96. člena tega zakona.

(10) Nosilec nameravanega posega iz prvega odstavka 88. člena tega zakona lahko izvede poseg le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, začetek izvedbe posega pa mora prijaviti pristojni inšpekciji. Nosilec nameravanega posega iz drugega odstavka 88. člena tega zakona lahko izvede poseg le na podlagi pravnomočnega integralnega gradbenega dovoljenja, začetek izvedbe posega pa mora prijaviti pristojni inšpekciji.

(11) Ministrstvo lahko v primeru, če ne razpolaga s strokovnim znanjem za ugotovitev ali presojo kakšnega dejstva, pomembnega za odločitev o izdaji okoljevarstvenega soglasja, o tem odloči na podlagi mnenja izvedenca.

(12) Minister podrobneje predpiše vsebino odločbe iz predhodnega postopka iz osmega odstavka 90. člena tega zakona in vsebino okoljevarstvenega soglasja iz tega člena.

(13) Zoper odločbo iz tretjega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(14) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca v postopek izdaje okoljevarstvenega soglasja podaljša rok za odločitev iz prvega odstavka tega člena za največ dva meseca.

(15) Če mora nosilec nameravanega posega na podlagi izdanega okoljevarstvenega soglasja izvesti monitoring, mora rezultat monitoringa posredovati ministrstvu najkasneje v roku 1 meseca po njegovi izvedbi.

101. člen
(sprememba okoljevarstvenega soglasja

zaradi spremembe posega v okolje)

(1) Če želi nosilec posega iz prvega odstavka 88. člena tega zakona spremeniti poseg v okolje po pridobitvi okoljevarstvenega soglasja in pred pridobitvijo gradbenega dovoljenja, v kolikor je to predpisano, ali pred začetkom izvajanja posega v okolje, mora nameravano spremembo pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis sprememb posega v okolje, opis okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg vplival, in opis mogočih pomembnih škodljivih vplivov posega na okolje ali dele okolja.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena ter ob smiselni uporabi določb 88. in 90. člena tega zakona v 60 dneh od prijave s sklepom ugotovi, ali je za nameravano spremembo posega treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da je za nameravano spremembo posega treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje, nosilec posega vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja, ki mora vsebovati sestavine iz 92. člena tega zakona, razen če od namere odstopi.

(5) Če ministrstvo ugotovi, da za nameravano spremembo posega ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstvenega soglasja, lahko nosilec to spremembo izvede.

102. člen
(stranka in stranski udeleženec v postopku presoje vplivov na okolje)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja je nosilec nameravanega posega.

(2) Stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja je lahko oseba, ki izkaže, da bi nameravani poseg v okolje lahko vplival na njene pravne koristi in ki vloži zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz drugega odstavka 97. člena tega zakona. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(3) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona imata v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja položaj stranskega udeleženca, če sta vložili zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz drugega odstavka 97. člena tega zakona, pri čemer mora biti sestavni del zahteve za vstop v postopek tudi podatek o varnem elektronskem predalu, na katerega jima bo ministrstvo vročalo dokumente. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega soglasja iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(4) V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da je bila vročitev dokumentov opravljena v treh delovnih dneh po oddaji dokumentov v varni elektronski predal iz prejšnjega odstavka.

103. člen

(zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti)

(1) Tožbo v upravnem sporu zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona lahko vložita nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka tretjega člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja ali pravice do zdravega življenjskega okolja posameznikov, povezanih v civilno iniciativo, če sta imeli v postopku izdaje odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona položaj stranskega udeleženca.

(2) Ne glede prejšnji odstavek in ne glede na določbe zakona, ki ureja upravni spor, lahko tožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona vložita tudi nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka tretjega člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja ali pravice do zdravega življenjskega okolja posameznikov, povezanih v civilno iniciativo, ki v postopku izdaje odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona nista imeli položaja stranskega udeleženca.

(3) Stranski udeleženec iz drugega odstavka prejšnjega člena lahko zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona vloži tožbo v skladu z zakonom, ki ureja upravni spor.

(4) Rok za vložitev tožbe iz prvega in drugega odstavka tega člena je 30 dni. Rok za vložitev tožbe iz prvega odstavka tega člena začne za stranske udeležence teči po vročitvi odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, rok za vložitev tožbe iz drugega odstavka pa z objavo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona na način iz 104. člena tega zakona.

(5) O tožbi iz prejšnjih odstavkov mora sodišče odločiti prednostno.

(6) Zainteresirana javnost iz prvega in drugega odstavka tega člena sme odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona izpodbijati zaradi naslednjih razlogov:

1. če v postopku za izdajo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona zakon, na zakon oprt predpis ali drug zakonito izdan predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, ni bil uporabljen ali ni bil pravilno uporabljen;
2. če ministrstvo v postopku pred izdajo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona ni ravnalo skladno z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek, ter določbami 96. in 97. člena tega zakona, pri čemer se domneva, da so vse kršitve določb zakona, ki ureja splošni upravni postopek, in kršitve določb 96. in 97. člena tega zakona bistvene, vendar pa lahko tožena stranka dokazuje nasprotno;
3. če dejansko stanje ni bilo pravilno in popolno ugotovljeno ali če je bil iz ugotovljenih dejstev narejen napačen sklep o dejanskem stanju.

(7) Če tožbo zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona vloži zainteresirana javnost iz prvega in drugega odstavka tega člena, sodišče tožbo zavrže s sklepom, če ugotovi, da:

1. je bila tožba vložena prepozno ali prezgodaj;
2. odločba iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, ki jo s tožbo izpodbija nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja ali civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka tretjega člena tega zakona zaradi varstva javne koristi varstva okolja ali pravice do zdravega življenjskega okolja posameznikov, povezanih v civilno

iniciativo, očitno nima nobenih posledic za javno korist varstva okolja ali pa so te posledice zanemarljive, razen če gre za rešitev pomembnega pravnega vprašanja;
3. je bila o isti zadevi v upravnem sporu že izdana pravnomočna odločba;
4. tožnik s tožbo uveljavlja tožbeni razlog iz 1. točke prejšnjega odstavka, iz tožbe pa izhaja, da je bilo o tem tožbenem razlogu že odločeno v drugih postopkih, kot na primer v postopkih sprejema prostorskih izvedbenih aktov, predpisi in dejansko stanje pa se po sprejeti odločitvi niso spremenili.

(8) Sodišče s sodbo tožbo zavrne kot neutemeljeno, če ugotovi, da je bil postopek pred izdajo izpodbijane odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona pravilen, da je odločba pravilna in na zakonu utemeljena.

(9) Če je tožbo vložila zainteresirana javnost iz prvega in drugega odstavka tega člena, sodišče odloči po prejšnjem odstavku tudi:
1. če spozna, da je bil postopek, ki ga je vodilo ministrstvo do izdaje odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona sicer nezakonit, vendar je sodišče v svojem postopku tako kršitev odpravilo;
2. če spozna, da je odločba iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona po zakonu utemeljena, vendar iz drugih razlogov, kot so navedeni v njeni obrazložitvi; te razloge navede sodišče v sodbi.

(10) Sodišče tožbi ugodi in s sodbo izpodbijano odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona odpravi:
1. če spozna, da na podlagi dejanskega stanja, ugotovljenega v postopku za izdajo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, ne more rešiti spora, zato ker so bili zmotno presojeni dokazi, ker so ugotovljena dejstva v nasprotju s podatki spisa, ker so v bistvenih točkah dejstva nepopolno ugotovljena ali ker je bil iz ugotovljenih dejstev narejen napačen sklep glede dejanskega stanja in da je treba pravo dejansko stanje ugotoviti v upravnem postopku;
2. če spozna, da v postopku za izdajo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona niso bila upoštevana pravila postopka, sodišče pa v svojem postopku takih kršitev ni odpravilo;
3. če ugotovi, da v postopku za izdajo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona zakon, na zakon oprt predpis ali drug zakonito izdan predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, ni bil uporabljen ali ni bil pravilno uporabljen, niso pa podani razlogi za zavrnitev tožbe iz prejšnjega odstavka.

(11) V upravnem sporu zoper odločbo iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, ki ga s tožbo sproži zainteresirana javnost iz prvega in drugega odstavka tega člena, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja upravni spor, kolikor ta zakon ne določa drugače.

### 104. člen
### (obvestilo javnosti)

(1) Najkasneje v sedmih dneh po vročitvi odločbe nosilcu nameravanega posega ministrstvo kopijo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena in sklep iz tretjega odstavka 101. člena tega zakona objavi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(2) Obvestilo o sprejeti odločitvi in kopijo odločbe iz tretjega odstavka 100. člena ministrstvo pošlje tudi državi članici, ki je v skladu z določbami 98. člena tega zakona sodelovala v postopku presoje vplivov na okolje.

## 2. Okoljevarstveno dovoljenje

### 2.1. Skupne določbe

#### 105. člen
(več dejavnosti ali naprav ali delov naprave in obrat ter gradnja)

(1) Za obratovanje naprave ali opravljanje dejavnosti iz 110. in 126. člena tega zakona in za obratovanje obrata iz 131. člena tega zakona mora njihov upravljavec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Ministrstvo lahko izda eno okoljevarstveno dovoljenje za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona in eno ali več naprav ali dejavnosti iz 126. člena tega zakona, ki so na istem območju in imajo istega upravljavca. Ministrstvo v izreku in obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega stavka določi pogoje, ki jih morajo izpolnjevati, za vsako od naprav ali dejavnosti posebej.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka se v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za novo napravo iz 110. člena tega zakona ali za njeno večjo spremembo glede obveščanja javnosti, sodelovanja in pravnega varstva zainteresirane javnosti uporabljajo določbe iz 113., 114., in 122. člena tega zakona. V postopku izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona zaradi nove naprave iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona ali njene spremembe, v katerem se naprava iz 110. člena tega zakona ne spreminja, pa se glede obveščanja javnosti, sodelovanja in pravnega varstva zainteresirane javnosti uporabljajo določbe iz tretjega, četrtega, petega, šestega in sedmega odstavka 127. člena tega zakona, 128. člena tega zakona ter osmega in devetega odstavka 129. člena tega zakona.

(4) V primeru iz tretjega odstavka tega člena se, če se spreminja naprava ali dejavnost iz 110. člena tega zakona, v postopku izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabljajo določbe iz 116., 117., 118., 119., 120. in 121. člena tega zakona, za mirovanje in prenehanje veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja določbe iz 123. člena tega zakona, za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja in začasno prepoved obratovanja naprave določbe iz 124. člena tega zakona in za dokončno prenehanje obratovanja naprave določbe iz 125. člena tega zakona. V primeru iz tretjega odstavka tega člena se, če se spreminja naprava ali dejavnost iz 126. člena tega zakona, v postopku izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabljajo določbe iz 127. in 129. člena tega zakona, za začetek in prepoved obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, spremembo, prenehanje veljavnosti in odvzem okoljevarstvenega dovoljenja ter dokončno prenehanje obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti pa določbe iz 130. člena tega zakona.

(5) Na zahtevo upravljavcev ministrstvo izda okoljevarstveno dovoljenje tudi za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in jih upravljajo različni upravljavci, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del, in obveznosti vsakega upravljavca.

(6) Če je za obratovanje naprave ali obrata ali večje spremembe v obratovanju naprave ali obrata potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, se gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(7) Ne glede na prejšnji odstavek se v primeru, ko je za gradnjo naprave treba pridobiti integralno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, gradnja začne po pravnomočnosti integralnega gradbenega dovoljenja.

106. člen
(vlaganje vlog, tek rokov in obvezna vsebina vlog)

(1) Vlagatelj vloge vloži vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona ali za obrat iz 131. člena tega zakona ali za njuno večjo spremembo, ali za okoljevarstveno dovoljenje za napravo ali dejavnost iz 126. člena ali njeno spremembo, če gre za primer naprave iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona, v pisni obliki in na elektronskem nosilcu, vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za spremembo iz 2. do 4. točke četrtega odstavka 119. člena tega zakona, ki se nanaša na napravo iz 110. člena ali vlogo za spremembo obrata iz 131. člena tega zakona ali za napravo iz 126. člena tega zakona in njeno spremembo, pa v pisni ali elektronski obliki brez varnega elektronskega podpisa. Ne glede na prejšnji stavek in zakon, ki ureja graditev, vlagatelj vlogo iz tretjega odstavka 140. člena tega zakona vloži v pisni obliki v dveh izvodih in na elektronskem nosilcu.

(2) Rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali odločbe o njegovi spremembi ne teče v času javne razgrnitve vloge, kadar je ta potrebna, in v času teka roka za dopolnitev vloge iz prejšnjega odstavka, ki ga ministrstvo določi vlagatelju vloge v pozivu ali sklepu o podaljšanju roka, ki ga ministrstvo izda na podlagi vloge vlagatelja. Rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali odločbe o njegovi spremembi za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona tudi ne teče po preteku 60 dni od datuma prejema sklepa iz šestega in sedmega odstavka 112. člena tega zakona do datuma predložitve izhodiščnega poročila.

(3) Obvezna vsebina vloge iz prvega odstavka tega člena je tudi opredelitev vlagatelja vloge, ali se poseg, za katerega vlaga vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, uvršča med posege iz drugega ali tretjega odstavka 89. člena tega zakona, določene v predpisu iz četrtega odstavka 89. člena tega zakona, pri čemer se zlasti podrobno opredeli:

1. glede bistvene lastnosti posega, predpisane v predpisu iz četrtega odstavka 89. člena tega zakona;
2. ali gre za kumulativni poseg, ki je sestavljen iz dveh ali več posegov v okolje, označenih v predpisu iz četrtega odstavka 89. člena tega zakona z isto oznako vrste posega, ki so na isti lokaciji ali med seboj funkcionalno povezani, tako da eden od posegov v okolje omogoča dejavnost, ki je vzrok ali pogoj ali podpora izvedbi ali obratovanju drugega posega v okolje, in so ekonomsko povezani, tako da je njihov nosilec ista oseba ali več oseb, ki so medsebojno povezane kot povezane družbe v skladu s predpisi, ki urejajo gospodarske družbe, in
3. ali gre za spremembo že dovoljenega posega, za katerega je že bilo pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali ki je bil izveden v času veljavnosti predpisov, ki zanj niso določali obveznosti izvedbe predhodnega postopka ali presoje vplivov na okolje.

107. člen
(čistopis izreka okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo ob vsaki izdaji odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v skladu s tem zakonom v 30 dneh od pravnomočnosti te odločbe izda tudi čistopis izreka okoljevarstvenega dovoljenja (v nadaljnjem besedilu: čistopis izreka).

(2) Čistopis izreka iz prejšnjega odstavka vsebuje izrek okoljevarstvenega dovoljenja z vključenimi spremembami iz odločb iz prejšnjega odstavka, obrazložitev

pa le navedbo opravilne številke in datume izdaje prvotnega okoljevarstvenega dovoljenja in vseh njegovih sprememb.

(3) Čistopis izreka iz prvega odstavka tega člena ministrstvo pošlje stranki in pristojni inšpekciji ter ga objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

108. člen
(prenehanje upravljavca, ki ni lastnik naprave ali obrata ali zemljišča)

(1) Če je upravljavec naprave ali obrata prenehal obstajati in ob prenehanju ni imel v lasti naprave, obrata ali zemljišča naprave ali obrata in ob prenehanju ni zagotovil prenosa upravljanja naprave ali obrata na drugega upravljavca, mora zagotoviti odstranitev naprave ali obrata:

1. če je upravljavec naprave ali obrata pravna oseba: lastnik te pravne osebe, razen če je lastnik fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti kot samostojni podjetnik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost;
2. če je upravljavec naprave ali obrata samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost: fizična oseba, ki je dejavnost opravljala kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(2) Če premoženje lastnika pravne osebe iz prejšnjega odstavka ali premoženje fizične osebe, ki je dejavnost opravljala kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ne zadošča za izvedbo odstranitve naprave ali obrata iz prejšnjega odstavka, zagotovi odstranitev naprave ali obrata država, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe iz 61. člena tega zakona, država pa za poplačilo stroškov pridobi terjatev na razpoložljivem premoženju lastnika pravne osebe ali na razpoložljivem premoženju fizične osebe, ki je dejavnost opravljala kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Če je lastnik pravne osebe iz prejšnjega odstavka fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti kot samostojni podjetnik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, zagotovi odstranitev naprave ali obrata država, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe iz 61. člena tega zakona, država pa za poplačilo stroškov pridobi terjatev na razpoložljivem premoženju pravnega naslednika pravne osebe, če ta obstaja.

109. člen
(dokončno prenehanje obratovanja naprave ali obrata
in odločba o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 110. ali 126. člena tega zakona ali obrata iz 131. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Kot namera dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali obrata iz prejšnjega odstavka se šteje tudi primer, ko okoljska ali naravna nesreča napravo ali obrat tako spremeni, da ni več primeren za okolju in zdravju varno izvajanje dejavnosti iz okoljevarstvenega dovoljenja, upravljavec pa ne namerava izvesti ustrezne obnove naprave ali obrata, ki bi omogočala varno nadaljevanje obratovanja.

(3) V primeru iz prvega in drugega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe iz 125. ali 139. člena tega zakona.

(4) Če okoljevarstveno dovoljenje ni več potrebno zaradi spremembe predpisov ali spremembe naprave ali dejavnosti, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.

### 2.2. Okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki povzroča industrijske emisije

#### 110. člen
#### (okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki povzroča industrijske emisije)

(1) Upravljavec mora za obratovanje naprave, v kateri se bo izvajala ena ali več dejavnosti, ki bodo povzročale industrijske emisije, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Če je naprava iz prejšnjega odstavka odlagališče odpadkov, je nepremičnine, na katerih je to odlagališče, dovoljeno uporabljati samo za namene odlaganja odpadkov v skladu z izdanim okoljevarstvenim dovoljenjem. To omejitev se zaznamuje v zemljiški knjigi po pravilih, ki jih zakon, ki ureja zemljiško knjigo, določa za zaznambo pravnega dejstva o javnopravnih omejitvah. Zaznamba ima za posledico, da okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka učinkuje tudi proti poznejšim pridobiteljem lastninske pravice na nepremičnini, pri kateri je vpisana.

(3) Vlada predpiše vrste dejavnosti in naprav iz prvega odstavka tega člena. Vlada v predpisu iz prejšnjega stavka predpiše tudi podrobnejšo vsebino ocene možnosti onesnaženja tal in podzemne vode (v nadaljnjem besedilu: ocena možnosti onesnaženja) in izhodiščnega poročila.

(4) Upravljavcu, ki na istem območju v eni napravi izvaja več dejavnosti iz predpisa iz prejšnjega odstavka, se za obratovanje naprave izda eno okoljevarstveno dovoljenje za napravo iz tega člena.

#### 111. člen
#### (obratovanje naprave)

(1) Naprava iz prvega odstavka prejšnjega člena lahko začne obratovati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega člena lahko izvede spremembo iz 1. in 2. točke četrtega odstavka 119. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

#### 112. člen
#### (splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz 110. člena tega zakona zagotoviti:

1. ukrepe za preprečevanje onesnaževanja okolja v skladu s predpisi;
2. uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, predpisanih v zaključkih o BAT ali v referenčnih dokumentih BAT, razen glede mejnih vrednosti, če gre za referenčni dokument BAT, ki je bil objavljen pred 6. januarjem 2011, če zaključki o BAT še niso izdani, pri čemer se v primerih, ko je področje uporabe zaključkov o BAT ožje

ali širše od področja dejavnosti in naprav iz predpisa iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, zagotovi uporaba zaključkov o BAT na način, kot ga definirajo posamezni zaključki o BAT;
3. preprečevanje znatnega onesnaženja okolja z ustreznim nadzorovanjem in obvladovanjem pomembnih škodljivih vplivov naprave;
4. ukrepe za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic;
5. upoštevanje pravil hierarhije ravnanja z odpadki iz prvega odstavka 23. člena tega zakona pri nastajanju odpadkov in ravnanju z njimi;
6. ukrepe za preprečevanje nastajanja odpadkov;
7. učinkovito rabo energije;
8. ukrepe za preprečitev onesnaževanja okolja in vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na kraju naprave po dokončnem prenehanju obratovanja naprave ali njenega dela.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 110. člena tega zakona mora vsebovati:
1. opis naprave in njenih dejavnosti, vključno z navedbo zmogljivosti;
2. podatke o surovinah, pomožnih materialih ter drugih snoveh in energiji, uporabljenih ali proizvedenih v napravi;
3. podatke o virih emisij iz naprave ter o vrstah in količinah predvidljivih emisij iz naprave;
4. opredelitev pomembnih vplivov emisij na okolje;
5. predlog monitoringa emisij v okolje;
6. podatke o značilnostih območja naprave;
7. predlagane tehnološke postopke in tehnike za preprečevanje ali, če to ni mogoče, zmanjševanje emisij iz naprave;
8. ukrepe za preprečevanje, pripravo za ponovno uporabo, recikliranje in predelavo odpadkov, nastalih v napravi;
9. podatke o predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka;
10. glavne alternative predlaganim tehnološkim postopkom, tehnologijam in ukrepom, ki jih je preučil vlagatelj vloge;
11. identifikacijske znake, s katerimi so zemljiške parcele, na katerih je odlagališče odpadkov, vpisane v zemljiško knjigo, če je naprava iz prvega odstavka 110. člena tega zakona odlagališče odpadkov,
12. podatke in ukrepe, ki niso zajeti v prejšnjih točkah tega odstavka, v skladu s predpisi, ki urejajo okoljevarstvene zahteve za obratovanje naprave in izvajanje dejavnosti, določene v predpisih iz 18., 21., 24., 28. in 29. člena tega zakona ter 25. in 30. členu tega zakona, in
13. poljuden povzetek vloge.

(3) Če je bilo za napravo predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje iz 100. člena tega zakona ali okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 131. člena tega zakona ali integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, lahko upravljavec v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vključi ali priloži tudi podatke iz poročila o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila iz 132. člena tega zakona.

(4) Upravljavec mora vlogi iz drugega odstavka tega člena priložiti tudi oceno možnosti onesnaženja. Podrobnejša vsebina ocene možnosti onesnaženja je določena v predpisu iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona. Če iz ocene možnosti onesnaženja izhaja, da lahko zadevne nevarne snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča, povzročijo onesnaženje tal in podzemne vode, mora upravljavec k vlogi iz drugega odstavka tega člena namesto ocene možnosti onesnaženja priložiti delno izhodiščno poročilo.

(5) Delno izhodiščno poročilo iz prejšnjega odstavka vsebuje:

1. seznam nevarnih snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča;
2. seznam zadevnih nevarnih snovi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali jih ta izpušča, vključno s podatki o tem, kako in kje se zadevne nevarne snovi skladiščijo, uporabljajo, proizvajajo in prevažajo ter kje bi lahko prišlo do njihovega izpusta ob upoštevanju lastnosti tal in podzemne vode na teh območjih;
3. ukrepe, sprejete za preprečitev onesnaženje tal ali podzemne vode, vključno z njihovim stanjem in morebitnimi pomanjkljivostmi;
4. ugotovitve in oceno možnosti onesnaženja tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi glede na ukrepe iz prejšnje točke;
5. podatke o rabi in pretekli rabi zemljišč na območju naprave ter o emisijah zadevnih nevarnih snovi, ki so se pojavile in so lahko povzročile onesnaženje, če so ti na voljo;
6. opis okoljskih danosti območja naprave, zlasti podatke o topografiji, geologiji, smeri toka podzemne vode in drugih morebitnih migracijskih poteh, kot so odtoki in napeljave, o bližini varovanih in zavarovanih območij in rabi okoliških zemljišč;
7. opredelitev značilnosti lokacije, zlasti glede mest, vrst, obsega in količine onesnaženja v preteklosti ter morebitne vire prihodnjih emisij v povezavi z značilnostmi tal in podzemne vode, na katere bodo te emisije verjetno vplivale;
8. oceno možnosti onesnaženja tal in podtalnice z zadevnimi nevarnimi snovmi, ki se uporabljajo ali nastajajo v napravi ali jih ta izpušča, glede na okoljske danosti območja naprave;
9. predlog merilnih in vzorčnih mest za tla in podzemne vode, predlog parametrov, s katerimi se bo ugotavljala kakovost tal in podzemne vode v povezavi z zadevnimi nevarnimi snovmi, ter merilnih metod za oceno stanja njihovega onesnaženja.

(6) Ministrstvo najkasneje šest tednov po vložitvi vloge iz drugega odstavka tega člena s sklepom potrdi delno izhodiščno poročilo.

(7) Če ministrstvo oceni, da se s predlaganimi merilnimi in vzorčnimi mesti za tla in podzemne vode, parametri, s katerimi se bo ugotavljala kakovost tal in podzemne vode v povezavi z zadevnimi nevarnimi snovmi, ter s predlaganimi merilnimi metodami za oceno stanja njihovega onesnaženja iz delnega izhodiščnega poročila ne bo odrazilo dejansko stanje tal in podtalnice, najkasneje šest tednov po vložitvi vloge iz drugega odstavka tega člena pozove upravljavca, naj predlog dopolni. Po prejemu z dopolnitvami iz prejšnjega stavka dopolnjenega delnega izhodiščnega poročila ministrstvo s sklepom potrdi delno izhodiščno poročilo.

(8) Upravljavec po prejemu sklepa iz šestega ali sedmega odstavka tega člena predloži ministrstvu izhodiščno poročilo, ki poleg vsebin iz petega odstavka tega člena vsebuje tudi podatke o kakovosti tal in podzemne vode na območju naprave, ki odražajo stanje tal in podzemne vode v času priprave poročila, ob upoštevanju možnosti onesnaženja tal in podtalnice z zadevnimi nevarnimi snovmi, ki se uporabljajo ali nastajajo v napravi ali jih ta izpušča, skupaj s sklepnimi ugotovitvami.

(9) Upravljavec mora za izvedbo vzorčenja iz prejšnjega odstavka, ki se nanaša na podzemne vode, pridobiti tudi dovoljenje za raziskave v skladu z zakonom, ki ureja vode.

(10) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in sestavine vloge iz drugega odstavka tega člena ter podrobnejšo vsebino izhodiščnega poročila in merila za določitev zadevnih nevarnih snovi iz četrtega odstavka tega člena.

113. člen
(obveščanje javnosti, pravica zainteresirane javnosti do sodelovanja

in čezmejni vplivi na okolje)

(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 115. člena tega zakona in njegove spremembe iz 1. točke četrtega odstavka 119. člena tega zakona, enajstega odstavka 116. člena ter 3. in 4. točke prvega odstavka 121. člena tega zakona javnosti zagotoviti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in v osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter zainteresirani javnosti omogočiti sodelovanje pri odločanju o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja, tako da lahko daje mnenja, predloge in pripombe.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost zlasti o:
1. vsebini odločitve in razlogih, na katerih temelji odločitev;
2. osnutku okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe, vključno s kopijo okoljevarstvenega dovoljenja in njegovih sprememb, če gre za novo spremembo okoljevarstvenega dovoljenja;
3. vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona ali o njegovi večji spremembi;
4. naslovu referenčnih dokumentov BAT, ki se nanašajo na napravo in dejavnosti;
5. organu, ki bo izdal okoljevarstveno dovoljenje ali njegovo spremembo iz prejšnjega odstavka tega člena, posredoval zahtevane podatke o napravi in dejavnostih iz 110. člena tega zakona ter sprejemal mnenja in pripombe;
6. sodelovanju države članice v primeru iz osmega odstavka tega člena;
7. kraju, kjer bo, poleg objave na osrednjem spletnem mestu državne uprave, mogoč vpogled javnosti v dokumentacijo iz tega odstavka;
8. možnosti in načinu dajanja mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti;
9. možnosti pridobitve statusa stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe iz prejšnjega odstavka tega člena, in
10. času trajanja javne razgrnitve.

(3) Zainteresirana javnost ima v času trajanja javne razgrnitve, ki traja 30 dni, pravico do sodelovanja v tem postopku tako, da lahko daje mnenja in pripombe na vlogo iz 3. točke prejšnjega odstavka.

(4) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja.

(5) Po prejemu mnenj, predlogov in pripomb iz tretjega odstavka tega člena ministrstvo o teh mnenjih, pripombah in predlogih seznani vlagatelja vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja ter izvede javno obravnavo, na katero povabi zainteresirano javnost, ki je v okviru javne razgrnitve posredovala mnenja, pripombe in predloge, in vlagatelja vloge. Ministrstvo povabi zainteresirano javnost na javno obravnavo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave najmanj 15 dni pred izvedbo javne obravnave, pri čemer mora zainteresirana javnost, ki se namerava javne obravnave udeležiti, ministrstvu najkasneje osem dni pred izvedbo javne obravnave potrditi svojo udeležbo. Ne glede na prejšnji stavek ministrstvo povabi zainteresirano javnost, ki ima položaj stranskega udeleženca, z vročitvijo vabila, pri čemer se za vročitev vabila nevladnim organizacijam iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilni iniciativi iz druge alineje 18.2. točke 3. člena tega zakona uporablja določba iz četrtega odstavka 114. člena tega zakona.

(6) Na javni obravnavi zainteresirana javnost mnenja, predloge in pripombe, ki jih je posredovala v okviru javne razgrnitve iz tretjega odstavka tega člena, predstavi in jih utemelji, vlagatelj vloge pa se lahko do njih opredeli. Ministrstvo lahko odredi, da

se javna obravnava iz prejšnjega odstavka izvede z osebno udeležbo ali preko spleta na daljavo. Javna obravnava se v celoti snema, zvočni posnetek pa se priloži k zapisniku.

(7) Na podlagi izvedene javne obravnave ministrstvo pozove vlagatelja vloge, naj se do mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti, ki jih je ta podala v roku iz tretjega odstavka tega člena, pisno opredeli ter po potrebi dopolni vlogo s predlaganimi ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje vplivov na okolje zaradi obratovanja naprave.

(8) Za napravo, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 98. člena tega zakona, za napravo na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji, pa določbe 99. člena tega zakona.

114. člen
(stranka in stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe je upravljavec naprave.

(2) Stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja je lahko oseba, ki izkaže, da bi nameravano obratovanje naprave ali opravljanje dejavnosti lahko vplivalo na njene pravne koristi in ki vloži zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz drugega odstavka 113. člena tega zakona. Če je zahteva za vstop v postopek iz prvega odstavka 113. člena tega zakona vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(3) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona imata položaj stranskega udeleženca, če sta vložili zahtevo za vstop v postopek izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz 115. člena tega zakona in njegove spremembe po določbah 1. točke četrtega odstavka 119. člena tega zakona, enajstega odstavka 116. člena ter 3. in 4. točke prvega odstavka 121. člena tega zakona v 30 dneh od dneva objave iz drugega odstavka 113. člena tega zakona, pri čemer mora biti sestavni del zahteve za vstop v postopek tudi podatek o varnem elektronskem predalu, na katerega jima bo ministrstvo vročalo dokumente. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega stavka vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(4) V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da je bila vročitev dokumentov opravljena v treh delovnih dneh po oddaji dokumentov v varni elektronski predal iz prejšnjega odstavka.

115. člen
(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. člena tega zakona v šestih mesecih od dneva prejema popolne vloge, pri čemer primerno upošteva tudi mnenja in pripombe zainteresirane javnosti in države članice iz 113. člena tega zakona.

(2) Če je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje iz 94. člena tega zakona ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju ali integralnem gradbenem dovoljenju.

(3) Ministrstvo mora v obrazložitev odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju vključiti tudi opredelitev do mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti iz 113. člena tega zakona, v primeru iz osmega odstavka 113. člena tega zakona pa tudi mnenje in pripombe države članice.

(4) Najkasneje v sedmih dneh po vročitvi odločbe stranki ministrstvo kopijo okoljevarstvenega dovoljenja objavi na krajevno običajen način in osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(5) Ministrstvo pošlje kopijo okoljevarstvenega dovoljenja tudi državi članici, ki je v skladu z osmim odstavkom 113. člena tega zakona sodelovala v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(6) Ministrstvo obvesti na način iz četrtega odstavka tega člena zainteresirano javnost o podatkih, ki jih je posredovala država članica v zvezi z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja na njenem ozemlju, v katerega je bila vključena tudi Republika Slovenija.

(7) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava, informacijo o izdaji in mestu objave okoljevarstvenega dovoljenja.

(8) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(9) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca v postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja na podlagi 114. člena tega zakona podaljša rok za odločitev iz prvega odstavka tega člena za največ dva meseca.

116. člen
(vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju morajo biti zaradi zagotavljanja visoke stopnje varstva okolja kot celote za celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja določeni vsi ukrepi in pogoji za izpolnitev splošnih zahtev iz prvega odstavka 112. člena tega zakona in drugih okoljevarstvenih zahtev, predpisanih za obratovanje naprave.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. podatke o upravljavcu in naslovu naprave ali zemljiških parcelah, če naprava nima naslova ali poligon območja odlagalnega polja, opredeljenega s koordinatami v državnem koordinatnem sistemu za raven merila 1 : 5000, če gre za odlagališče odpadkov;
2. če je naprava iz prvega odstavka 110. člena tega zakona odlagališče odpadkov, identifikacijske znake, s katerimi so zemljiške parcele, na katerih je odlagališče odpadkov, vpisane v zemljiško knjigo;
3. opis naprave in njenih dejavnosti z navedbo vrste naprave ali dejavnosti glede na predpis iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, za katero je okoljevarstveno dovoljenje izdano, vključno s podatkom glede zmogljivosti naprave;

4. mejne vrednosti emisij in pogoje za ocenjevanje skladnosti z mejnimi vrednostmi emisij;
5. zahteve za monitoring emisij, ki določajo metodologijo merjenja, pogostnost in postopek vrednotenja, pri čemer morajo biti v primeru iz petega odstavka tega člena zahteve za rezultate monitoringa emisij na voljo za enaka časovna obdobja in referenčne pogoje kot za ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, v primeru iz enajstega odstavka tega člena pa morajo biti v obrazložitvi navedeni razlogi in utemeljitve pogojev ter rezultati ocene stroškov v primerjavi s koristmi za okolje;
6. zahteve za letno poročanje ministrstvu, pri čemer morajo v primeru iz petega odstavka tega člena zahteve za letno poročanje vključevati tudi povzetek rezultatov monitoringa emisij, ki omogoča primerjavo z ravnmi emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, in druge zahtevane podatke, ki ministrstvu omogočijo preverjanje skladnosti s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja;
7. zahteve, ki zagotavljajo varstvo tal in podtalnice, ter ukrepe za spremljanje odpadkov, nastalih pri opravljanju dejavnosti v napravi, in ravnanje z njimi;
8. zahteve za redno vzdrževanje in nadzor nad ukrepi za preprečevanje emisij v tla in podtalnico ter ustrezne zahteve v zvezi z monitoringom stanja tal in podtalnice glede zadevnih nevarnih snovi, za katere je verjetno, da bodo najdene na lokaciji, ob upoštevanju možnosti onesnaženja tal in podtalnice na lokaciji naprave;
9. določitev ukrepov, ki se nanašajo na obratovanje naprave v pogojih, ki niso običajni pogoji obratovanja naprave, in sicer pri njenem zagonu, puščanju, okvari ali trenutni zaustavitvi;
10. zahteve v zvezi z zmanjševanjem onesnaževanja na velike razdalje ali čezmejnega onesnaževanja okolja;
11. obveznost upravljavca, da obvesti ministrstvo o dokončnem prenehanju obratovanja naprave;
12. obveznost upravljavca, da nemudoma izvede ukrepe, s katerimi zagotovi skladnost delovanja naprave z okoljevarstvenim dovoljenjem, če je kršeno, in pristojno inšpekcijo obvesti o tej kršitvi;
13. obveznost upravljavca, da ustavi napravo ali njen del, če zaradi kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja grozi neposredna nevarnost za zdravje ljudi ali povzročitev znatnega škodljivega vpliva na okolje;
14. določitev drugih ukrepov za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje tudi potrditev prejema ocene možnosti onesnaženja ali izhodiščnega poročila.

(4) Mejne vrednosti emisij ter pogoji in ukrepi iz drugega odstavka tega člena se določijo specifično za vsako napravo posebej in tako, da emisije pri običajnih pogojih obratovanja ne presegajo ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami iz zaključkov o BAT. Pri določitvi mejnih vrednosti emisij ter pogojev in ukrepov iz drugega odstavka tega člena se upoštevajo tudi tehnične značilnosti naprave, okoljske značilnosti območja naprave in možnost prehajanja emisij iz enega dela okolja v drugega, ne da bi bila zahtevana uporaba določene tehnike ali tehnologije. Če ukrepi in drugi pogoji obratovanja naprave iz 4. in 5. točke drugega odstavka tega člena niso predpisani ali za njih še ni uveljavljen zaključek o BAT, se določijo na podlagi referenčnega dokumenta o BAT.

(5) Ne glede na prejšnji odstavek se lahko mejne vrednosti emisij ter pogoji in ukrepi iz drugega odstavka tega člena določijo na podlagi predpisov iz 18. in 21. člena tega zakona ter s smiselno uporabo določb glede načina njihove določitve iz prejšnjega odstavka, pri čemer emisije pri običajnih pogojih obratovanja ne smejo presegati ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami.

(6) Ne glede na določbo četrtega in petega odstavka tega člena se lahko mejne vrednosti emisij iz prejšnjega odstavka dopolnijo ali nadomestijo z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, ki zagotavljajo enako raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu z zaključki o BAT ali s predpisi iz 18. člena tega zakona. V primeru iz prejšnjega stavka ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja navede, kateri parametri in mejne vrednosti so bili nadomeščeni z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, s katerimi bo zagotovljena enaka raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij na način iz četrtega in prejšnjega odstavka tega člena.

(7) Če mora upravljavec naprave pripraviti izhodiščno poročilo iz osmega odstavka 112. člena tega zakona, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi obveznost iz drugega odstavka 125. člena tega zakona.

(8) Če so zaradi predpisanih zahtev v zvezi z ohranjanjem ali izboljšanjem kakovosti okolja na območju naprave za njeno obratovanje zahtevani strožji pogoji, kot so dosegljivi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi strožje mejne vrednosti oziroma dodatne ukrepe in pogoje.

(9) Če je naprava vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se v okoljevarstvenem dovoljenju za te emisije ne določijo mejne vrednosti, razen če je to potrebno zaradi predpisanih zahtev iz prejšnjega odstavka.

(10) Ministrstvo prekine postopek za izdajo ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja ali pravnomočnega integralnega gradbenega dovoljenja, če upravljavec za napravo, za katero zahteva okoljevarstveno dovoljenje ali njegovo spremembo, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja ali pravnomočnega integralnega gradbenega dovoljenja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz prvega ali drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(11) Ne glede na določbe četrtega odstavka tega člena lahko ministrstvo določi manj stroge mejne vrednosti emisij, kot se določijo na podlagi ravni emisij iz zaključkov o BAT, če se ne povzroči znatno onesnaženje in se ohranja visoka raven varstva okolja kot celote ter če bi doseganje ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnologijami, kot so opisane v zaključkih o BAT, povzročilo nesorazmerno višje stroške v primerjavi s koristmi za okolje zaradi tehničnih značilnosti naprave ali geografskega položaja ali lokalnih okoljskih pogojev območja, na katerem se nahaja naprava, pri čemer ta mejna vrednost, kjer je primerno, ne sme presegati mejnih vrednosti emisij iz predpisa EU, ki določa pravila o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja okolja, ki je posledica industrijskih dejavnosti.

(12) Mejne vrednosti iz prejšnjega odstavka se lahko določijo, če je iz ocene upravljavca naprave razvidno, da bi doseganje ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, kot so opisane v zaključkih o BAT, povzročilo nesorazmerno višje stroške v primerjavi s koristmi za okolje zaradi geografskega položaja ali lokalnih okoljskih pogojev naprave ali njenih tehničnih značilnosti. Ocena mora biti izdelana v skladu z referenčnimi dokumenti o BAT in drugimi dokumenti, ki jih v zvezi z določanjem mejnih vrednosti emisij in tehničnih ukrepov objavi Evropska komisija.

(13) Manj strogih mejnih vrednosti emisij iz enajstega odstavka tega člena ni mogoče določiti, če bi bilo s tem ogroženo doseganje standardov kakovosti okolja iz 56. člena tega zakona ali če se naprava nahaja na območju iz 59. člena tega zakona.

(14) Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja pojasni, kako so bili določeni pogoji in mejne vrednosti emisij glede na najboljše razpoložljive tehnologije in ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnologijami, navede zemljiške parcele in katastrsko občino, na katerih obratuje upravljavec in navede zemljiške parcele in katastrsko občino območja naprave, če je to manjše od območja, za katerega upravljavec pridobiva okoljevarstveno dovoljenje, navede podatke o lastništvu nepremičnin in premičnin, če gre za napravo, v kateri se bo izvajala dejavnost obdelave odpadkov ali dejavnost iz desetega odstavka 25. člena tega zakona, če so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni parametri in tehnični ukrepi, s katerimi se enakovredno nadomesti ali dopolni mejne vrednosti emisij, pojasni, kateri parametri in mejne vrednosti so bili nadomeščeni z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, s katerimi bo zagotovljena enaka raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu z zaključki o BAT, če so v okoljevarstvenem dovoljenju določene manj stroge mejne vrednosti emisij, kot se določijo na podlagi ravni emisij iz zaključkov o BAT, pa v obrazložitvi navede tudi razloge in utemeljitve pogojev ter rezultate ocene stroškov v primerjavi s koristmi za okolje.

(15) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena.

117. člen
(preizkušanje in uporaba nastajajočih tehnik)

(1) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju ali njegovi spremembi na zahtevo upravljavca naprave dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja glede preventivnih ukrepov proti onesnaževanju ali najboljših razpoložljivih tehnik, če upravljavec na napravi preizkuša in uporablja nastajajoče tehnike. Ta odlog lahko traja največ devet mesecev, če se po tem obdobju preizkušanje ali uporaba nastajajočih tehnik preneha ali če raven emisij ne presega ravni, dosegljive z uporabo najboljše razpoložljive tehnike.

(2) Zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis nastajajoče tehnike, predvideni čas preizkušanja ali uporabljanja nastajajoče tehnike ter ravni emisij v obdobju iz prejšnjega odstavka in ravni emisij po njegovem preteku.

(3) Ministrstvo lahko dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz prvega odstavka tega člena le v primeru, če preizkušanje ali uporaba nastajajoče tehnike ne povzroča poslabšanja okolja ali območja v skladu s prvim odstavkom 57. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo sledi razvoju najboljših razpoložljivih tehnik in pripravi zaključkov o BAT ali njegovih posodobitev.

118. člen
(ugotavljanje izpolnjenosti pogojev pred začetkom obratovanja)

(1) Izpolnjenost pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja pred začetkom obratovanja naprave ali njene večje spremembe se v primeru iz šestega in sedmega odstavka 105. člena tega zakona ugotavlja v postopku za izdajo uporabnega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov.

(2) V primeru iz šestega odstavka 105. člena tega zakona mora biti v preverjanje izpolnjenosti pogojev iz prejšnjega odstavka vključeno tudi ministrstvo tako, da pristojna upravna enota v primeru poskusnega obratovanja pošlje prve meritve, izvedene v času poskusnega obratovanja, ministrstvu, ki o teh meritvah poda mnenje.

V primeru iz prejšnjega stavka mora organ, ki je izdal uporabno dovoljenje, kopijo tega dovoljenja poslati ministrstvu, skupaj s potrdilom o njegovi pravnomočnosti.

119. člen
(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja na zahtevo upravljavca
in izdaja odločbe o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja
zaradi sprememb posesti ali lastništva)

(1) Upravljavec mora za vsako nameravano spremembo v vrsti ali delovanju naprave ali razširitvi naprave, ki bi lahko vplivala na okolje, ali zaradi spremembe upravljavca vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec lahko pred vložitvijo vloge iz prejšnjega odstavka od ministrstva zahteva informacijo, ali je nameravana sprememba glede na veljavne predpise dopustna. V zahtevi poda kratek opis nameravane spremembe, pri čemer podrobno opiše del spremembe, glede katere želi informacijo.

(3) Ministrstvo v zvezi z zahtevo iz prejšnjega odstavka pripravi pisno informacijo in jo posreduje upravljavcu v 30 dneh od prejema njegove zahteve, sicer se šteje, da je nameravana sprememba dopustna glede na veljavne predpise.

(4) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje spremeni na podlagi vloge iz prvega odstavka tega člena, kadar:
1. je nameravana sprememba večja;
2. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nje spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju;
3. gre za spremembo pogojev ali ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju, ki niso posledica sprememb v obratovanju naprave, ali
4. gre za spremembo upravljavca.

(5) Če zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo to ugotovi z odločbo.

(6) V primeru iz 1. točke četrtega odstavka tega člena upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz drugega odstavka 112. člena tega zakona in ki se nanašajo na to spremembo.

(7) V primeru iz 2. in 3. točke četrtega odstavka tega člena upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati tiste sestavine iz drugega odstavka 112. člena tega zakona, na katere se nameravana sprememba nanaša. Če gre v primerih iz prejšnjega stavka za spremembo, s katero bo doseženo zmanjšanje emisij in to zahteva spremembo pogojev in ukrepov v okoljevarstvenem dovoljenju, mora ministrstvo voditi postopek za izdajo odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ne glede na druge okoliščine, kot so na primer inšpekcijski ali drugi postopki, ki bi lahko vplivali na ustavitev postopka ali zavrnitev izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

(8) Če sprememba iz 1., 2. in 3. točke četrtega odstavka tega člena obsega tudi spremembo nabora zadevnih nevarnih snovi naprave, mora vloga iz šestega in sedmega odstavka tega člena vsebovati dopolnitev ocene možnosti onesnaženja iz četrtega odstavka 112. člena tega ali delno izhodiščno poročilo iz petega odstavka 112. člena tega zakona, če iz dopolnjene ocene možnosti onesnaženja izhaja, da bo moral upravljavec izdelati izhodiščno poročilo iz osmega odstavka 112. člena tega zakona. Če sprememba iz 1., 2. in 3. točke četrtega odstavka tega člena obsega tudi spremembo območja naprave, zaradi katere merilna in vzorčna mesta za spremljanje

stanja tal in podzemne vode niso več zadostna, mora vloga iz šestega in sedmega odstavka tega člena vsebovati z vsebinami iz petega odstavka 112. člena tega zakona dopolnjeno izhodiščno poročilo s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave. Upravljavec mora zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev na spremenjenih ali dopolnjenih delih ocene možnosti onesnaženja ali delnega izhodiščnega poročila in po prejemu sklepa iz šestega odstavka 112. člena tega zakona tudi izhodiščnega poročila.

(9) Če je za nameravano spremembo v obratovanju naprave v skladu z drugim ali tretjim odstavkom 89. člena tega zakona treba izvesti presojo vplivov na okolje ali predhodni postopek ali pridobiti integralno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, je treba k vlogi za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja priložiti pravnomočno okoljevarstveno soglasje iz 100. člena ali pravnomočen sklep iz 90. člena tega zakona, da presoja vplivov na okolje ni potrebna, ali pravnomočno integralno gradbeno dovoljenje po predpisih o graditvi objektov, razen če gre za primer iz prvega ali drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(10) Če ministrstvo na podlagi vloge iz šestega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, ki o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila, skupaj z morebitnim predlogom prekinitve postopka, pošlje ministrstvu. Če pristojna inšpekcija ugotovi, da naprava ne deluje v skladu z okoljevarstvenim dovoljenjem ali s predpisi, in posreduje ministrstvu predlog za prekinitev postopka, lahko ministrstvo postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(11) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 1. točke četrtega odstavka tega člena v šestih mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer rok za izdajo odločbe, poleg primerov iz drugega odstavka 106. člena tega zakona, ne teče v času od izdaje obvestila do prejema poročila iz prejšnjega odstavka.

(12) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz sedmega odstavka tega člena v treh mesecih od vložitve popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 113., 114. in 122. člena tega zakona, razen če se okoljevarstveno dovoljenje spreminja glede na določbe iz 3. in 4. točke prvega odstavka 121. člena tega zakona.

(13) V primeru iz 4. točke četrtega odstavka tega člena upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati podatke in dokazila glede spremembe v posesti naprave ali dela naprave z zamenjavo pravne ali fizične osebe z drugo pravno ali fizično osebo, ali njeno pripojitev k novemu upravljavcu, ali spremembo imena ali organizacijske oblike ali sedeža upravljavca. Ministrstvo o vlogi iz prejšnjega stavka odloči v 30 dneh od vložitve popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 113., 114. in 122. člena tega zakona.

(14) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti v skladu z določbami enajstega odstavka 116. člena tega zakona, ministrstvo pa mu v roku iz enajstega odstavka tega člena spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni pogoji iz enajstega in dvanajstega odstavka 116. člena tega zakona ter ob upoštevanju pogojev iz trinajstega odstavka 116. člena tega zakona.

(15) Ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja, izdano upravljavcu za več naprav ali dejavnosti na podlagi drugega odstavka 110. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest, ali v primeru osebe, ki ravna z odpadki, njeno lastništvo, ter izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz dvanajstega odstavka tega člena.

(16) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava, informacijo o izdaji in mestu objave odločbe iz enajstega, dvanajstega, trinajstega in petnajstega odstavka tega člena.

(17) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več kriterijev za uvrstitev med naprave in dejavnosti iz 110. člena tega zakona, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. člena tega zakona, potem ko na podlagi vloge iz 127. člena tega zakona pravnomočno odloči o novem okoljevarstvenem dovoljenju v skladu z določbami 126. člena tega zakona, če je v predpisih iz 18., 21. in 24. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

(18) Zoper odločbe iz tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(19) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca v postopek izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja podaljša rok iz enajstega odstavka tega člena za največ dva meseca.

120. člen
(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja po objavi novih
ali posodobljenih zaključkov o BAT)

(1) Upravljavec naprave je v štirih letih od objave novega zaključka o BAT obratovanje naprave dolžan prilagoditi zahtevam iz zaključkov o BAT, ki se nanašajo na dejavnost, zaradi katere se naprava uvršča med naprave iz 110. člena tega zakona. Prav tako mora upravljavec obratovanje naprave prilagoditi zahtevam iz posodobljenih zaključkov o BAT iz prejšnjega stavka v štirih letih od njihove objave.

(2) Upravljavec naprave mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki je namenjena prilagoditvi zaključkom o BAT iz prejšnjega odstavka, najkasneje 15 mesecev pred iztekom roka iz prejšnjega odstavka. V primeru iz prejšnjega stavka ministrstvo izda odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja najkasneje tri mesece pred potekom roka iz prejšnjega odstavka, če je to potrebno zaradi prilagoditve pogojev v okoljevarstvenem dovoljenju zaključkom o BAT. Ko ministrstvo ugotovi, da sprememba pogojev v okoljevarstvenem dovoljenju zaradi prilagoditve naprave in dejavnosti zaključkom o BAT ni potrebno, o tem izda sklep.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek mora upravljavec vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz četrtega odstavka 119. člena tega zakona, če je njegova sprememba potrebna zaradi prilagoditve zaključkom o BAT, pri čemer mora upoštevati vse faze načrtovanja in izvedbe investicije ter pridobitve vseh potrebnih upravnih odločb, vključno z odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja, tako da se izvedba spremembe izvede najkasneje šest mesecev pred potekom roka iz prvega odstavka tega člena.

(4) Zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(5) Ministrstvo o vložitvi vloge iz drugega odstavka tega člena obvesti pristojno inšpekcijo.

(6) Ne glede na prejšnje odstavke tega člena mora upravljavec najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi novih ali posodobljenih zaključkov o BAT iz prvega

odstavka tega člena izdelati pisno opredelitev glede izpolnjevanja vseh za napravo relevantnih BAT zaključkov, vključno z načrti za uskladitev z njimi, če bodo za to uskladitev potrebne investicije ali spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ter jo na zahtevo predložiti pristojnemu inšpektorju.

121. člen
(preverjanje in sprememba okoljevarstvenega dovoljenja
po uradni dolžnosti)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje preveri in ga po potrebi po uradni dolžnosti spremeni:

1. če potreba po spremembi okoljevarstvenega dovoljenja izhaja iz vsebinskih sprememb posameznih določb novega predpisa, izdanega na podlagi tega zakona po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, glede na prej veljavni predpis;
2. kadar razvoj najboljših razpoložljivih tehnik omogoča znatno zmanjšanje emisij, če se na določeno napravo ne nanašajo nobeni zaključki o BAT;
3. kadar naprava obratuje na območju iz 59. člena tega zakona ali povzroča tako raven onesnaževanja, da je treba v okoljevarstvenem dovoljenju spremeniti določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti mejne vrednosti emisij ali masni pretok onesnaževal zaradi doseganja predvidenih standardov kakovosti okolja iz 56. člena tega zakona na tem območju ali doseganja ciljev upravljanja voda po predpisih o vodah;
4. ob vsaki spremembi okoljevarstvenega dovoljenja, če je bilo to izdano na podlagi enajstega odstavka 116. člena tega zakona;
5. če obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik;
6. ob vsakem preverjanju prilagoditve obratovanja naprave zahtevam iz zaključkov o BAT ali posodobljenih zaključkov o BAT iz prvega odstavka 120. člena tega zakona, če izidejo zaključki o BAT ali posodobljeni zaključki o BAT, ki se ne nanašajo na dejavnost, zaradi katere se naprava razvršča med naprave iz 110. člena tega zakona, se pa zanjo uporabljajo;
7. na vsakih 10 let, če okoljevarstveno dovoljenje v tem času ni bilo spremenjeno zaradi razlogov iz 119. člena tega zakona ali razlogov iz 1. točke tega odstavka.

(2) Ministrstvo pisno obvesti upravljavca o začetku postopka preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer lahko od njega zahteva, naj v določenem roku, ki ne sme biti krajši od 60 dni, predloži podatke, ki jih ministrstvo potrebuje zaradi ponovnega preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Ministrstvo obvesti pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa opravi inšpekcijski pregled naprave, o čemer pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu iz prejšnjega stavka ugotovi, da naprava ne deluje v skladu s predpisi in o tem izda odločbo, lahko ministrstvo postopek s sklepom prekine do izvršitve inšpekcijske odločbe. Ne glede na prejšnja stavka pristojna inšpekcija ne opravi inšpekcijskega pregleda naprave, če je v zadnjih šestih mesecih pred prejemom obvestila ministrstva že izvedla celovit nadzor nad napravo. V primeru iz prejšnjega stavka pristojna inšpekcija ministrstvu pošlje zapisnik o opravljenem inšpekcijskem pregledu.

(4) Ministrstvo v postopku preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja in izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabi ugotovitve inšpekcijskega pregleda iz prejšnjega odstavka in podatke iz drugega odstavka tega člena ter upošteva predpise iz 18., 21. in 24. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 1., 2., 5. in 6. točke prvega odstavka tega člena odloči v treh mesecih od začetka postopka, pri čemer se rok iz tretjega odstavka tega člena ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz tretjega odstavka tega člena pa v treh mesecih od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu. Ministrstvo v odločbi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami.

(6) Za postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz 3. in 4. točke prvega odstavka tega člena se poleg določb iz prejšnjega odstavka smiselno uporabljajo določbe iz 113., 114. in 122. člena tega zakona.

(7) V primeru iz 4. točke prvega odstavka tega člena ministrstvo preveri, ali so še izpolnjeni pogoji za uporabo enajstega odstavka 116. člena tega zakona.

(8) Postopek iz tega člena se lahko s postopkom spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz 119. člena tega zakona združi le na zahtevo stranke.

(9) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca v postopek izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz 3. in 4. točke prvega odstavka tega člena podaljša rok iz petega odstavka tega člena za največ dva meseca.

(10) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava, informacijo o izdaji in mestu objave odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

(11) Zoper odločbe iz tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

122. člen
(zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti)

Za zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti v zvezi z odločbo iz 115. člena ali enajstega odstavka 119. člena ali 3. ali 4. točke prvega odstavka 121. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe iz 103. člena tega zakona.

123. člen
(mirovanje in prenehanje veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Če namerava upravljavec začasno prenehati z obratovanjem naprave iz 110. člena tega zakona ali njenega dela, o tem obvesti ministrstvo. V obvestilu iz prejšnjega stavka tudi navede predvideni datum začasnega prenehanja obratovanja naprave in navede ukrepe, ki jih bo izvedel zaradi preprečitve morebitne ali potencialne čezmerne obremenitve okolja ali okoljske škode in ki vključujejo najmanj:

1. izpraznitev tekočih nevarnih snovi ali tekočih odpadkov iz nepremičnih rezervoarjev, cevovodov in tehnoloških enot ter njihovo čiščenje;
2. zagotovitev obdelave vseh odpadkov v skladu s prvim odstavkom 32. člena tega zakona najkasneje v roku enega meseca od predvidenega datuma začasnega prenehanja obratovanja naprave in
3. odstranitev vseh nevarnih snovi, povezanih z obratovanjem naprave, z območja naprave.

(2) Med začasnim prenehanjem obratovanja naprave ali njenega dela upravljavcu mirujejo njegove pravice do obratovanja naprave ali njenega dela in obveznost monitoringa. O mirovanju pravic in obveznosti iz prejšnjega stavka ministrstvo izda sklep.

(3) Upravljavec obvesti ministrstvo, da bo ponovno začel z obratovanjem naprave ali njenega dela najmanj 30 dni pred nameravanim začetkom ponovnega obratovanja.

(4) Okoljevarstveno dovoljenje preneha veljati z odvzemom ali z dokončnim prenehanjem obratovanja naprave. Okoljevarstveno dovoljenje preneha tudi v primerih iz petnajstega ali sedemnajstega odstavka 119. člena tega zakona.

124. člen
(odvzem okoljevarstvenega dovoljenja in
začasna prepoved obratovanja naprave)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame z odločbo na podlagi ugotovitev ali na predlog pristojnega inšpektorja:

1. če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na preseganje mejnih vrednosti emisij, ki lahko povzročajo pomembne škodljive vplive, ali na neizpolnjevanje zahtev glede parametrov in tehničnih ukrepov iz šestega odstavka 116. člena tega zakona;
2. če upravljavec ne zagotovi finančnega jamstva, kadar je to predpisano.

(2) Ministrstvo na predlog pristojnega inšpektorja izda odločbo o začasni prepovedi obratovanja naprave, če upravljavec v štirih letih od sprejema zaključkov o BAT naprave ne prilagodi novim ali spremenjenim zaključkom o BAT iz prvega odstavka 120. člena tega zakona. Prepoved obratovanja naprave iz prejšnjega stavka učinkuje do prilagoditve naprave novim ali spremenjenim zaključkom o BAT iz prejšnjega stavka.

(3) Določbe prvega odstavka tega člena ne veljajo za okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka 110. člena tega zakona za obratovanje odlagališča odpadkov in za komunalne ali skupne čistilne naprave.

(4) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

125. člen
(dokončno prenehanje obratovanja naprave)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo z vlogo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 110. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki. Določbe iz prejšnjega stavka se na zahtevo upravljavca uporabljajo tudi v primeru prenehanja ene od dejavnosti ali prenehanja dela ene od dejavnosti, ki se izvajajo v napravi iz 110. člena tega zakona, če je teh dejavnosti več.

(2) Če je moral upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo v skladu z določbami iz 112. člena tega zakona, mora pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi oceno stanja onesnaženosti tal in podzemne vode na območju naprave z zadevnimi nevarnimi snovmi.

(3) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do znatnega onesnaženja tal ali podzemne vode v primerjavi s stanjem v izhodiščnem poročilu iz prejšnjega odstavka, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov, da se območje naprave povrne v stanje iz izhodiščnega poročila, pri čemer se upošteva tehnična izvedljivost ukrepov.

(4) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave, ki je posledica izvajanja dejavnosti iz okoljevarstvenega dovoljenja, preden je bilo to prvič spremenjeno po 7. januarju 2013, do takega onesnaženja tal ali podzemne vode, ki predstavlja znatno tveganje za zdravje ljudi in okolje ob upoštevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja, upoštevajoč značilnosti območja naprave, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti zadevnih nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več takega tveganja.

(5) Če je moral upravljavec pripraviti oceno možnosti onesnaženja iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona, pisno obvestilo iz prvega odstavka tega člena vsebuje tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti zadevnih nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju sedanje ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje, ob upoštevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja, vključno z opisanimi značilnostmi območja naprave.

(6) Ministrstvo preuči oceno iz drugega odstavka tega člena in predlog ukrepov iz tretjega, četrtega ali petega odstavka tega člena ter izda odločbo o razgradnji naprave v roku 30 dni, v kateri, če je to potrebno, ob smiselni uporabi predpisa iz sedmega odstavka 165. člena tega zakona določi ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti zadevnih nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več znatnega tveganja za zdravje ljudi in bo doseženo predpisano stanje okolja, določi pa tudi rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo v odločbi iz prejšnjega stavka določi čas veljavnosti odločbe glede na obseg predvidenih ukrepov. Ministrstvo v roku in na način iz četrtega odstavka 115. člena tega zakona obvesti o izdaji odločbe tudi javnost. Zoper odločbo iz tega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(7) Upravljavec mora obvestiti ministrstvo o izvedbi ukrepov in navesti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi doseženo stanje okolja, določeno v odločbi iz prejšnjega odstavka.

(8) Če ministrstvo ugotovi, da so ukrepi iz šestega odstavka tega člena izvedeni, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja, če pa ukrepi do roka iz odločbe niso izvedeni, okoljevarstveno dovoljenje ostane v veljavi, upravljavec pa mora za pridobitev odločbe o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja ponovno vložiti vlogo iz prvega odstavka tega člena.

### 2.3. Okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje druge naprave in dejavnosti

126. člen
(druge naprave in dejavnosti)

(1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obratovanje druge dejavnosti in druge naprave, ki ni naprava z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona, če je s predpisi iz tretjega odstavka 18. člena in tretjega odstavka 21. člena tega zakona določena obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja. Okoljevarstveno dovoljenje za druge dejavnosti in naprave mora pridobiti tudi upravljavec, ki je obdelovalec odpadkov, v skladu s predpisom iz šestega odstavka 24. člena tega zakona, če se njegova dejavnost ali naprava za obdelavo odpadkov ne uvršča med naprave z dejavnostmi iz 110. člena tega zakona.

(2) Naprava ali dejavnost iz prejšnjega odstavka lahko začne obratovati ali se lahko začne opravljati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka.

(3) Če je naprava iz prvega odstavka odlagališče odpadkov, se zanjo uporablja drugi odstavek 110. člena tega zakona.

(4) Upravljavcu naprave ali dejavnosti iz prvega odstavka tega člena, za katero je določena obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja na podlagi prvega odstavka 25. člena tega zakona ter za katero tudi predpisi iz tretjega odstavka 18. člena in tretjega odstavka 21. člena tega zakona določajo obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja, se izda eno okoljevarstveno dovoljenje za napravo ali dejavnost iz 126. člena tega zakona.

127. člen
(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja
ali za njegovo spremembo ter obveščanje javnosti
in sodelovanje zainteresirane javnosti)

(1) Upravljavec zagotovi obratovanje naprave znotraj mejnih vrednosti emisij v okolje, ob upoštevanju načina njihovega vrednotenja, in ukrepe za izpolnitev drugih pogojev, določenih v predpisih iz 18. člena tega zakona, upravljavec, ki je obdelovalec odpadkov, pa mora zagotoviti obratovanje naprave in opravljanje dejavnosti znotraj predpisanih ravnanj, določenih v predpisih iz 21. in 24. člena tega zakona ter v skladu s 25. členom tega zakona.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka prejšnjega člena mora poleg podatkov o vlagatelju vloge vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ali dejavnosti ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka. Če je naprava iz prvega odstavka prejšnjega člena tega zakona odlagališče odpadkov, mora vloga vsebovati tudi identifikacijske znake, s katerimi so zemljiške parcele, na katerih je odlagališče odpadkov, vpisane v zemljiško knjigo.

(3) Ministrstvo mora v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave za sežig ali sosežig odpadkov zagotoviti javnosti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka prejšnjega člena ter zainteresirani javnosti omogočiti izražanje mnenj in dajanje predlogov in pripomb.

(4) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost zlasti o:
1. popolni vlogi za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja;

2. organu, ki vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ter sprejema mnenja in pripombe javnosti;
3. kraju, kjer je mogoč vpogled v vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja;
4. načinu dajanja mnenj, predlogov in pripomb ter
5. času javne razgrnitve.

(5) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda v vlogo iz prejšnjega odstavka ter možnost dajanja mnenj, predlogov in pripomb, je 30 dni od dneva objave iz prejšnjega odstavka in se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz tretjega odstavka tega člena.

(6) Popolno vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz tretjega odstavka tega člena ministrstvo z dnem objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(7) Po izteku roka iz petega odstavka tega člena ministrstvo o mnenjih, pripombah in predlogih, ki jih je podala zainteresirana javnost, seznani vlagatelja vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz tretjega odstavka tega člena ter izvede javno obravnavo, na katero povabi zainteresirano javnost, ki je v okviru javne razgrnitve posredovala mnenja, pripombe in predloge, in vlagatelja vloge. Ministrstvo povabi zainteresirano javnost na javno obravnavo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave najmanj 15 dni pred izvedbo javne obravnave, pri čemer mora zainteresirana javnost, ki se namerava javne obravnave udeležiti, ministrstvu najkasneje osem dni pred izvedbo javne obravnave potrditi svojo udeležbo. Ne glede na prejšnji stavek ministrstvo povabi zainteresirano javnost, ki ima položaj stranskega udeleženca, z vročitvijo vabila, pri čemer se za vročitev vabila nevladnim organizacijam iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilni iniciativi iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona uporablja določba iz četrtega odstavka 114. člena tega zakona.

(8) Na javni obravnavi zainteresirana javnost mnenja, predloge in pripombe, ki jih je posredovala v okviru javne razgrnitve iz petega odstavka tega člena, predstavi in jih utemelji, vlagatelj vloge pa se lahko do njih opredeli. Ministrstvo lahko odredi, da se javna obravnava iz prejšnjega odstavka izvede z osebno udeležbo ali preko spleta na daljavo. Javna obravnava se v celoti snema, zvočni posnetek pa se priloži k zapisniku.

(9) Na podlagi izvedene javne obravnave ministrstvo pozove vlagatelja vloge, da se do mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti pisno opredeli in po potrebi dopolni vlogo s predlaganimi ukrepi za preprečevanje in odpravo ali zmanjševanje vplivov na okolje zaradi obratovanja naprave, ki jih je podala zainteresirana javnost.

(10) Ta člen se uporablja tudi za postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka prejšnjega člena, pri čemer mora vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tiste vsebine, ki se nanašajo na spremembo v obratovanju naprave ali opravljanju dejavnosti.

(11) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca na podlagi 128. člena tega zakona v postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz tretjega odstavka tega člena podaljša rok iz prvega odstavka 129. člena tega zakona za odločitev o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja ali njegovi spremembi za največ dva meseca.

128. člen
(stranka in stranski udeleženci v postopku izdaje
okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe je upravljavec.

(2) Stranski udeleženec v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona je lahko oseba, ki izkaže, da bi nameravano obratovanje naprave ali opravljanje dejavnosti lahko vplivalo na njene pravne koristi in ki vloži zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz četrtega odstavka prejšnjega člena. Če je zahteva za vstop v postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(3) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona ter civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona imata v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona in njegove spremembe položaj stranskega udeleženca, če sta vložili zahtevo za vstop v postopek v 30 dneh od dneva objave iz četrtega odstavka 127. člena tega zakona, pri čemer mora biti sestavni del zahteve za vstop v postopek tudi podatek o varnem elektronskem predalu, na katerega jima bo ministrstvo vročalo dokumente. Če je zahteva za vstop v postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega stavka vložena zunaj roka iz prejšnjega stavka, se s sklepom zavrže.

(4) V primeru iz prejšnjega odstavka se šteje, da je bila vročitev dokumentov opravljena v treh delovnih dneh po oddaji dokumentov v varni elektronski predal iz prejšnjega odstavka.

129. člen
(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja ali odločbe
o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja
ter pravno varstvo zainteresirane javnosti)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost iz prvega odstavka 126. člena tega zakona ali o njegovi spremembi v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo prekine postopek za izdajo ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona do pridobitve pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, če vlagatelj za napravo ali dejavnost, za katero zahteva to dovoljenje ali njegovo spremembo, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano v skladu s tem zakonom, razen če gre za primer iz prvega ali drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(3) Če je bilo za napravo ali dejavnost iz 126. člena tega zakona predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju ali njegovi spremembi upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka 126. člena tega zakona ali v odločbi o njegovi spremembi podrobneje določi pogoje in ravnanja iz prvega odstavka 127. člena tega zakona skladno s predpisi ter zahteve, ki se nanašajo

na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave ali opravljanju dejavnosti. Če se okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega stavka nanaša na odlagališče odpadkov, mora izrek okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi identifikacijske znake, s katerimi so zemljiške parcele, na katerih je odlagališče odpadkov, vpisane v zemljiško knjigo. Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja in pripombe zainteresirane javnosti, pridobljene na podlagi petega odstavka 127. člena tega zakona.

(5) Če je naprava iz prvega odstavka tega člena vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se za te emisije mejne vrednosti v okoljevarstvenem dovoljenju ne določijo.

(6) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka 126. člena tega zakona ali odločbo o njegovi spremembi tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali opravlja dejavnost.

(7) Ministrstvo najkasneje v sedmih dneh po vročitvi stranki objavi okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave za sežig ali sosežig odpadkov iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona ali odločbo o njegovi spremembi na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(8) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(9) Za zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti v zvezi z okoljevarstvenim dovoljenjem za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona ali odločbo o njegovi spremembi se smiselno uporabljajo določbe iz 103. člena tega zakona.

130. člen
(začetek in prepoved obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, sprememba, prenehanje veljavnosti in odvzem okoljevarstvenega dovoljenja ter dokončno prenehanje obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti)

(1) Za začetek obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona se smiselno uporablja 118. člen tega zakona, za prepoved obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona in za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona pa 124. člen tega zakona.

(2) Upravljavec iz 126. člena tega zakona mora za vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo te naprave in lahko vpliva na okolje ali zdravje ljudi, ali vsako nameravano spremembo pri opravljanju dejavnosti ali spremembo glede upravljavca vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona.

(3) Vloga iz prejšnjega odstavka mora poleg vsebin iz 127. člena tega zakona vsebovati tudi opis sprememb naprave ali dejavnosti in opis vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja ali na zdravje ljudi oziroma podatke o upravljavcu, če gre za spremembo upravljavca.

(4) Če je bilo za nameravano spremembo v obratovanju naprave ali pri opravljanju dejavnosti, ki je predmet spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali

integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, ministrstvo pri odločitvi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona v treh mesecih od prejema popolne vloge, odločbo pa pošlje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali opravlja dejavnost.

(6) Upravljavec lahko izvede spremembo v obratovanju naprave ali opravljanju dejavnosti iz 126. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona.

(7) Če naprava zaradi nameravane spremembe v njenem obratovanju postane naprava, v kateri se bo izvajala dejavnost, določena v predpisu iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 126. člena tega zakona, potem ko na podlagi vloge iz 112. člena tega zakona pravnomočno odloči o novem okoljevarstvenem dovoljenju v skladu s 115. členom tega zakona.

(8) Za preverjanje in spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona po uradni dolžnosti se smiselno uporablja 121. člen tega zakona.

(9) Za mirovanje naprave ali izvajanja dejavnosti in prenehanje veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona se smiselno uporablja 123. člen tega zakona, za prepoved obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona ali za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 126. člena tega zakona pa 124. člen tega zakona.

(10) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora s pisno vlogo obvestiti ministrstvo o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti iz 126. člena tega zakona, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(11) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbe in dokazila o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave ali opravljanju dejavnosti iz 126. člena tega zakona, če so ti predpisani z okoljevarstvenim dovoljenjem. Za prenehanje obratovanja naprave za odstranjevanje odpadkov se smiselno uporabljajo določbe 125. člena tega zakona.

(12) Če ministrstvo ugotovi, da so zahteve iz prejšnjega odstavka izpolnjene, izda odločbo o dokončnem prenehanju obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti, s katero odloči tudi o datumu prenehanja veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja. Če ministrstvo ugotovi, da zahteve iz prejšnjega odstavka niso izpolnjene, okoljevarstveno dovoljenje ostane v veljavi, upravljavec pa mora za pridobitev odločbe iz prejšnjega stavka ponovno vložiti vlogo iz desetega odstavka tega člena.

## 2.4 Okoljevarstveno dovoljenje za obrat

### 131. člen
### (okoljevarstveno dovoljenje za obrat)

(1) Obrat iz 19. člena tega zakona lahko začne obratovati le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Upravljavec lahko izvede spremembo iz 1. in 2. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona le na podlagi pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka mora upravljavec območja, ki postane obrat zaradi razlogov, ki niso posledica spremenjenih dejavnosti ali naprav na območju obratovanja, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v roku, določenem v predpisu iz 19. člena tega zakona.

132. člen
(vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora vsebovati:
1. ime in naslov upravljavca obrata, ime, priimek in položaj osebe, odgovorne za obrat, ter ime in naslov lokacije obrata, če je ta drugačen od naslova upravljavca obrata;
2. opis značilnosti in dejavnosti obrata;
3. podatke za določitev dejanske in pričakovane prisotnosti nevarnih snovi in kategorij nevarnih snovi v obratu ali nevarnih snovi in kategorij nevarnih snovi, ki bi razumno predvidljivo lahko nastale med izgubo nadzora nad procesi, vključno s skladiščenjem;
4. podatke o fizikalni obliki nevarnih snovi iz prejšnje točke;
5. podatke o neposredni okolici obrata in dejavnike, ki bi utegnili povzročiti večjo nesrečo ali poslabšati njene posledice, vključno s podrobnostmi o sosednjih obratih, napravah in drugih območjih in posegih v prostor, če so na voljo in ki bi lahko povzročili ali povečali tveganje ali posledice večje nesreče in verižne učinke;
6. zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje, če gre za obrat manjšega tveganja za okolje, ali varnostno poročilo, če gre za obrat večjega tveganja za okolje, ki določata ukrepe za preprečevanje večje nesreče in zmanjšanje njenih posledic, in
7. ukrepe v primeru dokončnega prenehanja obrata.

(2) Vlada podrobneje predpiše vsebino vloge iz prejšnjega odstavka.

133. člen
(zagotavljanje pravice javnosti do obveščenosti, pravice zainteresirane javnosti do sodelovanja, dostopa do pravnega varstva ter stranka in stranski udeleženec)

(1) Ministrstvo mora v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona ali njegovo spremembo iz 1. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona zagotoviti javnosti vpogled v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in v osnutek odločitve o okoljevarstvenem dovoljenju ter zainteresirani javnosti omogočiti sodelovanje pri odločanju o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja, tako da lahko daje mnenja, predloge in pripombe.

(2) Ministrstvo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvesti javnost o:
1. obratu, za katerega se vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja;

2. podrobnih podatkih o pristojnem organu, odgovornem za odločanje, od katerega je mogoče pridobiti ustrezne podatke in ki mu je mogoče predložiti pripombe ali vprašanja, ter o podrobnostih rokov za predložitev pripomb ali vprašanj;
3. osnutku okoljevarstvenega dovoljenja;
4. kraju, kjer bo mogoč vpogled javnosti v celotno vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja;
5. možnosti in načinu dajanja mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti;
6. možnosti pridobitve statusa stranskega udeleženca v postopku presoje vplivov na okolje;
7. času trajanja javne razgrnitve, ki ne sme biti krajši od 30 dni.

(3) Zainteresirana javnost ima v času trajanja javne razgrnitve pravico do sodelovanja v tem postopku. Pravica iz prejšnjega stavka zajema pravico dajati mnenja, predloge in pripombe v zvezi z obratom, za katerega se vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja, in sicer glede ugotavljanja dejanskega stanja, upoštevanja pravil upravnega postopka ter glede upoštevanja materialnih predpisov, vključno s predlogi glede ukrepov za zmanjševanje tveganja in preprečevanje večje nesreče ter zmanjšanje njenih posledic.

(4) Po prejemu mnenj, predlogov in pripomb iz prejšnjega odstavka ministrstvo o teh mnenjih, pripombah in predlogih seznani vlagatelja vloge ter izvede javno obravnavo, na katero povabi zainteresirano javnost, ki je v okviru javne razgrnitve posredovala mnenja, pripombe in predloge, in vlagatelja vloge. Ministrstvo povabi zainteresirano javnost na javno obravnavo z javnim naznanilom na krajevno običajen način in z objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave najmanj 15 dni pred izvedbo javne obravnave, pri čemer mora zainteresirana javnost, ki se namerava javne obravnave udeležiti, ministrstvu najkasneje osem dni pred izvedbo javne obravnave potrditi svojo udeležbo. Ne glede na prejšnji stavek ministrstvo povabi zainteresirano javnost, ki ima položaj stranskega udeleženca, z vročitvijo vabila, pri čemer se za vročitev vabila nevladnim organizacijam iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilni iniciativi iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona uporablja določba iz četrtega odstavka 114. člena tega zakona.

(5) Na javni obravnavi iz prejšnjega odstavka zainteresirana javnost mnenja, predloge in pripombe, ki jih je posredovala v okviru javne razgrnitve iz tretjega odstavka tega člena, predstavi in jih utemelji, vlagatelj vloge pa se lahko do njih opredeli. Ministrstvo lahko izvede javno obravnavo iz prejšnjega odstavka z osebno udeležbo ali prek spleta na daljavo. Javna obravnava se v celoti snema, zvočni posnetek pa se priloži k zapisniku.

(6) Na podlagi izvedene javne obravnave iz prejšnjega odstavka ministrstvo pozove vlagatelja vloge, da se do mnenj, predlogov in pripomb zainteresirane javnosti pisno opredeli ter po potrebi z njimi dopolni vlogo in zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje, če gre za obrat manjšega tveganja za okolje, ali varnostno poročilo, če gre za obrat večjega tveganja za okolje.

(7) Za stranko in določitev stranskega udeleženca v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona ali njegovo spremembo iz 1. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 114. člena tega zakona.

(8) Za zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirani javnosti v zvezi z okoljevarstvenim dovoljenjem za obrat iz 131. člena tega zakona ali njegovo spremembo iz 1. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe iz 103. člena tega zakona.

(9) Ministrstvo najkasneje v sedmih dneh po vročitvi stranki objavi okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 131. člena tega zakona ali njegovo spremembo iz 1. točke prvega odstavka 135. člena tega zakona na krajevno običajen način in na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(10) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(11) Za obrat, ki bi lahko pomembno vplival na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 98. člena tega zakona, za obrat na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji, pa določbe 99. člena tega zakona.

134. člen
(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi ustreznost varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in upravljavcu obrata naloži, naj pri gradnji, zagonu, običajnem obratovanju ali poskusnem obratovanju, v rednih ali izrednih razmerah ter pri dokončnem prenehanju delovanja obrata izvaja ukrepe, predvidene v varnostnem poročilu ali zasnovi zmanjšanja tveganja za okolje.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:
1. podatke o upravljavcu in naslovu obrata ali zemljiških parcelah, če obrat nima naslova; ko ima obrat naslov, se zemljiške parcele navedejo v obrazložitvi okoljevarstvenega dovoljenja;
2. opis obrata z navedbo vrste dejavnosti, njegove zmogljivosti ter vrste in količino nevarnih snovi v obratu;
3. potrditev ustreznosti varnostnega poročila ali zasnove tveganja za okolje in
4. določitev ukrepov v primeru prenehanja obrata ali dokončnega prenehanja obrata, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje količine ali spremembo nevarnih snovi oziroma njihovo odstranitev iz obrata.

(4) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka tega člena upravljavcu obrata naloži tudi izvajanje drugih ukrepov za preprečevanje večje nesreče in zmanjšanje njenih posledic, kadar presodi, da so taki ukrepi potrebni zaradi preprečevanja večje nesreče ali zmanjševanja njenih posledic.

(5) Ministrstvo postopek za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja prekine do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja skladno s predpisom o graditvi objektov, če upravljavec za obrat, za katerega zahteva to dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz prvega ali drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(6) Če je bilo za obrat, ki je predmet dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih obrata na okolje iz 94. člena tega zakona ali integralnega gradbenega dovoljenja.

(7) Če ministrstvo presodi, da bi posledice večje nesreče v obratu lahko vplivale na okolje v drugi državi, ali če ta tako zahteva, obvesti pristojni organ te države o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(8) Če druga država na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka tako zahteva, ji ministrstvo pošlje varnostno poročilo iz prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(9) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

(10) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(11) Ministrstvo lahko v primeru vstopa stranskega udeleženca na podlagi 133. člena tega zakona podaljša rok za odločitev o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena ali rok za njegovo spremembo iz devetega odstavka 135. člena tega zakona za največ dva meseca.

135. člen
(sprememba okoljevarstvenega dovoljenja ter redno pregledovanje in dopolnjevanje zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila)

(1) Upravljavec obrata mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja pred izvedbo:
1. večje spremembe obrata;
2. spremembe, zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata iz obrata večjega tveganja za okolje v obrat manjšega tveganja za okolje;
3. sprememb, zaradi katerih se spremeni njihov nabor nevarnih snovi, in
4. načrtovane spremembe upravljavca, zaradi katere se spremenijo podatki iz 1. točke prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(2) Vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka mora vsebovati spremenjeno oziroma dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila z nedvoumno prikazanimi spremembami ali dopolnitvami ter podatke iz prvega odstavka 132. člena tega zakona, spremenjene zaradi nameravane spremembe.

(3) Ministrstvo postopek za izdajo spremembe okoljevarstvenega dovoljenja prekine do pridobitve in pravnomočnosti okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja, če upravljavec za obrat, za katerega zahteva to spremembo dovoljenja, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja, kadar je to zahtevano, razen če gre za primer iz prvega ali drugega odstavka 140. člena tega zakona.

(4) Če je bilo za obrat, ki je predmet spremembe dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje ali integralno gradbeno dovoljenje skladno s predpisom o graditvi objektov, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih obrata na okolje iz 94. člena tega zakona ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju ali integralnem gradbenem dovoljenju.

(5) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v treh mesecih od prejema popolne vloge iz drugega odstavka tega člena, pri čemer

glede izdaje odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju smiselno uporablja določbe prejšnjega člena.

(6) Ministrstvo pošlje pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat, informacijo o izdaji in mestu objave odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka.

(7) Zoper odločbo iz devetega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

(8) Ministrstvo mora tudi v primeru vstopa stranskega udeleženca na podlagi 133. člena tega zakona odločiti o izdaji odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja v roku iz petega odstavka tega člena.

(9) Upravljavec obrata mora redno pregledovati varnostno poročilo in zasnovo zmanjšanja tveganja iz prvega odstavka 132. člena tega zakona ter ju po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let;
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu;
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe;
4. če se je v obratu zgodila večja nesreča v šestih mesecih od dneva njenega nastanka ali
5. na lastno pobudo ali na zahtevo ministrstva, kadar je to upravičeno zaradi novih dejstev ali spoznanj s področja večjih nesreč, vključno s spoznanji, ki so rezultat analize nesreč ali, kolikor je le mogoče, analize skorajšnjih nesreč, zlasti glede tehničnih vidikov za preprečitev večjih nesreč in omejitev njihovih posledic, in spoznanj v zvezi z oceno nevarnosti.

(10) Upravljavec obrata mora pri spreminjanju ali dopolnjevanju zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila skladno s prejšnjim odstavkom zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev ter na spremenjenih ali dopolnjenih delih navesti datum spremembe ali dopolnitve.

(11) Upravljavec obrata mora spremenjeno ali dopolnjeno varnostno poročilo ali spremenjeno ali dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja iz prvega odstavka 132. člena tega zakona iz razlogov iz devetega odstavka tega člena poslati pristojni inšpekciji.

136. člen
(začetek delovanja obrata in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) V zvezi z začetkom delovanja obrata iz 131. člena tega zakona se v primeru, ko je za obrat ali njegovo spremembo potrebna pridobitev gradbenega dovoljenja, smiselno uporabljajo določbe 118. člena tega zakona.

(2) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 131. člena tega zakona se smiselno uporabljajo določbe 123. člena tega zakona.

(3) Upravljavec mora o začetku obratovanja obrata pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo najmanj 15 dni pred začetkom obratovanja, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

137. člen
(odvzem okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame na predlog pristojnega inšpektorja, če upravljavec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi obratovanja obrata s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja ali s predpisi iz 19. člena tega zakona, ki se nanašajo na delovanje obrata, ali če so ukrepi upravljavca za preprečevanje in ublažitev posledic večjih nesreč zelo pomanjkljivi.

(2) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva pravnomočnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(3) Ministrstvo pošlje odločbo iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat, hkrati z informacijo o izdaji in mestu objave odločbe iz prvega odstavka tega člena.

(4) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor. O tožbi iz prejšnjega stavka mora sodišče odločiti prednostno.

138. člen
(prenehanje obrata)

(1) Če namerava upravljavec obrata zmanjšati ali spremeniti nevarne snovi v obratu, tako da ne izpolnjuje več pogojev za razvrstitev v obrat v skladu s predpisom iz 19. člena tega zakona, mora o tem pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(3) Če pristojna inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu ugotovi, da pogoji za razvrstitev v obrat niso več izpolnjeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o prenehanju obrata.

(4) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

139. člen
(dokončno prenehanje obrata)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo in pristojno inšpekcijo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja obrata iz 131. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke o izvedenih ukrepih varstva okolja zaradi razgradnje obrata, ki so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni za primer dokončnega prenehanja obrata.

(3) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Če pristojna inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu ugotovi, da so ukrepi, določeni v okoljevarstvenem dovoljenju za primer dokončnega prenehanja obrata izvršeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o dokončnem prenehanju obrata.

(5) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz četrtega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

### 3. Združevanje postopkov

#### 140. člen
(naprava ali obrat ali dejavnost, ki so tudi poseg v okolje)

(1) Če je nameravani poseg iz prvega odstavka 88. člena tega zakona hkrati tudi naprava z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona ali druga naprava ali dejavnost iz 126. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona, se lahko, na zahtevo vlagatelja vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, presoja vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost iz 110. ali 126. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona.

(2) Če je nameravani poseg iz drugega odstavka 88. člena tega zakona hkrati tudi naprava z dejavnostjo iz 110. člena tega zakona ali druga naprava ali dejavnost iz 126. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona, se lahko, na zahtevo vlagatelja vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, presoja vplivov na okolje izvede v postopku za izdajo gradbenega dovoljenja in okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost iz 110. ali 126. člena tega zakona ali obrat iz 131. člena tega zakona.

(3) V primeru iz prvega odstavka tega člena mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi sestavine vloge iz 92. člena tega zakona. V primeru iz drugega odstavka tega člena mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi poročilo o vplivih na okolje iz 94. člena tega zakona in druge sestavine vloge za izdajo integralnega gradbenega dovoljenja iz zakona, ki ureja graditev.

(4) V primeru iz prvega odstavka tega člena se za obveščanje javnosti in sodelovanje zainteresirane javnosti uporabljajo določbe 97. člena tega zakona, v primeru možnih čezmejnih vplivov naprave na okolje določbe 98. člena tega zakona, za sodelovanje stranskih udeležencev pa določbe 102. člena tega zakona. V primeru iz drugega odstavka tega člena se za obveščanje javnosti in sodelovanje zainteresirane javnosti poleg vsebin iz prejšnjega stavka uporabljajo določbe zakona, ki ureja graditev.

(5) Ministrstvo mora poleg vsebin iz prejšnjega odstavka obvestiti javnost tudi z dokumentacijo in podatki iz drugega odstavka 113. člena tega zakona, če gre za nameravani poseg, ki je tudi naprava iz 110. člena tega zakona, ali z vlogo iz šestega odstavka 127. člena tega zakona, če gre za nameravani poseg, ki je tudi naprava iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona, ali z dokumentacijo in podatki iz drugega odstavka 133. člena tega zakona, če gre za nameravani poseg, ki je hkrati tudi obrat tveganja iz 131. člena tega zakona.

(6) Za določitev stranskih udeležencev se v postopkih iz prvega odstavka tega člena uporabljajo določbe iz 102. člena tega zakona in določbe 114. člena tega zakona, če gre za napravo iz 110. člena tega zakona, določbe iz 128. člena tega zakona, če gre za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona, ali določbe iz 133. člena tega zakona, če gre za obrat iz 131. člena tega zakona. Za določitev stranskih udeležencev se v postopkih iz drugega odstavka tega člena uporabljajo določbe za izdajo gradbenega dovoljenja v integralnem postopku iz zakona, ki ureja graditev, in določbe 114. člena tega zakona, če gre za napravo iz 110. člena tega zakona, določbe iz 128. člena tega zakona, če gre za napravo iz tretjega odstavka 127. člena tega zakona, ali določbe iz 133. člena tega zakona, če gre za obrat iz 131. člena tega zakona.

(7) Če so v primeru iz prvega odstavka tega člena izpolnjeni pogoji za izdajo okoljevarstvenega soglasja in okoljevarstvenega dovoljenja po tem zakonu, ministrstvo izda odločbo, ki poleg vsebin iz 100. člena tega zakona vsebuje tudi vsebine iz 116. člena tega zakona, če gre za napravo iz 110. člena tega zakona, vsebine iz 127. člena tega zakona, če gre za napravo iz 126. člena tega zakona ali vsebine iz 134. člena tega zakona, če gre za obrat iz 131. člena tega zakona.

(8) Če so v primeru iz drugega odstavka tega člena izpolnjeni pogoji za izdajo okoljevarstvenega soglasja in okoljevarstvenega dovoljenja po tem zakonu in pogoji za izdajo gradbenega dovoljenja po zakonu, ki ureja graditev, ministrstvo izda odločbo, ki poleg vsebin iz prejšnjega odstavka vključuje tudi vsebine, ki jih za gradbeno dovoljenje predpisuje zakon, ki ureja graditev.

(9) V primeru iz prvega in drugega odstavka tega člena se za zagotavljanje dostopa do pravnega varstva zainteresirane javnosti uporabljajo določbe iz 103. člena tega zakona.

### 4. Druga dovoljenja

#### 141. člen
#### (dovoljenje za izjeme)

(1) Pristojni organ občine lahko za javne shode in javne prireditve po predpisih o javnih zbiranjih izda dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom skladno s predpisom, ki določa uporabo zvočnih naprav, ki na shodih in prireditvah povzročajo hrup. Zoper odločbo iz prejšnjega stavka je dopustna pritožba, o kateri odloča župan. Pritožba zoper dovoljenje iz prejšnjega stavka ne zadrži njegove izvršitve.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se ne izda, če bi začasna ali občasna čezmerna obremenitev lahko povzročila kritično ali opozorilno vrednost skladno s predpisom, ki določa uporabo zvočnih naprav, ki na shodih in prireditvah povzročajo hrup.

(3) Ministrstvo izda upravljavcu naprave ali dejavnosti ali obrata iz 110., 126. ali 131. člena tega zakona dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, če tako izjemo na podlagi dopustne izjeme iz predpisov EU dopuščajo predpisi Vlade, sprejeti na podlagi tega zakona, ki se nanašajo na obratovanje določene naprave ali izvajanje določene dejavnosti.

(4) Ministrstvo pošlje dovoljenje iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali izvaja dejavnost.

5. Dovoljenje za odstranitev odlagališča odpadkov

142. člen
(dovoljenje za odstranitev odlagališča odpadkov)

(1) Upravljavec odlagališča odpadkov, ki namerava odstraniti odlagališče odpadkov, mora za to pridobiti dovoljenje za odstranitev odlagališča odpadkov. Za dovoljenje iz prejšnjega stavka se poleg določb iz tega člena smiselno uporabljajo tudi določbe, ki veljajo za naprave ali dejavnosti iz 110. ali 126. člena tega zakona v povezavi s predpisom iz šestega odstavka 24. člena tega zakona.

(2) Upravljavec odlagališča odpadkov mora v zvezi z odstranitvijo odlagališča odpadkov:
1. zagotoviti oddajo vseh odloženih odpadkov v postopke predelave ali odstranjevanja odpadkov ali jih obdelati sam, skladno s predpisi;
2. zagotoviti ukrepe za preprečevanje onesnaževanja okolja v skladu s predpisi;
3. zagotoviti ukrepe za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic;
4. v skladu s predpisi o graditvi zagotoviti odstranitev vseh objektov in njihovih delov, ki so sestavni del odlagališča odpadkov, ter
5. zagotoviti ukrepe za vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na zemljišču na območju odstranjenega odlagališča odpadkov glede na novo predvideno rabo tega zemljišča.

(3) Odstranitev odlagališča odpadkov se lahko začne le na podlagi pravnomočnega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, s katerim se razveljavi okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka 110. člena ali prvega odstavka 126. člena tega zakona ali odločba o dokončnem prenehanju obratovanja naprave iz osmega odstavka 125. člena ali dvanajstega odstavka 130. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo odloči o izdaji dovoljenja iz prvega odstavka tega člena ali o njegovi spremembi v treh mesecih od dneva prejema popolne vloge.

(5) Vloga za izdajo dovoljenja iz prvega odstavka tega člena vsebuje vsebine iz drugega odstavka tega člena, v primeru, da upravljavec odlagališča namerava odložene odpadke obdelati sam, pa tudi vsebine, ki so predpisane za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 110. člena tega zakona ali za napravo ali dejavnost iz 126. člena tega zakona. Vlada v dovoljenju iz prvega odstavka tega člena določi tudi časovno omejeno veljavnost dovoljenja, ki je določena glede na količino odloženih odpadkov, ki jih bo potrebno odstraniti iz odlagališča odpadkov.

(6) Ministrstvo pošlje dovoljenje iz prvega odstavka tega člena ali odločbo o njegovi spremembi tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja odlagališče odpadkov.

(7) Upravljavec odlagališča odpadkov pisno obvesti ministrstvo, inšpektorat, pristojen za okolje, in inšpektorat, pristojen za graditev, o izvedenih zahtevah za odstranitev odlagališča odpadkov iz dovoljenja iz prvega odstavka tega člena, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki. Ministrstvo na podlagi poročil inšpektorata, pristojnega za graditev, in inšpektorata, pristojnega za okolje, iz katerih izhaja, da so izpolnjene vse zahteve v zvezi z odstranitvijo odlagališča odpadkov, upravljavcu odlagališča odpadkov potrdi odstranitev odlagališča odpadkov z odločbo o dokončni odstranitvi odlagališča odpadkov.

(8) Na podlagi pravnomočne odločbe iz prejšnjega odstavka se odlagališče odpadkov po uradni dolžnosti izbriše iz evidenc, ki se vodijo v skladu z zakonom, ki

ureja urejanje prostora, in iz informacijskega sistema iz 155. člena tega zakona. Ministrstvo po uradni dolžnosti poda sodišču predlog za izbris zaznambe iz drugega odstavka 110. člena tega zakona ali tretjega odstavka 126. člena tega zakona. Sodišče na podlagi tega obvestila po uradni dolžnosti v zemljiški knjigi izbriše to zaznambo.

(9) Za odstranitev opuščenega odlagališča odpadkov se smiselno uporabljajo določbe iz 61. člena tega zakona.

(10) V primeru iz prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka lahko pridobi dovoljenje iz prvega odstavka tega člena pravna ali fizična oseba, ki od upravljavca odlagališča ali lastnika ali drugega posestnika opuščenega odlagališča to pridobi s pravnim poslom.

(11) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(12) Ne glede na prejšnje odstavke tega člena mora upravljavec odlagališča odpadkov, ki mora odstraniti odlagališče odpadkov zaradi izvršitve inšpekcijske odločbe iz 247. člena tega zakona, ministrstvu prijaviti namero in razlog odstranitve odlagališča odpadkov, pri čemer v prijavi poda tudi predlog za izvedbo ukrepov iz drugega odstavka tega člena. Ministrstvo predlagane ukrepe preuči in jih, če so ustrezni, potrdi z odločbo. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravi spor. Po izvedeni odstranitvi odlagališča na podlagi tega odstavka se smiselno uporabljajo določbe iz sedmega in osmega odstavka tega člena.

## V. PODNEBNE SPREMEMBE

### 143. člen
(cilji podnebne politike)

(1) Država zagotavlja uresničevanje naslednjih ciljev podnebne politike:
1. podnebna nevtralnost v Sloveniji do leta 2050;
2. učinkovit, pravočasen in pravičen prispevek k doseganju ciljev in izvajanju ukrepov, ki zavezujejo Slovenijo ter izhajajo iz ratificiranih mednarodnih pogodb in pravnega reda EU s področja podnebnih sprememb.

(2) Podnebna politika zajema vse instrumente, ki prispevajo k doseganju ciljev iz prejšnjega odstavka.

(3) Podnebna politika se izvaja na mednarodni, evropski in državni ravni ter zadeva vse ravni odločanja in vse sektorje.

### 144. člen
(dolgoročna podnebna strategija)

(1) Dolgoročna podnebna strategija predstavlja temeljni dolgoročni razvojni dokument za doseganje ciljev podnebne politike iz prejšnjega člena in zajema obdobje najmanj naslednjih 30 let.

(2) Dolgoročna podnebna strategija vsebuje:
1. analizo stanja in znanstvenih dognanj glede podnebnih sprememb;
2. določitev dolgoročnih ciljev zmanjšanja emisij toplogrednih plinov in prilagajanja na podnebne spremembe z vmesnimi cilji;

3. možne scenarije zmanjševanja emisij toplogrednih plinov in povečevanja ponorov ogljika za doseganje ciljev podnebne politike ter okvirno oceno posledic teh scenarijev;
4. možne ukrepe za doseganje ciljev podnebne politike po posameznih sektorjih;
5. kazalnike, ki omogočajo spremljanje napredka pri doseganju ciljev, ter
6. analizo skladnosti z drugimi sektorskimi politikami in sprejetimi razvojnimi dokumenti.

(3) Osnutek dolgoročne podnebne strategije pripravi ministrstvo, pristojno za podnebne spremembe. Za sodelovanje javnosti v postopku priprave in sprejema dolgoročne podnebne strategije se smiselno uporabljajo določbe 74. člena tega zakona.

(4) Dolgoročno podnebno strategijo na predlog Vlade sprejme Državni zbor.

(5) Dolgoročna podnebna strategija se pregleda in po potrebi dopolni ali spremeni najmanj vsakih 10 let.

145. člen
(Podnebni svet)

(1) Podnebni svet ustanovi Vlada kot neodvisno, nacionalno znanstveno posvetovalno telo za podnebno politiko.

(2) V Podnebni svet Vlada na predlog ministrstva, pristojnega za podnebne spremembe, imenuje devet neodvisnih strokovnjakov s področja zmanjšanja emisij toplogrednih plinov in prilagajanja na podnebne spremembe za obdobje šestih let z možnostjo enkratnega ponovnega imenovanja. Pri imenovanju kandidatov morajo biti zastopane naravoslovne in tehnične vede ter družboslovne in humanistične vede. Vlada upošteva načelo uravnotežene zastopanosti spolov, to je najmanj 40-odstotno zastopanost enega spola pri sestavi Podnebnega sveta.

(3) Ministrstvu, pristojnemu za podnebne spremembe, štiri člane Podnebnega sveta predlagajo javne univerze, tri člane Slovenska akademija znanosti in umetnosti, dva člana pa nevladne organizacije iz 237. člena tega zakona. Podnebni svet ima predsednika, ki ga izvolijo člani Podnebnega sveta izmed sebe.

(4) Naloge Podnebnega sveta so znanstveno svetovanje v obliki strokovnih mnenj in priporočil Vladi o obstoječih in predlaganih ukrepih podnebne politike ter o njihovi skladnosti z ratificiranimi mednarodnimi pogodbami in pravnim redom EU s področja podnebnih sprememb, predvsem pa Podnebni svet:

1. spremlja izvajanje in revizije Dolgoročne podnebne strategije Republike Slovenije, Celovitega energetskega in podnebnega načrta Slovenije in druge strateške dokumente, ki urejajo blaženje in prilagajanje na podnebne spremembe, se opredeli do poročil o njihovem izvajanju ter predlaga ukrepe za njihovo učinkovito izvajanje;
2. predlaga ukrepe za blaženje podnebnih sprememb in prilagajanje nanje ter za njihovo izvajanje v skladu z najnovejšimi znanstvenimi dognanji in prispeva k celoviti obravnavi čezsektorskih ukrepov glede podnebnih sprememb;
3. pripravi letno poročilo o svojem delu in ga javno objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave;
4. sodeluje s strokovnimi institucijami na področju podnebnih sprememb in z lokalnimi skupnostmi.

(5) Mnenja in priporočila iz prejšnjega odstavka Vlada obravnava in se do njih pisno opredeli. Pred obravnavo gradiv, ki se nanašajo na podnebne spremembe, Vlada pridobi mnenje Podnebnega sveta. Podnebni svet svoja mnenja in priporočila javno objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(6) Administrativno, tehnično in finančno podporo Podnebnemu svetu zagotavlja ministrstvo, pristojno za podnebne spremembe.

(7) Podnebni svet deluje na podlagi poslovnika, ki ga na predlog ministrstva, pristojnega za podnebne spremembe, sprejme Vlada. V poslovniku se določita način dela Podnebnega sveta in nadomestila za delo njegovih članov.

## VI. SPREMLJANJE STANJA OKOLJA IN INFORMACIJE O OKOLJU

### 1. Spremljanje stanja okolja

#### 146. člen
(monitoring okolja)

(1) V Republiki Sloveniji se izvaja monitoring naravnih pojavov, stanja okolja, onesnaževanja okolja in kontrolni monitoring.

(2) Monitoring naravnih pojavov obsega spremljanje in nadzorovanje meteoroloških, hidroloških, oceanografskih, seizmoloških, erozijskih, geoloških, radioloških in drugih geofizikalnih pojavov.

(3) Monitoring stanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje kakovosti tal, voda in zraka ter biotske raznovrstnosti in naravnih vrednot.

(4) Monitoring onesnaževanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje emisij.

(5) Kontrolni monitoring obsega spremljanje in nadzorovanje emisij, ki se izvedeta na zahtevo inšpektorja pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora.

(6) Ministrstvo ugotavlja čezmerno obremenitev okolja na podlagi monitoringov iz prvega do četrtega odstavka tega člena.

#### 147. člen
(naloge države in občine)

(1) Monitoring meteoroloških, hidroloških, oceanografskih in seizmoloških pojavov se zagotavlja v skladu z zakonom, ki ureja državno meteorološko, hidrološko, oceanografsko in seizmološko službo.

(2) Monitoring erozijskih, geoloških in drugih geofizikalnih pojavov zagotavlja ministrstvo neposredno ali pa ga izvaja javni zavod, ki ga je Republika Slovenija ustanovila za izvajanje tega monitoringa.

(3) Monitoring stanja okolja zagotavljajo pristojna ministrstva neposredno ali pa ga izvaja javni zavod, ki ga je Republika Slovenija ustanovila za izvajanje opazovanja teh pojavov, in sicer za tla, vodo in zrak, vključno s hrupom in sevanji, razen ionizirajočih sevanj.

(4) Monitoring stanja okolja za sestavine biotske raznovrstnosti zagotavlja ministrstvo, v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo in gozdarstvo, neposredno, ali pa ga izvaja javni zavod, katerega ustanoviteljica je Republika Slovenija. Če ministrstvo v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo in gozdarstvo, ne zagotovi monitoringa iz prejšnjega stavka neposredno, ga izvaja javni zavod, katerega ustanoviteljica je Republika Slovenija. Če ministrstvo v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, ne zagotovi izvajanja monitoringa iz tega odstavka neposredno ali prek javnega zavoda, zagotovi njegovo izvedbo s podelitvijo koncesije, ki jo skladno z zakonom, ki ureja gospodarske javne službe, podeli eni ali več pravnim osebam ali samostojnim podjetnikom, registriranim za opravljanje te dejavnosti, ki imajo ustrezna strokovna znanja in opremo ter pridobljeno akreditacijo, če je ta potrebna za izvajanje monitoringa iz tega odstavka. Koncesija iz prejšnjega stavka se lahko podeli za večletno obdobje, če to utemeljujeta narava monitoringa in ekonomičnost izbire.

(5) V okviru nalog iz tretjega odstavka tega člena država zagotavlja tudi monitoring v primeru okoljske nesreče in monitoring emisij razpršenih virov onesnaževanja.

(6) Občina lahko zagotavlja podrobnejši ali posebni monitoring stanja okolja neposredno ali na podlagi koncesije skladno z zakonom, ki ureja gospodarske javne službe, zbrane podatke pa mora brezplačno posredovati ministrstvu.

(7) Minister predpiše klasifikacijo erozijskih, geoloških in drugih geofizikalnih pojavov, ki so predmet monitoringa, zasnovo tega monitoringa in metodologijo za njegovo izvajanje.

(8) Ministri za področja iz tretjega in četrtega odstavka tega člena predpišejo zasnovo in predmet monitoringa stanja okolja in metodologijo za njegovo izvajanje.

(9) V predpisih iz sedmega in osmega odstavka tega člena se predpiše tudi način rednega obveščanja javnosti o naravnih pojavih in stanju okolja.

(10) Ministrstvo posreduje podatke monitoringa naravnih pojavov in monitoringa stanja okolja ministrstvu, pristojnemu za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

148. člen
(geološki in geofizikalni monitoring)

(1) Monitoring geoloških in geofizikalnih pojavov iz prejšnjega člena obsega evidentiranje geofizikalnih pojavov, rajonizacijo in kategorizacijo, analitične, preučevalne, prognostične in druge strokovne naloge, ki se nanašajo zlasti na:

1. izvajanje geoloških raziskav državnega pomena;
2. nadzor in verifikacijo geoloških raziskav za posege v okolje državnega pomena;
3. splošne geološke evidence in sestavo litosfere;
4. erozijske in druge geološke procese, ki nastajajo v vrhnjih plasteh zemeljske skorje ter vplivajo na njen razvoj in sestavo, ter
5. lastnosti in sestavo tal ter njihovo onesnaženost.

(2) V okviru monitoringa iz prejšnjega odstavka se opravljajo tudi strokovne naloge, ki se nanašajo na varstvo in zaščito pred geološkimi in drugimi nevarnostmi, zgodnje opozarjanje, preprečevanje in sanacijo, na varnost objektov in naprav ter na izmenjavo podatkov, vključno z mednarodno izmenjavo.

(3) Vlada podrobneje predpiše dejavnosti oziroma naloge iz prvega odstavka tega člena, ki so predmet monitoringa iz drugega odstavka prejšnjega člena.

149. člen
(omejitev ali odvzem lastninske pravice zaradi izvajanja monitoringa)

(1) Lastnik zemljišča je zaradi izvajanja monitoringa naravnih pojavov ali stanja okolja dolžan dopustiti postavitev in obratovanje objektov ali merilnih naprav, izkopna ali vrtalna dela, poskusna črpanja, odvzem vzorcev tal ali rastlin in druga dela, potrebna za izvedbo monitoringa.

(2) Izvajalec monitoringa mora pri izvajanju del iz prejšnjega odstavka v čim manjši meri vplivati na rabo in stanje zemljišča, po opravljenih delih pa vzpostaviti prejšnje stanje zemljišča.

(3) Z lastnikom zemljišča se mora zaradi del iz prvega odstavka tega člena, ki vključujejo postavitev in obratovanje objektov, merilnih naprav, izkopna ali vrtalna dela in poskusna črpanja, skleniti sporazum o odškodnini za dobo trajanja izvajanja monitoringa ter ob zaključku del dogovor o odškodnini v primeru zmanjšane vrednosti zemljišča, če vzpostavitev prejšnjega stanja ni mogoča.

(4) Če je uporaba zemljišča zaradi omejitev iz prejšnjega odstavka trajno onemogočena, ima lastnik tega zemljišča pravico do odškodnine ali nadomestila v naravi, ki se določi ob smiselni uporabi določb o razlastitvi v skladu z zakonom, ki ureja prostor.

150. člen
(obratovalni monitoring)

(1) Povzročitelj obremenitve mora pri opravljanju svoje dejavnosti zagotavljati monitoring vplivov svojega delovanja na okolje (v nadaljnjem besedilu: obratovalni monitoring).

(2) Obratovalni monitoring obsega:
1. monitoring onesnaževanja okolja;
2. monitoring stanja okolja, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojimi emisijami neposredno povzroča spremembo stanja okolja;
3. monitoring zaradi zmanjševanja tveganja za okolje in
4. monitoring naravnih pojavov, če povzročitelj obremenitve s svojo dejavnostjo neposredno vpliva nanje.

(3) Povzročitelj obremenitve mora podatke obratovalnega monitoringa najmanj enkrat letno sporočati ministrstvu in občini, na območju katere obratuje, ter o njegovih rezultatih obveščati javnosti.

(4) Povzročitelj obremenitve mora zaradi izvajanja monitoringa dopustiti vstop v poslovne prostore osebi, vpisani v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(5) Minister predpiše vrste emisij, standardov kakovosti okolja in naravnih pojavov, ki so predmet obratovalnega monitoringa, metodologijo njegovega izvajanja ter način, vrsto in obliko sporočanja podatkov ministrstvu, občini, na območju katere oseba obratuje, in obveščanja javnosti.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek se za naprave in dejavnosti iz 110. člena tega zakona uporabljata obseg in metodologija obratovalnega monitoringa iz zaključkov o BAT.

(7) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave obvešča javnost o rezultatih monitoringa, določenega v okoljevarstvenem dovoljenju, ki jih povzročitelj obremenitve pošilja ministrstvu.

(8) Določbe o obratovalnem monitoringu iz tega člena ter 151., 152. in 153. člena tega zakona se smiselno uporabljajo za monitoring lastnosti proizvodov in trajnostnih meril za materialne, surovine in proizvode ter oceno odpadkov pred odlaganjem ali oceno nevarnih odpadkov pred sežiganjem.

151. člen
(izvajanje obratovalnega in kontrolnega monitoringa)

(1) Obratovalni monitoring iz prejšnjega člena in kontrolni monitoring, ki se izvede na zahtevo inšpektorja pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora, lahko izvaja le oseba, vpisana v evidenco izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(2) V evidenco iz prejšnjega odstavka se po uradni dolžnosti vpiše pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki ima pravnomočno pooblastilo ali potrdilo ministrstva za izvajanje obratovalnega monitoringa.

(3) Ministrstvo z odločbo izda pooblastilo za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa pravni osebi ali samostojnemu podjetniku posamezniku, ki izpolnjuje naslednje pogoje, ki jih izkaže v vlogi:
1. je registrirana za opravljanje dejavnosti tehničnega svetovanja ali tehničnega preizkušanja in analiziranja;
2. razpolaga z opremo za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa;
3. je usposobljena za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa;
4. da nad njo ni začet stečajni postopek ali postopek prenehanja ter
5. v petih letih pred izdajo pooblastila ni bila pravnomočno obsojena zaradi gospodarskega kaznivega dejanja zoper gospodarstvo ali kaznivega dejanja zoper okolje, prostor in naravne dobrine.

(4) Šteje se, da je pogoj iz 3. točke prejšnjega odstavka izpolnjen, če ima oseba iz drugega odstavka tega člena predpisano akreditacijo ali izpolnjuje druge predpisane tehnične pogoje za izvajanje obratovalnega monitoringa.

(5) Pooblastilo iz tretjega odstavka tega člena ali potrdilo iz osmega odstavka tega člena velja šest let od dneva njegove pravnomočnosti.

(6) V pooblastilu iz tretjega odstavka ali potrdilu iz osmega odstavka tega člena ministrstvo določi zlasti:
1. obseg obratovalnega monitoringa,
2. časovno veljavnost pooblastila in
3. podizvajalca, če se obratovalni monitoring izvaja tudi s podizvajalcem in ta izpolnjuje predpisane pogoje.

(7) Če imetnik pooblastila iz tretjega odstavka tega člena poda vlogo za njegovo spremembo, ministrstvo v postopku odločanja o spremembi preverja le izpolnjevanje tistih zahtev iz 2. in 3. točke tretjega odstavka tega člena ter 3. točke šestega odstavka tega člena, ki so relevantne za spremembo pooblastila.

(8) Oseba iz druge države članice, ki je v tej državi članici upravičena izvajati obratovalni monitoring, pridobi potrdilo ministrstva za vpis v evidenco iz prvega odstavka tega člena, ki ga izda ministrstvo z odločbo, če dokaže, da je upravičena izvajati monitoring na način, kot ga določa predpis ministra iz petega odstavka prejšnjega člena.

(9) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko Vlada v predpisu iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona določi, da obratovalni monitoring izvaja oseba, ki ni vpisana v evidenco iz prvega odstavka tega člena, če gre za trajne ali dnevne meritve emisij iz zaključkov o BAT.

(10) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko Vlada v predpisu iz 18. člena tega zakona določi, da obratovalni monitoring izvaja oseba, ki ni vpisana v evidenco iz prvega odstavka tega člena, če gre za:
1. trajne meritve pretoka, meritve pH vrednosti ali temperature odpadne vode;
2. meritve hrupa zaradi uporabe zvočnih naprav;
3. trajne meritve stanja okolja ali
4. meritve komunalne odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav manjše zmogljivosti.

(11) Če predpis iz 18. člena tega zakona ureja tudi trajne meritve stanja okolja ali meritve komunalne odpadne vode iz komunalnih čistilnih naprav manjše zmogljivosti, Vlada v njem določi tudi vrste trajnih meritev iz 3. točke prejšnjega odstavka oziroma zmogljivost naprave iz 4. točke prejšnjega odstavka.

(12) Minister s predpisom določi opremo in vrsto akreditacije ali druge tehnične pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz tretjega odstavka tega člena, ter predpiše pogoje, ki jih mora izpolnjevati podizvajalec iz 3. točke šestega odstavka tega člena. V predpisu iz prejšnjega stavka za primere iz devetega in desetega odstavka tega člena minister določi tudi zahteve v zvezi z merilno opremo.

152. člen
(preverjanje kakovosti monitoringa)

(1) Preverjanje kakovosti izvajanja monitoringa iz 147., 148., 150., 151. in osmega odstavka 247. člena zagotavlja ministrstvo.

(2) Preverjanje iz prejšnjega odstavka se zagotavlja zlasti s:
1. preizkušanjem strokovne usposobljenosti izvajalcev monitoringa;
2. analiziranjem poročil o izvajanju monitoringa in
3. izvajanjem naključnih meritev parametrov monitoringa in primerjanja rezultatov s podatki iz poročil o monitoringu.

(3) Minister podrobneje predpiše način preverjanja kakovosti izvajanja monitoringa iz prejšnjega odstavka.

153. člen
(odvzem pooblastila)

(1) Ministrstvo odloči o odvzemu pooblastila za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa ter izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa z odločbo, če:
1. pooblaščena oseba to sama zahteva;
2. pooblaščena oseba ne izpolnjuje več predpisanih pogojev;

3. so bile s kontrolnim monitoringom iz osmega odstavka 247. člena tega zakona več kot dvakrat ugotovljene nepravilnosti pri izvajanju obratovalnega monitoringa ali
4. je ob preverjanju kakovosti monitoringa iz 2. in 3. točke drugega odstavka prejšnjega člena ugotovilo kršitve, zaradi katerih obstaja utemeljen dvom o usposobljenosti izvajalca obratovalnega monitoringa.

(2) Ministrstvo izda odločbo o izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa osebi iz osmega odstavka 151. člena tega zakona, če:
1. to sama zahteva;
2. ni več upravičena izvajati obratovalni monitoring v drugi državi članici;
3. so izpolnjeni razlogi iz 3. ali 4. točke prejšnjega odstavka.

(3) Oseba iz prvega ali drugega odstavka tega člena ne sme izvajati obratovalnega monitoringa z dnem pravnomočnosti odločbe o odvzemu pooblastila in izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa, ministrstvo pa jo izbriše iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa z dnem pravnomočnosti odločbe o odvzemu pooblastila in izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa.

(4) Zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(5) Oseba, izbrisana iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa zaradi razlogov iz 2., 3. ali 4. točke prvega odstavka tega člena ali 2. točke drugega odstavka tega člena, ne more biti vanjo ponovno vpisana prej kakor po preteku šestih let od dneva izbrisa.

## 2. Register

### 154. člen
### (register)

(1) Ministrstvo za izvajanja nalog in postopkov po tem zakonu zbira, vodi in obdeluje podatke iz evidenc, ki so sestavni del registra varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: register), ki vsebuje:
1. evidenco oseb, ki so pridobile okoljevarstveno soglasje po tem zakonu ali integralno gradbeno dovoljenje po zakonu, ki ureja graditev;
2. evidenco oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
3. evidenco upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu;
4. evidenco oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti monitoringa ter drugih dejavnosti varstva okolja v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi, ter evidenco oseb, ki imajo pridobljeno odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti;
5. evidenco izvajalcev usposabljanja in evidenco potrdil o usposobljenosti;
6. evidenco oseb, ki imajo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov;
7. evidenco izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja in upravljanja voda;
8. evidenco povzročiteljev okoljske škode in evidenco povzročiteljev neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode;
9. evidenco nevladnih organizacij, ki na področju varstva okolja in ohranjanja narave delujejo v javnem interesu;
10. evidenco EMAS;
11. evidenco oseb, ki so izdelale okoljska poročila iz drugega odstavka 87. člena tega zakona, in
12. evidenco oseb, ki so izdelale poročila o vplivih na okolje iz drugega odstavka 94. člena tega zakona.

13. evidenco organizacij, ki so pridobile dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti po tem zakonu in evidenco proizvajalcev, ki so pridobili dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti po tem zakonu.

(2) Evidenca oseb, ki so pridobile okoljevarstveno soglasje po tem zakonu, ali integralno gradbeno dovoljenje po zakonu, ki ureja graditev, vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. vrsto, obseg in lokacijo posega ter
3. številko, datum izdaje okoljevarstvenega soglasja ali integralnega gradbenega dovoljenja in podatek o pravnomočnosti akta.

(3) Evidenca oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje, vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. vrsto, obseg in lokacijo obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, ter
3. številko, datum izdaje okoljevarstvenega dovoljenja in podatek o pravnomočnosti akta.

(4) Evidenca upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu, vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. opis naprave ali obrata in dejavnosti, ki v njej poteka, ali opis dejavnosti, ki se opravlja, ter
3. evidenčno številko.

(5) Evidenca oseb, ki imajo pooblastila ali potrdila za opravljanje dejavnosti monitoringa ter drugih dejavnosti varstva okolja v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanimi predpisi, ter evidenca oseb, ki imajo pridobljeno odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti, vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. vrsto in obseg dejavnosti varstva okolja, za katero ima oseba pooblastilo ali potrdilo ali odločbo, in
3. podatke o izdanem pooblastilu, potrdilu ali odločbi.

(6) Evidenca izvajalcev usposabljanja in evidenca potrdil o usposobljenosti vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. evidenčno številko izvajalca usposabljanja;
3. področje izvajanja usposabljanja in preverjanja usposobljenosti;
4. številko in datum izdaje potrdila o usposobljenosti ter
5. vrsto dejavnosti, za katero je izdano potrdilo o usposobljenosti.

(7) Evidenca oseb, ki imajo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 184. člena tega zakona, vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. vrsto, obseg in lokacijo obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, in
3. številko, datum izdaje dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in podatek o pravnomočnosti akta.

(8) Evidenca izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja vsebuje:
1. firmo in sedež osebe ter
2. način, vrsto, obseg in območje izvajanja gospodarske javne službe.

(9) Evidenca povzročiteljev okoljske škode in evidenca povzročiteljev neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe;
2. vrsto dejavnosti povzročitelja;
3. vrsto okoljske škode;
4. datum nastanka oziroma odkritja okoljske škode;
5. izid sanacijskega postopka.

(10) Evidenca nevladnih organizacij, ki na področju varstva okolja in ohranjanja narave delujejo v javnem interesu, vsebuje:
1. ime nevladne organizacije,
2. sedež in naslov ter
3. dejavnost nevladne organizacije.

(11) Evidenca EMAS vsebuje:
1. firmo in sedež organizacije ter
2. datum, obseg vključitve in registrsko številko.

(12) Evidenca oseb iz 11. točke prvega odstavka tega člena vsebuje:
1. firmo in sedež osebe;
2. datum začetka postopka celovite presoje vplivov na okolje iz 77. člena tega zakona in
3. podatke o vrsti plana.

(13) Evidenca oseb, ki so izdelale poročila o vplivih na okolje iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, vsebuje:
1. firmo in sedež osebe;
2. datum začetka postopka presoje vplivov na okolje iz 88. člena tega zakona ter
3. podatke o oznaki in vrsti posega v okolje glede na opis posega v predpisu iz četrtega odstavka 89. člena tega zakona.

(14) Evidenca organizacij, ki so pridobile dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti po tem zakonu vsebuje:
1. firmo in sedež organizacije,
2. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih pridruženi proizvajalci organizacije dajejo na trg v Republiki Sloveniji,
3. odpadke iz proizvodov, za katere organizacija zagotavlja izvajanje skupnega izpolnjevanja obveznosti ter
4. številko, datum izdaje dovoljenja in podatek o pravnomočnosti akta.

(15) Evidenca proizvajalcev, ki so pridobili dovoljenje za samostojno izpolnjevanje obveznosti po tem zakonu vsebuje:
1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež proizvajalca,
2. vrste in skupine proizvodov, za katere velja PRO, ki jih proizvajalec daje na trg v Republiki Sloveniji,
3. odpadke iz proizvodov, za katere proizvajalec zagotavlja izvajanje samostojnega izpolnjevanja obveznosti ter
4. številko, datum izdaje dovoljenja in podatek o pravnomočnosti akta.

(16) Če je oseba iz drugega do petnajstega odstavka fizična oseba, se v evidenco vpišejo ime in priimek, enotna matična številka občana in stalno oziroma začasno prebivališče. Upravljavec centralnega registra prebivalstva mora fizični osebi, ki na območju Republike Slovenije nima stalnega oziroma začasnega prebivališča, na zahtevo ministrstva določiti enotno matično številko občana zaradi vpisa v evidenco.

(17) Če je oseba iz drugega do petnajstega odstavka pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, se v evidenco vpišejo firma oziroma ime, sedež in

poslovni naslov, na katerega se tej osebi vročajo pisemske pošiljke, in enolična identifikacijska številka, ki jo določi upravljavec poslovnega registra. Upravljavec poslovnega registra mora pravno osebo, ki potrebuje enolično identifikacijsko številko za vpis v evidenco, na zahtevo ministrstva vpisati v poslovni register, tudi če po splošnih pravilih zakona, ki ureja poslovni register, ta pravna oseba ne izpolnjuje pogojev za vpis v ta register.

(18) Ministrstvo vodi in vzdržuje evidenco posamičnih aktov, izdanih na podlagi tega zakona in njihovih sprememb, vključno z evidenco uradnega prepisa izreka, izdanega v skladu s 107. členom tega zakona. Evidenca posamičnih aktov iz prejšnjega stavka je povezana z evidencami iz 1. do 13. točke prvega odstavka tega člena.

(19) Ministrstvo akte iz prejšnjega odstavka izbriše iz evidence na podlagi pravnomočne odločbe o odvzemu, odpravi, razveljavitvi ali prenehanju veljavnosti posamičnih aktov iz prejšnjega odstavka.

(20) Pristojni organ občine mora ministrstvu sporočiti podatke o izvajalcih lokalnih gospodarskih javnih služb varstva okolja, potrebnih za vodenje in vzdrževanje evidence.

(21) Podatki iz registra so javni.

(22) Ministrstvo zagotovi, da so podatki iz evidence iz osemnajstega odstavka tega člena na spletu dostopni vsakomur.

(23) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in način vodenja registra iz prvega odstavka tega člena, postopek vpisa, sprememb in izbrisa iz evidenc, vsebino potrdil in odločb iz evidenc ter druge podatke, ki jih morajo osebe iz drugega do petnajstega odstavka tega člena posredovati ministrstvu za vpis v evidence iz teh odstavkov.

## 3. Informacijski sistem okolja

### 155. člen
### (informacijski sistem okolja)

(1) Za opravljanje nalog države na področju varstva okolja, vključno z vodenjem registra in seznanjanjem javnosti z okoljskimi podatki ter podporo občinam pri izvajanju njihovih nalog na področju varstva okolja, ministrstvo zagotavlja vodenje in vzdrževanje informacijskega sistema okolja.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka združuje zlasti podatke o stanju okolja in njegovih delov, podatke ali povzetke podatkov monitoringa okolja, podatke o območjih odlagališč odpadkov in drugih območjih okoljskih omejitev, podatke o emisijah in njihovih virih, odpadkih in ravnanju z njimi, podatke iz registra iz prejšnjega člena tega zakona, podatke, potrebne za poročanje v skladu s 159. členom tega zakona, ter podatke o preprečevanju večjih nesreč in zmanjševanju njihovih posledic.

(3) Viri podatkov za informacijski sistem okolja so poleg podatkov, pridobljenih na podlagi tega zakona, tudi podatki, ki se nanašajo na okolje iz državne statistike, katastrov, javnih knjig, registrov, evidenc in drugih baz, vzpostavljenih pri državnih organih in organih občin ter drugih organizacijah na podlagi zakona. Nosilci baz podatkov iz prejšnjega stavka so dolžni ministrstvu tekoče pošiljati podatke, ki jih ta zahteva za potrebe delovanja informacijskega sistema varstva okolja.

(4) Informacijski sistem okolja v skladu s sklenjenimi mednarodnimi pogodbami vsebuje tudi register izpustov in prenosov onesnaževal.

(5) Podrobnejšo vsebino in funkcije informacijskega sistema varstva okolja predpiše Vlada.

### 4. Obveščanje javnosti o okoljskih podatkih

156. člen
(poročila o okolju)

(1) Ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi najmanj vsako četrto leto pripravi celovito poročilo o okolju v Republiki Sloveniji.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka sprejme Vlada in ga posreduje Državnemu zboru.

(3) Ministrstvo najmanj vsako drugo leto pripravi tudi poročilo o okolju ali njegovih posameznih delih, ki je sestavljeno iz kazalcev okolja.

(4) Poročila iz prejšnjih odstavkov ministrstvo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave tako, da so dostopna javnosti.

(5) Poročilo iz tretjega odstavka najmanj vsako peto leto za svoje območje pripravi in javno objavi tudi mestna občina, lahko pa tudi občina ali širša samoupravna lokalna skupnost ob smiselni uporabi določb 157. člena tega zakona.

157. člen
(poročilo o okolju in celovito poročilo o okolju)

(1) Poročilo iz prvega odstavka prejšnjega člena strnjeno prikaže stanje okolja, izvajanje ukrepov varstva okolja, možnosti za prihodnost in prihodnja prednostna področja varstva okolja.

(2) Poročilo iz tretjega odstavka prejšnjega člena na podlagi kazalcev okolja in drugih virov informacij o okolju prikaže stanje okolja in druga dejstva, pomembna za celovito načrtovanje varstva okolja, ter vsebuje zlasti:

1. informacije o stanju in obremenjevanju delov okolja, predvsem tal, vode in zraka, biotske raznovrstnosti in naravnih vrednot, hrupa v okolju in odpadkih ter doseganju ciljev glede stanja okolja;
2. podatke o obremenjevanju in onesnaževanju okolja;
3. podatke o vplivu posameznih sektorjev na stanje okolja, zlasti kmetijstva, ribištva, gozdarstva, energetike, prometa, industrije, turizma in rabe naravnih virov;
4. podatke o vplivih onesnaženega okolja na zdravje ljudi;
5. podatke o izvajanju ukrepov varstva okolja, vključno z oceno vključevanja zahtev varstva okolja v politike razvoja posameznih sektorjev in ukrepe za izboljšanje kakovosti degradiranega okolja;
6. podatke o izobraževanju, obveščanju in sodelovanju javnosti na področju varstva okolja;
7. podatke o izpolnjevanju mednarodnih zavez na področju varstva okolja;
8. priporočila glede prednostnih nalog in ukrepov varstva okolja ter
9. druge podatke, pomembne za varstvo okolja.

158. člen
(posredovanje okoljskih podatkov za objavo)

(1) Ministrstvo v skladu s predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja, posreduje v objavo na osrednjem spletnem mestu državne uprave zlasti:
1. nacionalni in operativne programe varstva okolja;
2. poročila o okolju;
3. podatke ali povzetke podatkov monitoringa okolja;
4. podatke o stanju okolja ali njegovih delov oziroma kazalce okolja;
5. okoljevarstvena soglasja, okoljevarstvena dovoljenja in dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov ter njihove spremembe, razen podatkov, ki po predpisih niso dostopni javnosti, ali navedbo organa, pri katerem je soglasja ali dovoljenja mogoče dobiti;
6. podatke o ukrepih, ki jih upravljavec sprejme ob dokončnem prenehanju obratovanja naprave, ter odločbe o dokončnem prenehanju obratovanja naprave iz 125. člena tega zakona;
7. okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje;
8. podatke o ratificiranih mednarodnih pogodbah, ki se nanašajo na preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja;
9. podatke o varstvenih, varovanih, zavarovanih, degradiranih območjih, območjih okoljskih omejitev in drugih območjih, na katerih je zaradi varstva okolja, ohranjanja narave, upravljanja voda, varstva naravnih virov ali kulturne dediščine predpisan poseben pravni režim ali status;
10. podatek o dostopnosti evidence posamičnih aktov iz drugega odstavka 154. člena tega zakona.

(2) Okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje morajo biti, skupaj z aktom, kateremu so podlaga, na spletu dostopna ves čas veljavnosti plana oziroma programa in okoljevarstvenega soglasja, sprejetega na njihovi podlagi.

159. člen
(poročanje EU o okoljskih podatkih)

(1) Ministrstvo posreduje in izmenjuje okoljske podatke s pristojnimi organi in organizacijami EU na način in v rokih, določenih v predpisih EU.

(2) Podatki iz prejšnjega odstavka so del informacijskega sistema okolja iz 155. člena tega zakona.

5. Dostop do okoljskih podatkov

160. člen
(dostop do okoljskih podatkov)

(1) Državni organi, organi občin, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb morajo vsem zainteresiranim osebam omogočiti dostop do okoljskih podatkov, če to določajo ta zakon in predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja.

(2) Okoljski podatek je zlasti podatek o:
1. stanju okolja in njegovih delov;
2. naravnih pojavih;

3. naravnih dobrinah (naravnem javnem dobru, naravnih vrednotah in biološki raznovrstnosti, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, in naravnih virih);
4. emisijah, odpadkih in nevarnih snoveh, vključno z informacijami o obremenjevanju okolja, ki ga povzročajo, in okoljskih nesrečah;
5. dejavnostih, vključno s postopki državnih organov, občinskih organov in drugih oseb javnega prava, izvajalcev javnih služb in nosilcev javnih pooblastil, ki se nanašajo na sprejemanje z varstvom okolja povezanih splošnih in konkretnih pravnih aktov ali na sprejemanje strategij, planov, programov, sporazumov, okoljskih izhodišč in poročil, vodenje registrov in evidenc, vključno s temi akti, registri in evidencami;
6. ekonomskih analizah in ocenah, uporabljenih pri sprejemanju ukrepov iz prejšnje točke;
7. zdravstvenem stanju, varnosti in življenjskih razmerah ljudi, vključno s podatki o onesnaženosti prehranjevalnih verig, ter stanju objektov kulturne dediščine, če nanje vpliva ali bi lahko vplivala obremenjenost okolja, ali z njimi povezani dejavniki ali postopki in dejavnosti iz 5. točke tega odstavka, in
8. preprečevanju večjih nesreč in zmanjševanju njihovih posledic.

(3) Ne glede na določbe predpisov iz prvega odstavka tega člena o izjemah glede dostopa do informacij javnega značaja so okoljski podatki, ki se nanašajo na emisije, odpadke, nevarne snovi v obratu in varnostno poročilo iz tretjega odstavka 19. člena tega zakona, javni.

(4) Upravljavec obrata lahko zahteva, da se javnosti ne omogoči dostop do celotnega varnostnega poročila ali seznama nevarnih snovi v obratu in sicer iz razlogov, na podlagi katerih se lahko v skladu s predpisi o dostopu do informacij javnega značaja zavrne dostop do informacij javnega značaja. V takem primeru upravljavec obrata pripravi povzetek varnostnega poročila in seznama nevarnih snovi, iz katerih izključi podatke, ki niso javni.

(5) Organi in organizacije iz prvega odstavka tega člena lahko okoljski podatek, pridobljen prostovoljno in brez pravne obveznosti, posredujejo javnosti le ob pisnem soglasju osebe, ki je podatek dala, razen če gre za podatek o emisijah.

(6) Ne glede na zakon, ki ureja državno statistiko, je ministrstvo za namene analize, spremljanja in poročanja o nastajanju, zbiranju in obdelavi odpadkov ter doseganja ciljev na področju odpadkov, upravičeno do podatkov o nastalih odpadkih in ravnanju z njimi, ki jih za potrebe statistike in priprave statističnih poročil v skladu z zakonom, ki ureja državno statistiko, pripravi Statistični urad Republike Slovenije in pooblaščeni izvajalci dejavnosti državne statistike.

## VII. ODGOVORNOST ZA PREPREČEVANJE IN SANACIJO OKOLJSKE ŠKODE

### 161. člen
(odgovornost za preprečevanje in sanacijo okoljske škode)

(1) Povzročitelj obremenitve je v zvezi z opravljanjem dejavnosti iz drugega odstavka tega člena odgovoren za preprečevanje neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode ter za preprečevanje in sanacijo okoljske škode ne glede na krivdo.

(2) Dejavnosti iz prejšnjega odstavka so:
1. obratovanje naprave, ki povzroča industrijske emisije, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
2. ravnanje z odpadki, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje ali odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti;

3. izpuščanje nevarnih snovi z odvajanjem odpadne vode v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
4. izpuščanje ali vbrizgavanje onesnaževal v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
5. obratovanje naprave, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami določenih snovi v zrak in za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
6. proizvodnja, uporaba, skladiščenje, predelava, polnjenje, izpust v okolje ali prevoz ali prenos znotraj naprave ali obrata nevarnih snovi ali zmesi po predpisih o kemikalijah, fitofarmacevtskih sredstev po predpisih o fitofarmacevtskih sredstvih in biocidnih proizvodov po predpisih o biocidnih proizvodih;
7. odvzem in zajezitev vode, za katero je predpisana pridobitev vodne pravice po predpisih o vodah;
8. ravnanje z rudarskimi odpadki, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu;
9. prevoz nevarnega blaga po cesti, železnici ali zraku in prevoz nevarnega blaga ali nevarnih snovi, ki vsebujejo onesnaževala, nevarna za vode, po celinskih vodah ali morju;
10. delo z gensko spremenjenimi organizmi v zaprtih sistemih, njihovo namerno sproščanje v okolje ali dajanje v promet v skladu s predpisi o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi, vključno s prevozom gensko spremenjenih organizmov, in
11. čezmejno pošiljanje odpadkov, za katero je treba pridobiti soglasje, ali je to prepovedano po predpisih EU, ki urejajo pošiljanje odpadkov, pa se kljub temu izvaja.

(3) Povzročitelj obremenitve, ki izvaja dejavnost, ki ni določena v prejšnjem odstavku, je odgovoren le za povzročitev neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode ali za nastanek okoljske škode na zavarovanih vrstah in habitatnih tipih, če je bila storjena namenoma ali iz malomarnosti.

(4) Oseba iz prvega in tretjega odstavka tega člena mora sprejeti in izvesti vse ukrepe za preprečitev nastanka okoljske škode oziroma sanacijo okoljske škode v skladu z določbami tega zakona.

(5) Če je povzročiteljev okoljske škode več in se ne da ugotoviti odgovornost posameznega povzročitelja, so odgovorni solidarno.

(6) Določbe tega poglavja ne izključujejo odgovornosti povzročitelja okoljske škode proti tretjim osebam v skladu z obligacijskim zakonikom.

(7) Povzročitelj obremenitve, ki izvaja dejavnosti iz 1. do 8. točke drugega odstavka tega člena, mora zavarovati svojo odgovornost za nastanek okoljske škode zaradi povzročitve nenadnega onesnaženja, iz katere se krijejo stroški analiziranja in spremljanja emisije onesnaževal v okolje, čiščenja onesnaženega dela okolja in oddajo nastalih odpadkov osebam iz 25. člena tega zakona. Višina zavarovalne vsote mora biti sklenjena za višino 100.000,00 eurov, če ima povzročitelj obremenitve iz prvega odstavka tega člena letne prihodke do 2.000.000,00 eurov, v višini 200.000,00 eurov, če ima povzročitelj obremenitve iz prvega odstavka tega člena letne prihodke do 10.000.000,00 eurov in v višini 250.000,00 eurov, če ima povzročitelj obremenitve iz prvega odstavka tega člena letne prihodke, ki so večji od 10.000.000,00 eurov. Povzročitelj obremenitve mora dokazilo o zavarovanju svoje odgovornosti za nastanek okoljske škode zaradi povzročitve nenadnega onesnaženja predložiti pristojnemu inšpektorju na njegovo zahtevo.

(8) Če pride do nastanka okoljske škode ter povzročitelj obremenitve po njenem nastanku in pred izvedbo sanacije odsvoji premičnine ali nepremičnine, s katerimi izvaja dejavnost iz drugega odstavka tega člena, je pogodba, s katero premičnine in nepremičnine odsvoji, nična, razen če je sestavni del pogodbe tudi določba, da druga oseba prevzema tudi obveznosti in stroške sanacije.

162. člen
(okoljska škoda)

(1) Okoljska škoda, povzročena zavarovanim vrstam, njihovim habitatom in habitatnim tipom, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave, je škoda, ki ima večji škodljiv vpliv na doseganje ali ohranjanje njihovega ugodnega stanja po predpisih o ohranjanju narave, ugotovljena na podlagi meril, ki so predpisana v predpisu iz petega odstavka tega člena.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za okoljsko škodo ne šteje škoda, nastala zaradi škodljivih vplivov na zavarovanih vrstah, njihovih habitatih ali habitatnih tipih, ki so bili ugotovljeni in dovoljeni ali predpisani na podlagi postopka presoje sprejemljivosti planov in posegov v naravo ali uveljavljanja odstopanj od strogega varstva zavarovanih vrst po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Okoljska škoda na vodah je škoda, ki povzroči poslabšanje ekološkega ali kemijskega stanja površinskih voda, kemijskega stanja podzemnih voda, ekološkega potenciala močno preoblikovanih vodnih teles površinskih voda, količinskega stanja podzemnih voda za en ali več kakovostnih razredov ali poslabšanje razreda kakovosti enega ali več elementov kakovosti ekološkega stanja površinskih voda brez poslabšanja ekološkega stanja, razen če gre za dopustne izjeme pri izpolnjevanju ciljev, ki se nanašajo na doseganje dobrega stanja voda po predpisih o vodah.

(4) Okoljska škoda, povzročena tlom, je vsako onesnaženje tal, ki predstavlja znatno nevarnost škodljivih vplivov na zdravje ljudi zaradi neposrednega ali posrednega vnosa snovi, zmesi, organizmov ali mikroorganizmov, v ali pod tla ali takega vnosa snovi ali zmesi, ki povzroči preseganje kritične ali opozorilne vrednosti nevarnih snovi v tleh, če pri določenih vrstah rabe tal obstaja verjetnost škodljivih učinkov ali vplivov na zdravje človeka.

(5) Minister na podlagi predpisa EU, ki ureja okoljsko odgovornost v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode, predpiše podrobnejša merila za ugotavljanje škodljivosti vpliva iz prvega odstavka tega člena.

163. člen
(izključitev uporabe)

(1) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za neposredno nevarnost nastanka okoljske škode oziroma za okoljsko škodo, ki je nastala zaradi:

1. oboroženega spopada, sovražnosti, državljanske vojne, vstaje ali izjemnega, neizogibnega in neustavljivega naravnega pojava;
2. izrednega dogodka, pri kakršnem sta odgovornost in odškodnina urejeni z ratificiranimi in objavljenimi mednarodnimi konvencijami, ki urejajo civilno odgovornost za škodo, povzročeno z onesnaženjem z nafto, ustanovitev Mednarodnega sklada za povrnitev škode, povzročene z onesnaženjem z nafto, civilno škodo, povzročeno z onesnaženjem z gorivom, odgovornost in nadomestilo škode v zvezi s prevozom nevarnih in zdravju škodljivih snovi po morju ter civilno

odgovornost za škodo, povzročeno s prevozom nevarnega blaga po cestah, železnicah in notranjih plovnih poteh, vključno z morebitnimi njihovimi prihodnjimi spremembami;
3. jedrske nevarnosti ali zaradi izrednega dogodka ali dejavnosti, pri kateri je odgovornost ali odškodnina urejena z ratificirano in objavljeno mednarodno pogodbo, ki ureja jedrsko nevarnost, odgovornost zanjo, in s tem povezano odškodnino, vključno z morebitnimi njihovimi prihodnjimi spremembami;
4. razpršenega onesnaževanja, razen če je mogoče ugotoviti vzročno zvezo med okoljsko škodo in dejavnostjo posameznega povzročitelja, in
5. dejavnosti, katere glavni namen je obramba države ali mednarodne varnosti ali varstvo pred naravnimi nesrečami.

(2) Določbe tega poglavja ne posegajo v pravico povzročitelja obremenitve, da omeji svojo odgovornost v skladu z ratificiranimi mednarodnimi pogodbami, ki urejajo plovbo po morju in notranjih vodah, vključno z morebitnimi njihovimi prihodnjimi spremembami.

164. člen
(izvajanje preprečevalnih ukrepov v primeru neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode)

(1) V primeru neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode mora njen povzročitelj izvesti vse potrebne ukrepe, da to škodo prepreči, ter nemudoma obvestiti ministrstvo o vseh pomembnih dejstvih, zlasti pa o dejanskem stanju okolja in izvedenih ukrepih.

(2) Preprečevalni ukrepi iz prejšnjega odstavka so tisti ukrepi, ki jih povzročitelj sprejme in izvede zaradi dogodka, dejanja ali opustitve dejanja, ki je ustvarilo neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, njihov namen pa je preprečiti ali čim bolj zmanjšati možnost nastanka take škode.

(3) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva informacije o vseh pomembnih dejstvih v zvezi s to nevarnostjo. Če povzročitelj neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode ni izvedel vseh potrebnih ukrepov za preprečitev nastanka okoljske škode ali če je te ukrepe izvedel, pa po mnenju ministrstva ne zadostujejo za preprečitev nastanka okoljske škode, ministrstvo z odločbo odredi izvedbo ustreznih preprečevalnih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo.

(4) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni dovoljena, dopusten pa je upravni spor.

165. člen
(izvajanje sanacijskih ukrepov v primeru nastanka okoljske škode in odločba)

(1) V primeru nastanka okoljske škode mora njen povzročitelj nemudoma izvesti vse potrebne ukrepe za njeno omejitev. O vseh pomembnih dejstvih v zvezi z nastalo okoljsko škodo mora nemudoma obvestiti ministrstvo ter mu poslati predlog sanacijskih ukrepov v odobritev, ministrstvo preuči vrsto, obseg in pomen okoljske škode za prizadeti posebni del okolja in možnost njegove naravne obnovitve, povzročitelju pa na podlagi predpisa iz sedmega odstavka tega člena z odločbo odredi izvedbo najustreznejših sanacijskih ukrepov.

(2) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva informacije o vseh pomembnih dejstvih o nastali škodi. Če ministrstvo ugotovi, da povzročitelj okoljske škode ni izvedel ukrepov za njeno omejitev ali da ti ne zadostujejo, z odločbo iz prejšnjega odstavka odredi izvedbo sanacijskih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo. Zoper odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(3) Potrebni ukrepi iz prvega ali drugega odstavka tega člena, ki jih mora v primeru nastanka okoljske škode izvesti njen povzročitelj, obsegajo vse izvedljive ukrepe, s katerimi je mogoče takoj nadzirati, obvladati, odstraniti ali kako drugače ravnati z onesnaževali oziroma drugimi dejavniki škode, da se omejijo ali preprečijo nadaljnja okoljska škoda in škodljivi vplivi na zdravje ljudi ali nadaljnje zmanjševanje koristne vloge, ki jo ima poškodovani del okolja za drug del okolja ali za človeka.

(4) Sanacijski ukrepi iz prvega ali drugega odstavka tega člena so ukrepi ali njihova kombinacija, vključno z ukrepi za ublažitev, ali prehodni ukrepi za obnovitev, sanacijo ali nadomestitev poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegovih zmanjšanih funkcij ali za zagotovitev ustreznega nadomestila tem delom ali funkcijam v skladu s predpisom iz sedmega odstavka tega člena.

(5) Če je primerov okoljske škode več, izvedba sanacijskih ukrepov pa ni mogoča hkrati, ministrstvo odloči tudi o vrstnem redu izvedbe teh ukrepov, pri čemer upošteva vrsto, obseg in pomen posameznih primerov okoljske škode za prizadeti posebni del okolja, vključno z nevarnostjo za zdravje ljudi, in možnost njegove naravne obnovitve.

(6) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, na katerem je nastala neposredna nevarnost okoljske škode ali okoljska škoda, ter lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki je nujno potrebno za izvedbo ukrepov iz 164. ali 165. člena tega zakona, mora dopustiti izvedbo ukrepov oziroma aktivnosti, potrebnih za izvedbo teh ukrepov.

(7) Vlada predpiše vrste sanacijskih ukrepov, ki so podlaga za izbiro najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode.

166. člen
(zagotovitev izvedbe ukrepov na račun povzročitelja)

(1) Če povzročitelj v roku iz odločbe, izdane na podlagi tretjega odstavka 164. ali prvega odstavka 165. člena, ne izvrši v njej določenih ukrepov, izvedbo teh ukrepov na račun povzročitelja zagotovi ministrstvo, o čemer izda sklep.

(2) Ministrstvo izvedbo preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov zagotovi tudi, kadar povzročitelj ni znan oziroma ga ni mogoče identificirati. Če je povzročitelj ugotovljen pozneje, država od njega zahteva povračilo stroškov.

167. člen
(stroški preprečevalnih in sanacijskih ukrepov)

(1) Povzročitelj okoljske škode krije stroške preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, izvedenih v skladu s tem zakonom.

(2) Povzročitelj okoljske škode krije tudi stroške ugotavljanja vrste, obsega in pomena okoljske škode ali njene neposredne nevarnosti, stroške vodenja upravnega

postopka in zbiranja podatkov ter stroške spremljanja in nadzora izvajanja ukrepov, o čemer izda ministrstvo poseben sklep.

(3) Ministrstvo ima pravico z odločbo zahtevati povračilo stroškov za izvedbo ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena, ki jih je samo izvedlo, in sicer v petih letih od dne, ko so bili izvedeni, oziroma od dne, ko je bil ugotovljen povzročitelj okoljske škode.

(4) Oseba iz prvega odstavka tega člena ni dolžna kriti stroškov preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, če dokaže, da je neposredna nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljska škoda nastala zaradi izpolnitve obvezujočega ukaza ali navodila državnega ali občinskega organa ali osebe z javnimi pooblastili, razen če je bilo to izdano po emisiji ali dogodku, ki ga je povzročila dejavnost te osebe.

(5) Če pride do neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma okoljsko škodo na posesti povzročitelja obremenitve, ta ni dolžan kriti stroškov preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, če dokaže, da je neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljsko škodo povzročila tretja oseba, povzročitelj obremenitve pa je imel izvedene ustrezne varnostne ukrepe.

(6) Povzročitelj obremenitve ima v primeru iz prejšnjega odstavka pravico, da mu stroške povrne tretja oseba, v primeru iz četrtega odstavka pa, da mu stroške povrne država, občina ali oseba z javnimi pooblastili, ki je izdala ukaz ali navodilo, zaradi izpolnitve katerega je nastala neposredna nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljska škoda.

(7) Obveznosti kritja stroškov iz prvega in drugega odstavka tega člena se prenesejo na univerzalnega pravnega naslednika povzročitelja okoljske škode.

(8) Odgovornost iz prejšnjega odstavka zavezuje tudi pravne naslednike lastnika nepremičnine pod pogoji, da so bili ali bi ob ustrezni skrbnosti morali biti seznanjeni s tem, da je neposredna nevarnost okoljske škode ali okoljska škoda izvirala iz njegove nepremičnine.

168. člen
(pravice zainteresirane javnosti)

(1) Nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona in civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona ter pravna ali fizična oseba, ki je zaradi nastanka okoljske škode prizadeta v svojih pravnih koristih ali bi bila zaradi nastanka okoljske škode verjetno lahko prizadeta v svojih pravnih koristih, imajo pravico, da ministrstvo obvestijo o primerih okoljske škode ter zahtevajo, naj ministrstvo ukrepa v skladu z določbami tega zakona.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati informacije in podatke, ki izkazujejo obstoj okoljske škode.

(3) Ministrstvo preuči obvestilo iz prvega odstavka tega člena in ga pošlje domnevnemu povzročitelju zatrjevane okoljske škode, če presodi, da jo navedbe iz obvestila verjetno izkazujejo, domnevni povzročitelj pa mora najkasneje v 14 dneh od prejema obvestila nanj odgovoriti.

(4) Informacijo o teku postopka in znanih pomembnih dejstvih v postopku izdaje odločbe o sanacijskih ukrepih iz 165. člena tega zakona ministrstvo objavi na

osrednjem spletnem mestu državne uprave ter osebe iz prvega odstavka tega člena povabi k sodelovanju v skladu s šestim odstavkom tega člena.

(5) Če ministrstvo ugotovi, da je nastala okoljska škoda, izda o tem odločbo v skladu s prvim odstavkom 165. člena tega zakona in jo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(6) V postopku izdaje odločbe iz prvega odstavka 165. člena tega zakona ali odločbe, s katero se ugotovi, da okoljska škoda ni nastala, imajo osebe iz prvega odstavka pravico do sodelovanja z dajanjem mnenj, predlogov in pripomb v 30 dneh od objave javnega naznanila, ki ga ministrstvo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(7) Pravna ali fizična oseba, ki je zaradi nastanka okoljske škode prizadeta v svojih pravnih koristih ali bi zaradi nastanka okoljske škode verjetno lahko bila prizadeta v svojih pravnih koristih, in nevladna organizacija iz prvega odstavka 237. člena tega zakona imajo v postopku izdaje odločbe iz prvega odstavka 165. člena tega zakona položaj stranskega udeleženca. Položaj stranskega udeleženca v tem postopku ima tudi lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki je nujno potrebno za izvedbo ukrepov iz odločbe iz prvega odstavka 165. člena tega zakona.

(8) Osebe iz prejšnjega odstavka lahko zoper odločbo iz prvega odstavka 165. člena tega zakona ali odločbo, s katero se ugotovi, da okoljska škoda ni nastala, vložijo tožbo skladno z zakonom, ki ureja upravni spor.

(9) Ne glede na določbe zakona, ki ureja upravni spor, lahko vloži tožbo zoper odločbo iz prvega odstavka 165. člena tega zakona ali odločbo, s katero se ugotovi, da okoljska škoda ni nastala, tudi civilna iniciativa iz druge alineje 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona. Za priznavanje aktivne legitimacije civilni iniciativi za vložitev tožbe se uporabljajo določbe iz drugega odstavka 103. člena tega zakona.

(10) Rok za vložitev tožbe iz osmega in devetega odstavka tega člena je za stranskega udeleženca 30 dni po vročitvi odločbe in za civilno iniciativo iz prejšnjega odstavka 30 dni od objave odločbe iz šestega odstavka tega člena.

(11) O tožbi iz prejšnjega odstavka tega člena mora sodišče odločiti prednostno.

(12) Za civilno iniciativo iz devetega odstavka tega člena se v postopku upravnega spora uporabljajo določbe iz šestega do enajstega odstavka 103. člena tega zakona.

169. člen
(čezmejna škoda)

(1) Če okoljska škoda, katere izvor je v Republiki Sloveniji, prizadene območje druge države članice, ali grozi, da jih bo prizadela, mora ministrstvo pristojnemu organu te države poslati ustrezne informacije in podatke, potrebne za preprečitev, omejitev ali sanacijo te škode.

(2) Če je nastala okoljska škoda v Republiki Sloveniji, njen izvor pa je v drugi državi članici, ministrstvo o nastali okoljski škodi obvesti pristojni organ te države in Komisijo EU ter predlaga sprejetje preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov.

Ministrstvo od povzročitelja okoljske škode zahteva tudi povrnitev stroškov, nastalih zaradi izvedbe preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov v Republiki Sloveniji.

(3) Če okoljska škoda prizadene več držav ali grozi, da jih bo prizadela, Republika Slovenija in te države sodelujejo z ustrezno izmenjavo informacij in podatkov z namenom zagotovitve ukrepov za preprečitev ali sanacijo okoljske škode.

170. člen
(zastaranje in evidence)

(1) Odgovornost za okoljsko škodo zastara, če je preteklo več kot 30 let od dneva vzroka njenega nastanka in v tem času proti povzročitelju ni bil sprožen noben postopek ugotavljanja njenega nastanka v skladu s tem zakonom.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek odgovornost za okoljsko škodo zastara tudi, če gre za škodo, ki jo je povzročila emisija, dogodek ali izredni dogodek, ki se je pripetil pred 30. aprilom 2007, ali po tem datumu, če emisija, dogodek ali izredni dogodek izhaja iz dejavnosti iz drugega odstavka 161. člena, ki je potekala in se končala pred navedenim datumom.

(3) Ministrstvo o primerih neposredne nevarnosti in primerih nastale okoljske škode zbira, vodi in ureja informacije in podatke skladno z ratificiranimi mednarodnimi pogodbami, ki urejajo okoljsko škodo. Te informacije so povezane z registrom iz 154. člena tega zakona in predstavljajo okoljske podatke.

## VIII. EKONOMSKI IN FINANČNI INSTRUMENTI VARSTVA OKOLJA

171. člen
(namen in vrste)

(1) Država pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja tudi z ekonomskimi in finančnimi instrumenti, in sicer z:
1. okoljskimi dajatvami;
2. zavarovanji, bančnimi garancijami in drugimi oblikami finančnega jamstva;
3. posojili z ugodno obrestno mero, z vlaganjem kapitala v gospodarske družbe, garancijami ali drugimi oblikami poroštev, s subvencijami ali drugimi oblikami dajanja nepovratnih sredstev iz sredstev sklada iz 210. člena tega zakona in z drugimi finančnimi instrumenti, ki prispevajo k varstvu okolja;
4. kavcijami in drugimi oblikami varščin;
5. trgovanjem s pravicami do emisije;
6. sredstvi proračuna.

(2) Ekonomski instrumenti iz prejšnjega odstavka se določijo in uporabljajo v skladu z načeli proste trgovine in enakopravne obravnave gospodarskih subjektov v skladu z zakonom.

(3) Občina lahko pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja z instrumenti iz 3. točke prvega odstavka tega člena in s proračunom občine.

### 1. Okoljske dajatve

172. člen
(okoljske dajatve za onesnaževanje okolja)

(1) Oseba, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami, oseba, ki neposredno ali posredno povzroča onesnaževanje okolja z odpadki, ali oseba, ki proizvaja ali uporablja ali daje na trg surovine, polizdelke ali proizvode, ki vsebujejo okolju škodljive snovi (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj onesnaževanja) je dolžna plačevati okoljske dajatve. Okoljske dajatve so prihodek proračuna države ali občine.

(2) Osnova za določitev okoljske dajatve za onesnaževanje okolja je:
1. vrsta, količina ali lastnosti emisije iz posameznega vira;
2. vrsta, količina ali lastnosti odpadkov ali
3. vsebnost okolju škodljivih snovi v surovini, polizdelku ali proizvodu.

(3) Vlada podrobneje določi vrste onesnaževanja, ravnanje z odpadki, vsebnost snovi, za katero se plačuje okoljska dajatev, osnovo za obračun dajatve, povzročitelje onesnaževanja, način izračuna, obračunavanja, odmere, in plačevanja okoljske dajatve, merila in pogoje za oprostitev plačila, vračilo že plačane okoljske dajatve ter izjeme, ko se okoljska dajatev ne plačuje.

(4) Višina okoljske dajatve se določi tako, da je enaka ali sorazmerna mejnim stroškom onesnaževanja.

173. člen
(oprostitev, vračilo, zmanjšanje ali odstopitev okoljskih dajatev
za onesnaževanje okolja)

(1) Vlada lahko v predpisu iz tretjega odstavka prejšnjega člena določi, da ima zavezanec pravico do oprostitve ali zmanjšanja plačila okoljske dajatve za onesnaževanje okolja, če:
1. je povzročitelj obremenjevanja okolja in je z državo sklenil pogodbo o dodatnem zmanjševanju obremenjevanja okolja ali
2. je oseba, vključena v izpolnjevanje mednarodno sprejetih pogodbenih obveznosti države, ki se nanašajo na zmanjševanje obremenjevanja okolja, ali
3. gre za izvedbo ukrepov, s katerimi prispeva k zmanjšanju obremenjevanja okolja.

(2) Če Vlada v skladu s prejšnjim odstavkom predpiše možnost oprostitve, vračila ali zmanjšanja okoljske dajatve v skladu s predpisi, ki urejajo državne pomoči, predpiše tudi merila, pogoje in dokazila za oprostitev plačila ali vračilo že plačane okoljske dajatve ali zmanjšanje plačevanja okoljske dajatve.

(3) Vlada lahko v predpisu iz tretjega odstavka prejšnjega člena določi, da se okoljske dajatve, ki so prihodek proračuna države, delno ali v celoti odstopijo občini. V primeru iz prejšnjega stavka Vlada predpiše merila za določitev višine dajatve, ki jo prejme občina, namensko porabo te dajatve ter evidence in dokazila, ki jih je občina dolžna voditi in predložiti glede porabe okoljske dajatve.

(4) Vlada predpiše način zbiranja okoljske dajatve, vsebino evidence o okoljski dajatvi in obveznost poročanja ter vsebino podatkov, ki jih je zavezanec za vodenje evidence dolžan poročati ministrstvu ali Finančni upravi Republike Slovenije.

174. člen
(okoljske dajatve za rabo naravnih dobrin)

Okoljska dajatev za rabo naravne dobrine se predpiše v skladu s predpisi, ki urejajo rabo naravnih dobrin.

2. Finančna jamstva za namene varstva okolja

175. člen
(finančno jamstvo)

(1) Vlada lahko predpiše, da mora povzročitelj obremenitve zagotoviti finančno jamstvo zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju svoje dejavnosti, po njenem prenehanju, prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali po prenehanju povzročitelja obremenitve.

(2) Finančno jamstvo iz prejšnjega odstavka se zagotovi zlasti kot pridobitev bančne garancije.

(3) Vlada v predpisu iz prvega odstavka tega člena določi zlasti:
1. primere, za katere je treba zagotoviti finančno jamstvo;
2. razloge za unovčenje finančnega jamstva in osebo, upravičeno do sredstev finančnega jamstva, ter
3. višino sredstev finančnega jamstva in čas jamčenja, pri čemer upošteva zlasti obseg dejavnosti ali ravnanja, ki je predmet jamstva, in predpisane zahteve v zvezi z ukrepi med opravljanjem dejavnosti ali po njenem prenehanju.

(4) Sredstva, pridobljena iz finančnega jamstva, se morajo porabiti za izpolnitev predpisanih obveznosti povzročitelja obremenitve ali za poplačilo njegovih stroškov obremenjevanja.

(5) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena podrobneje predpiše tudi načine in druge pogoje razpolaganja s sredstvi finančnega jamstva, ki se morajo porabiti za namene iz prejšnjega odstavka.

(6) V primeru unovčenja finančnega jamstva zaradi razloga, ker upravljavec odlagališča odpadkov v predpisanem roku ni izvršil odločbe inšpektorja in se ta izvršuje po tretji osebi, mora lastnik zemljišča dovoliti izvedbo ukrepov, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju ali inšpekcijski odločbi. Za namen iz prejšnjega stavka ima tretja oseba, določena v inšpekcijski odločbi, pravico tudi do posegov v prostor, ki so v skladu s predpisom, ki ureja odlagališča odpadkov, potrebni za izvedbo ukrepov za zapiranje odlagališča odpadkov in izvedbo ukrepov po zaprtju odlagališča odpadkov.

3. Kavcije in druge oblike varščin za namene varstva okolja

176. člen
(kavcije in varščine)

Vlada lahko predpiše kavcije ali druge oblike varščine za proizvajalce, ki organizirano zagotavljajo vračilo izrabljenih ali neuporabnih naprav, tehnologij, proizvodov oziroma njihove embalaže ali na drug organiziran način zmanjšujejo negativne učinke svojega delovanja, ter za potrošnike, ki izrabljene ali neuporabne naprave, tehnologije ali proizvode oziroma njihovo embalažo vrnejo proizvajalcu.

4. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v EU

177. člen
(sistem trgovanja)

(1) Zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov na stroškovno in ekonomsko učinkovit način je v sistem trgovanja vključen vsak upravljavec, ki mora pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz prvega odstavka 184. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu tega poglavja: upravljavec naprave), in operator zrakoplova, ki mora pridobiti odločbo o odobritvi načrta monitoringa iz petega odstavka 198. člena tega zakona.

(2) V sistem trgovanja se lahko vključijo tudi druge pravne ali fizične osebe.

178. člen
(pravica do emisije toplogrednih plinov)

Upravljavec naprave, upravljavec naprave iz 193. člena tega zakona ali operator zrakoplova ima pravico do emisije toplogrednih plinov v obsegu emisijskih kuponov, pridobljenih za napravo ali letalsko dejavnost v skladu s tem zakonom.

179. člen
(emisijski kupon)

(1) Emisijski kupon je v tonah ekvivalenta ogljikovega dioksida izražena pravica iz prejšnjega člena. Tona ekvivalenta ogljikovega dioksida pomeni eno metrsko tono ogljikovega dioksida ali ustrezno količino drugega toplogrednega plina z ekvivalentnim potencialom globalnega segrevanja ozračja.

(2) Emisijskim kuponom so enakovredne tudi druge pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo druge države članice EU.

(3) Z emisijskimi kuponi in z njimi enakovrednimi pravicami lahko prosto trgujejo fizične in pravne osebe.

(4) Veljavnost emisijskih kuponov, izdanih od 1. januarja 2013, ni omejena. Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2021, veljajo za emisije toplogrednih plinov od leta 2021.

180. člen
(register Unije)

(1) Podatki iz registra Unije so dostopni javnosti.

(2) Vlada določi pristojne organe, nacionalnega administratorja ter podrobnejši način in pogoje poslovanja v nacionalnem delu registra Unije.

181. člen
(dražba emisijskih kuponov)

(1) Letna količina emisijskih kuponov, ki pripada Republiki Sloveniji, se prodaja na dražbah v skladu z uredbo EU, ki ureja časovni načrt, upravljanje in druge vidike dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov.

(2) SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljica na dražbah iz prejšnjega odstavka v imenu in za račun Republike Slovenije.

(3) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljice iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

182. člen
(sklad za podnebne spremembe)

(1) V okviru državnega proračuna je kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovljen Sklad za podnebne spremembe (v nadaljnjem besedilu: Podnebni sklad).

(2) Namen Podnebnega sklada je sofinanciranje izvedbe ukrepov za blaženje in prilagajanje posledicam podnebnih sprememb.

(3) Za upravljanje Podnebnega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Podnebnega sklada so prihodki, ustvarjeni s prodajo emisijskih kuponov na dražbah iz prvega odstavka prejšnjega člena.

183. člen
(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)

(1) Sredstva Podnebnega sklada iz četrtega odstavka prejšnjega člena, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo zlasti za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetsko učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določen na podlagi Podnebne konvencije;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagajanje podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetsko tehnologijo in evropskih tehnoloških platform;
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze EU glede uporabe obnovljivih virov energije in razvoj drugih tehnologij, ki pripomorejo k prehodu v varno in trajnostno nizkoogljično gospodarstvo ter k izpolnitvi zaveze EU, da poveča energetsko učinkovitost na ravni, dogovorjeni v ustreznih zakonodajnih aktih;
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogozdovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale mednarodni sporazum o podnebnih spremembah, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah;
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih EU;
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektrarn na trdna fosilna goriva ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, tudi v tretjih državah;
7. spodbujanje prehoda na trajnostno mobilnost, zlasti aktivno mobilnost, javni potniški promet in preusmerjanje tovora na železnice;
8. financiranje raziskav in razvoja na področju energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v dejavnostih, določenih v predpisu, ki določa vrste naprav, dejavnosti in toplogredne pline;
9. ukrepe, katerih namen je izboljšanje energetske učinkovitosti, sistemov daljinskega ogrevanja in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom;

10. kritje administrativnih stroškov upravljanja sistema trgovanja;
11. financiranje podnebnih ukrepov v ranljivih tretjih državah, tudi za prilagajanje na učinke podnebnih sprememb;
12. spodbujanje pridobivanja spretnosti in prerazporeditve delovne sile, da bi v tesnem sodelovanju s socialnimi partnerji pripomogli k pravičnemu prehodu v nizkoogljično gospodarstvo, zlasti v regijah, ki jih tranzicija delovnih mest najbolj zadeva, ter
13. kritje posrednih stroškov zaradi stroškov emisij toplogrednih plinov.

(2) Sredstva Podnebnega sklada iz četrtega odstavka prejšnjega člena, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za obvladovanje podnebnih sprememb v EU in tretjih državah ter za financiranje skupnih projektov, zlasti za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov iz letalstva;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju;
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju podnebnih sprememb in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij s prometom z nizkimi emisijami;
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetsko učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. financiranje ukrepov za preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada določi način in pogoje dodelitve nadomestila za kritje posrednih stroškov iz 13. točke prvega odstavka tega člena v korist določenih sektorjev ali delov sektorjev, ki so izpostavljeni tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida ter so določeni s sklepom EU, ki določa sektorje in dele sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida.

(4) Ministrstvo do 31. marca tekočega leta za preteklo leto na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi skupni znesek dodeljenega finančnega nadomestila za posamezen sektor ali del sektorja iz prejšnjega odstavka.

(5) Vlada sprejme Program porabe sredstev Podnebnega sklada (v nadaljnjem besedilu: program Podnebnega sklada), ki vsebuje za obdobje, za katero se sprejema seznam ukrepov, namene porabe sredstev, upravičence do porabe sredstev oziroma navedbo izvajalca posameznega ukrepa in opis ovrednotenja učinka izvedbe posameznega ukrepa. Program Podnebnega sklada predstavlja podlago za priglasitev sheme državne pomoči za ukrepe, ki potrebujejo priglasitev državne pomoči. Pri ukrepih, ki vključujejo večletne projekte, se ne glede na obdobje, za katero se sprejema program Podnebnega sklada, v njem navedejo predvidena finančna sredstva do zaključka projekta in se v ta namen prevzemajo finančne obveznosti v breme proračunov prihodnjih let.

(6) Za kritje posrednih stroškov iz 13. točke prvega odstavka tega člena se lahko v programu Podnebnega sklada letno nameni največ do 25 odstotkov letnih prihodkov iz četrtega odstavka prejšnjega člena. Ta sredstva so namenska in sicer za neposredne oziroma posredne naložbe za zmanjševanje procesnih emisij toplogrednih plinov ter ostalih emisij onesnaževal, energetsko učinkovitost oziroma energetsko samooskrbo. Poraba namenskih sredstev se spremlja za celotno obdobje veljavnosti sheme od 2021 do 2030. Podrobneje se namen porabe sredstev za kritje posrednih stroškov in način ugotavljanja namenske porabe določijo z uredbo vlade. Vlada na podlagi letnih prihodkov iz četrtega odstavka prejšnjega člena sprejme sklep o višini zneska iz prvega stavka tega odstavka do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ki ga ministrstvo objavi na osrednjem spletnem mestu državne uprave.

(7) Ministrstvo do 31. julija tekočega leta za preteklo leto poroča Evropski komisiji o porabi sredstev iz petega odstavka tega člena v skladu z uredbo EU, ki ureja upravljanje energetske unije in podnebnih ukrepov.

(8) Sredstva Podnebnega sklada iz petega odstavka tega člena se lahko z neposredno pogodbo dodeljujejo tudi neposrednim ali posrednim proračunskim uporabnikom, ki jih je za izvajanje javnih nalog ustanovila ali pooblastila Republika Slovenija ali občina.

(9) Do sredstev iz petega odstavka tega člena ni upravičena oseba:
1. katere zapadle neplačane obvezne dajatve in druge denarne nedavčne obveznosti, ki jih pobira Finančna uprava Republike Slovenije, na dan predložitve vloge za pridobitev sredstev znašajo 50 eurov ali več ali
2. na dan predložitve vloge za pridobitev sredstev ni imela predloženih vseh obračunov davčnih odtegljajev za dohodke iz delovnega razmerja za zadnjih pet let do dne vloge za pridobitev sredstev.

(10) Za potrebe odločanja o pravici do pridobitve sredstev iz petega odstavka tega člena se podatki o tem, ali vlagatelj vloge za pridobitev sredstev izpolnjuje pogoje iz prejšnjega odstavka, brezplačno pridobijo iz evidence, ki jo vodi Finančna uprava Republike Slovenije.

184. člen
(dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, in upravljavec naprave iz prvega odstavka 192. člena tega zakona mora pred začetkom obratovanja naprave ali njenega dela od ministrstva pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov).

(2) Vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje opis:
1. naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, vključno z uporabljeno tehnologijo, ter podatek o nazivni vhodni toplotni moči oziroma proizvodni zmogljivosti naprave;
2. surovin in drugih snovi, katerih uporaba lahko povzroči emisijo toplogrednih plinov;
3. vrste in virov emisij toplogrednih plinov iz naprave;
4. ukrepov, načrtovanih za izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov iz tretjega odstavka tega člena in poročanje o emisijah toplogrednih plinov v skladu z 204. členom tega zakona.

(3) Vloga mora vsebovati tudi načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu z uredbo EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih (v nadaljnjem besedilu: načrt monitoringa), ter poljudni povzetek vsebin iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada določi vrste naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena.

185. člen
(vsebina dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za napravo ali njen del, če ugotovi, da je upravljavec naprave sposoben zagotavljati izvajanje načrta monitoringa in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se lahko izda za eno ali več naprav ali njihovih delov, če so te na istem kraju in jih upravlja isti upravljavec naprave.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:
1. firmo in sedež upravljavca naprave ter kraj naprave;
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma zmogljivost naprave;
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave;
4. načrt monitoringa;
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, v skladu z 204. členom tega zakona, in
6. obveznost, predaje emisijskih kuponov v skladu s prvim odstavkom 207. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo posreduje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

186. člen
(sprememba dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec naprave mora ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo vrste ali delovanja naprave in vsako razširitev ali zmanjšanje njene zmogljivosti ter vsako spremembo upravljavca naprave, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da nameravana sprememba vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca naprave in ga pozove, naj v določenem roku vloži vlogo za spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov. Če upravljavec naprave v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(3) Ministrstvo odloči o spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(4) Če upravljavec naprave v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz drugega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, upravljavec naprave pa lahko nameravano spremembo izvede.

(5) Ministrstvo posreduje odločbo iz tretjega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

187. člen
(prenehanje delovanja naprave)

(1) Upravljavec naprave mora o prenehanju delovanja naprave v skladu z uredbo EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije, pisno obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka izda odločbo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

(3) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

188. člen
(odvzem dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če upravljavec naprave ne izvaja načrta monitoringa iz 4. točke tretjega odstavka 185. člena tega zakona, če ne plača penalov v roku iz 208. člena tega zakona ali če je izvedel spremembo naprave, ki v skladu s 186. členom tega zakona vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, o tem pa ni obvestil ministrstva na način iz prvega odstavka 186. člena tega zakona.

(2) Upravljavcu naprave, ki mu je bilo odvzeto dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, ministrstvo ne izda dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov prej kakor v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

(3) Za napravo, za katero je bilo upravljavcu naprave odvzeto dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, ministrstvo ne izda dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov prej kakor v petih letih od pravnomočnosti odločbe iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo posreduje odločbo iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

189. člen
(izpolnitev obveznosti pri prenehanju delovanja naprave
ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) V primeru iz 187. člena tega zakona ali prejšnjega člena mora upravljavec naprave, ob stečaju pa stečajni upravitelj, pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz 204. člena tega zakona v skladu z uredbo EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih (v nadaljnjem besedilu: poročilo o emisijah).

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka zajema obdobje od začetka koledarskega leta, za katero upravljavec naprave poročila še ni poslal ministrstvu, do pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona oziroma prvega odstavka prejšnjega člena.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora ministrstvu poslati poročilo iz prvega odstavka tega člena skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona najkasneje v treh mesecih od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona oziroma prvega odstavka prejšnjega člena.

190. člen
(dodelitev emisijskih kuponov)

(1) Upravljavcem naprav se emisijski kuponi za naprave za proizvodnjo električne energije in upravljavcem naprav za naprave za zajem, prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida ne dodelijo brezplačno.

(2) Upravljavcem naprav se emisijski kuponi za naprave, ki niso navedene v prejšnjem odstavku, za petletno obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona brezplačno dodelijo v skladu z uredbo EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije. Brezplačno se za petletno obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona dodelijo emisijski kuponi tudi za podnaprave za daljinsko ogrevanje in za enote naprave za soproizvodnjo z visokimi izkoristkom, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti v skladu z zakonom, ki ureja energetiko.

(3) Brezplačna dodelitev emisijskih kuponov se po letu 2026 zmanjšuje v enakih deležih, tako da leta 2030 ni več brezplačne dodelitve emisijskih kuponov, razen za podnaprave za daljinsko ogrevanje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka so upravljavci naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, ki veljajo za izpostavljene tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida, do leta 2030 upravičeni do brezplačne dodelitve 100 odstotkov količine emisijskih kuponov.

(5) Vlada predpiše podrobnejša pravila glede brezplačne dodelitve pravic do emisije.

191. člen
(seznam naprav in seznam malih naprav)

(1) Ministrstvo na podlagi vloge upravljavca obstoječe naprave v sistemu trgovanja pripravi seznam naprav in upravljavcev naprav (v nadaljnjem besedilu: seznam naprav) za petletno obdobje, ki se začne leta 2026, in za vsako nadaljnje petletno obdobje ter ga do 30. septembra dve leti pred začetkom vsakega petletnega obdobja predloži Evropski komisiji.

(2) Ministrstvo skupaj s seznamom naprav iz prejšnjega odstavka predloži Evropski komisiji tudi seznam naprav in upravljavcev naprav, ki se želijo v skladu s 193. členom tega zakona izključiti iz sistema trgovanja (v nadaljnjem besedilu: seznam malih naprav), ter predlog enakovrednih ukrepov, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Na podlagi vloge iz prvega odstavka tega člena seznam iz prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka vsebuje tudi brezplačno količino emisijskih kuponov za petletno obdobje iz prvega odstavka tega člena in sorazmerni delež emisijskih kuponov za posamezno koledarsko leto v navedenem petletnem obdobju.

(4) Ministrstvo upošteva zahteve Evropske komisije glede vključitve naprav na seznam naprav in seznam malih naprav.

(5) Ministrstvo, na podlagi sklepa EU, ki ureja nacionalne izvedbene ukrepe za predhodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov, na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam naprav in seznam malih naprav ter končno brezplačno količino emisijskih kuponov.

(6) Ministrstvo upravljavcu naprave in upravljavcu male naprave iz 193. člena tega zakona, ki je na seznamu iz prejšnjega odstavka, z odločbo dodeli celotno brezplačno količino emisijskih kuponov iz prejšnjega odstavka, ki mu pripada za

petletno obdobje, in dodeljene letne brezplačne količine emisijskih kuponov v skladu z uredbo EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije. Odločba vsebuje tudi seznam podnaprav s preteklimi ravnmi dejavnosti. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(7) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe upravljavca naprave v skladu s prvim odstavkom 186. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prejšnjega odstavka.

(8) Ministrstvo pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka tega člena najpozneje štiri mesece pred rokom iz prvega odstavka tega člena na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi predlog enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena in javnosti omogoči dajanje pripomb v 30 dneh od objave.

(9) Ministrstvo posreduje odločbo iz šestega oziroma sedmega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

192. člen
(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov
v sistem trgovanja)

(1) Vlada v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:
1. učinke na notranji trg EU;
2. mogočo ogroženost konkurenčnosti;
3. celovitost okoljskih učinkov;
4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja v skladu s tem zakonom, če je vključitev odobrila Evropska komisija.

193. člen
(izključitev iz sistema trgovanja)

(1) Upravljavec naprave se lahko pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če so bile emisije iz naprave v poročilih o emisijah v treh zaporednih letih pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona manjše od 25.000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase in je imela naprava med opravljanjem dejavnosti izgorevanja goriva v treh zaporednih letih pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW (v nadaljnjem besedilu: mala naprava).

(2) Ministrstvo upravljavcu naprave za napravo, ki je na seznamu malih naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo in jo izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov pa preneha veljati z začetkom petletnega obdobja s seznama naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo iz prejšnjega odstavka vsebuje poleg sestavin iz 1., 2. in 3. točke tretjega odstavka 185. člena tega zakona načrt monitoringa in zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, ter obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov v skladu s predpisom, ki ureja okoljsko dajatev za onesnaževanje zraka z emisijo ogljikovega dioksida.

(4) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah najkasneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga pregleda.

(5) Če ministrstvo med pregledom poročila iz prejšnjega odstavka ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah napačni, količino emisij toplogrednih plinov ugotovi z odločbo. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(6) Upravljavec naprave, ki je na seznamu malih naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona, mora predati emisijske kupone v skladu z 207. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja.

(7) Če ministrstvo na podlagi poročila iz četrtega odstavka tega člena ali drugih podatkov v tekočem letu ugotovi, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase, jo z začetkom naslednjega koledarskega leta znova vključi v sistem trgovanja.

(8) Ministrstvo znova vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja tako, da mu izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, s katerim nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo iz drugega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu ugotovitve iz prejšnjega odstavka.

(9) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz tretjega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, v katerem je mala naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase.

(10) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z malo napravo in prenehanjem njenega delovanja, glede odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo in spremembe načrta monitoringa smiselno uporabljajo določbe 186., 187., 188., 189. in 205. člena tega zakona in predpisa, ki ureja način izvajanja monitoringa, priprave poročila in poročanja ter način in pogostost pregledovanja poročila.

(11) Ministrstvo pred začetkom vsakega petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona najkasneje štiri mesece pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona objavi predlog seznama malih naprav iz prvega odstavka tega člena na osrednjem spletnem mestu državne uprave in omogoči javnosti dajanje pripomb v 30 dneh od objave.

(12) Če Evropska komisija v šestih mesecih od prejema seznama malih naprav iz drugega odstavka 191. člena tega zakona temu seznamu ne nasprotuje, se šteje, da so te naprave izključene iz sistema trgovanja za petletno obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila in poročanja ter način in pogostost pregledovanja poročila iz četrtega odstavka tega člena.

(14) Ministrstvo posreduje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za malo napravo iz drugega odstavka tega člena, dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz osmega odstavka tega člena oziroma odločbo iz desetega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju, odločbo iz petega odstavka tega člena pa nacionalnemu administratorju.

194. člen
(sprememba dodeljene količine emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo podatke iz poročila o ravni dejavnosti upravljavca naprave predloži Evropski komisiji.

(2) Ministrstvo upošteva zahteve Evropske komisije in z odločbo spremeni brezplačno dodeljeno količino emisijskih kuponov iz šestega odstavka 191. člena tega zakona v skladu s predpisom EU, ki določa pravila za prilagoditev brezplačne dodelitve pravic do emisije zaradi spremembe ravni dejavnosti. Odločba iz prejšnjega stavka vsebuje tudi podatek o presežku brezplačno podeljenih emisijskih kuponov oziroma podatek o dodatni količini brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(3) Ministrstvo na podlagi poročila o ravni dejavnosti upravljavca male naprave iz 193. člena tega zakona z odločbo spremeni brezplačno dodeljeno količino emisijskih kuponov iz šestega odstavka 191. člena tega zakona v skladu s predpisom EU, ki določa pravila za prilagoditev brezplačne dodelitve pravic do emisije zaradi spremembe ravni dejavnosti. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(4) Vlada predpiše podrobnejša pravila za prilagoditev brezplačne dodelitve pravic do emisije zaradi sprememb ravni dejavnosti.

(5) Ministrstvo posreduje odločbo iz drugega oziroma tretjega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

195. člen
(dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave)

(1) Za upravljavca nove naprave se v vsakem petletnem obdobju iz prvega odstavka 191. člena tega zakona šteje upravljavec naprave, ki je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil v obdobju, ki se začne tri mesece pred rokom iz prvega odstavka 191. člena tega zakona in konča tri mesece pred rokom za predložitev seznama naprav Evropski komisiji za naslednje petletno obdobje (v nadaljnjem besedilu: upravljavec nove naprave).

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se za upravljavca nove naprave ne štejeta upravljavec naprave, ki je s pravnim poslom pridobil napravo ali njen del, za katero je bilo izdano dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, in upravljavec naprave, ki mu je bilo zaradi spremembe upravljavca naprave dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov spremenjeno v skladu s prvim odstavkom 186. člena tega zakona.

(3) Upravljavec nove naprave je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije ali za zajem prenos ali shranjevanje ogljikovega dioksida. Upravljavec nove naprave na ministrstvo vloži vlogo za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov za nove naprave.

(4) Ministrstvo podatke iz vloge iz prejšnjega odstavka predloži Evropski komisiji.

(5) Ministrstvo upošteva zahteve Evropske komisije in z odločbo upravljavcu nove naprave dodeli celotno brezplačno količino dodeljenih emisijskih kuponov iz četrtega odstavka tega člena, ki mu pripada za obdobje, in letne brezplačne količine dodeljenih emisijskih kuponov v skladu z uredbo EU, ki določa prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije. Odločba vsebuje tudi seznam podnaprav z ravnmi dejavnosti. Zoper to odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(6) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

196. člen
(podelitev emisijskih kuponov)

(1) Nacionalni administrator upravljavcu naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 191. člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 193. člena tega zakona, na podlagi odločbe o brezplačni dodelitvi emisijskih kuponov iz šestega odstavka 191. člena tega zakona v registru Unije podeli letno brezplačno količino dodeljenih emisijskih kuponov najkasneje do 28. februarja tekočega leta.

(2) Nacionalni administrator upravljavcu nove naprave podeli letno brezplačno količino dodeljenih emisijskih kuponov v registru Unije v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe iz petega odstavka 195. člena tega zakona.

(3) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 187. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 188. člena tega zakona nacionalni administrator upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena ne podeli preostanka sorazmernega deleža brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov.

(4) Nacionalni administrator upravljavcu naprave podeli dodatno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov v registru Unije v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 194. člena tega zakona.

(5) Nacionalni administrator upravljavcu naprave podeli sorazmerni delež emisijskih kuponov v registru Unije v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 197. člena tega zakona.

197. člen
(prenos emisijskih kuponov)

(1) Ne glede na določbe prvega odstavka prejšnjega člena ministrstvo brezplačno dodeli preostanek sorazmernega deleža emisijskih kuponov upravljavcu naprave, ki je s pravnim poslom pridobil napravo ali njen del v območju Republike Slovenije, za katero je bilo izdano dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, in se je tako pisno dogovoril z upravljavcem naprave.

(2) Ministrstvo odloči o brezplačni dodelitvi preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov na podlagi zahteve kupca naprave ali njenega dela iz prejšnjega

odstavka ter ob predložitvi notarsko overjene kopije o sklenitvi pravnega posla in dogovora o prenosu emisijskih kuponov.

(3) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

198. člen
(načrt monitoringa operatorja zrakoplova)

(1) Če operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco v skladu z uredbo EU, ki določa skupna pravila za opravljanje zračnih prevozov, ali je v skladu z uredbo EU, ki določa seznam operatorjev zrakoplovov z navedbo države članice upravljavke za vsakega operatorja zrakoplova, pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, opravlja letalsko dejavnost, mora izvajati načrt monitoringa in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu z 204. členom tega zakona.

(2) Operator zrakoplova, ki je na seznamu iz prejšnjega odstavka pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, mora ministrstvu v 21 dneh od objave seznama iz prejšnjega odstavka, predložiti načrt monitoringa v slovenskem ali angleškem jeziku, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Če operator zrakoplova v predpisanem roku iz prejšnjega odstavka ne predloži načrta monitoringa iz prejšnjega odstavka, ga ministrstvo pozove, naj to stori v 21 dneh od prejema poziva.

(4) Če ministrstvo v 60 dneh od prejema načrta monitoringa iz drugega oziroma tretjega odstavka tega člena operatorja zrakoplova ne pozove k vložitvi vloge za odobritev načrta monitoringa, se šteje, da operator zrakoplova nima obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda odločbo o odobritvi načrta monitoringa, ki vsebuje tudi zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, v skladu z 204. členom tega zakona in obveznost predaje emisijskih kuponov v skladu s prvim odstavkom 207. člena tega zakona.

(6) Vlada določi vrste letalskih dejavnosti iz prvega odstavka tega člena.

(7) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju.

199. člen
(dodelitev emisijskih kuponov operatorju zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova, ki je pridobil odločbo iz petega odstavka prejšnjega člena, lahko za petletno obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona ministrstvo zaprosi za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati poročilo o emisijah in poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona.

(3) Vloga iz prvega odstavka tega člena mora vsebovati tudi podatke o tonskih kilometrih, ki jih je operator zrakoplova opravil v letu spremljanja ter jih je

preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona preveril v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev.

(4) Leto spremljanja iz prejšnjega odstavka je koledarsko leto, ki se konča 24 mesecev pred začetkom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(5) Vlogo iz prvega odstavka tega člena operator zrakoplova vloži na ministrstvo najkasneje 21 mesecev pred začetkom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo predloži vlogo iz prejšnjega odstavka Evropski komisiji najkasneje 18 mesecev pred začetkom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona.

(7) Ko Evropska komisija 15 mesecev pred začetkom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona odloči o referenčnem merilu, ki se uporablja za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov operaterjem zrakoplovov, ministrstvo v treh mesecih od te odločitve operatorju zrakoplova, katerega vloga je bila predložena Evropski komisiji, izračuna pripadajočo količino brezplačnih emisijskih kuponov in mu izda odločbo, ki vsebuje:

1. celotno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov, ki se izračuna tako, da se podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka tega člena pomnožijo z referenčnim merilom, in
2. letno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov za vsako leto iz petletnega obdobja, ki se izračuna tako, da se celotna količina brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz prejšnje točke deli s številom let v petletnem obdobju, v katerem bo operator zrakoplova opravljal določeno letalsko dejavnost.

(8) Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(9) Ministrstvo posreduje odločbo iz sedmega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

200. člen
(podelitev emisijskih kuponov operatorju zrakoplova)

(1) Nacionalni administrator na podlagi odločbe iz sedmega odstavka prejšnjega člena operatorju zrakoplova v registru Unije podeli letno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz 2. točke sedmega odstavka prejšnjega člena najkasneje do 28. februarja tekočega leta.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino brezplačno podeljenih emisijskih kuponov.

201. člen
(dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve
za nekatere operatorje zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova lahko za petletno obdobje iz prvega odstavka 191. člena tega zakona zaprosi za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz posebne

rezerve za nekatere operatorje zrakoplova, ki je določena s sklepom EU, ki določa količino pravic na ravni Unije za operaterje zrakoplovov, če:

1. začne izvajati letalsko dejavnost po letu spremljanja iz četrtega odstavka 199. člena tega zakona, ali
2. podatki o tonskih kilometrih izkazujejo njihovo povečanje v povprečju za več kakor 18 odstotkov na letni ravni med letom spremljanja, za katero je operator zrakoplova predložil podatke o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom petletnega obdobja, v katerem je zaprosil za brezplačne emisijske kupone v skladu z določbami 199. člena tega zakona (v nadaljnjem besedilu: dodatna dejavnost).

(2) Operator zrakoplova lahko uveljavlja pravico iz prejšnjega odstavka, če dejavnost iz 1. točke prejšnjega odstavka ali dodatna dejavnost ne pomeni v celoti ali delno nadaljevanja letalske dejavnosti, ki jo je pred tem opravljal drug operator zrakoplova.

(3) Operator zrakoplova zaprosi za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve z vlogo, ki vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe, ki je operator zrakoplova;
2. poročilo o emisijah, poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona in podatke o tonskih kilometrih, ki jih je preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona preveril v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev, in jih je operator zrakoplova opravil v drugem zaporednem koledarskem letu petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, na katero se vloga nanaša, ter
3. dokazila o izpolnjevanju pogojev iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena.

(4) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena mora vloga, poleg podatkov in dokazil iz prejšnjega odstavka, vsebovati še podatke o:

1. odstotku zvišanja tonskih kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona;
2. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, ter
3. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 199. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom petletnega obdobja iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, ki presega odstotek iz 2. točke prvega odstavka tega člena.

(5) Operator zrakoplova vlogo iz tretjega odstavka tega člena vloži na ministrstvo najkasneje do 30. junija tretjega leta v petletnem obdobju iz prvega odstavka 191. člena tega zakona, na katerega se vloga nanaša.

(6) Ministrstvo vlogo iz prejšnjega odstavka predloži Evropski komisiji najkasneje v šestih mesecih od izteka roka za vložitev vloge iz prejšnjega odstavka.

(7) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve Evropske komisije, s katero ta odloči o referenčnem merilu za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve operatorjem zrakoplova, za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga ji je bila poslana, izračuna celotno količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, tako da se referenčno merilo pomnoži:

1. za operatorja iz 1. točke prvega odstavka tega člena s tonskimi kilometri, navedenimi v vlogi, ki je bila predložena Evropski komisiji;
2. za operatorja iz 2. točke prvega odstavka tega člena z absolutnim povečanjem tonskih kilometrov, ki presegajo 18 odstotkov in so bili vključeni v vlogo, ki je bila predložena Evropski komisiji.

(8) Ministrstvo izračuna za vsakega operatorja zrakoplova tudi količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za posamezno leto, tako da celotno količino iz prejšnjega odstavka deli s številom polnih koledarskih let, ki so ostala v petletnem obdobju, na katero se brezplačna dodelitev nanaša.

(9) Zaradi uporabe referenčnega merila iz sedmega odstavka tega člena letna brezplačna dodelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve na tonski kilometer ne sme biti večja od njihove letne brezplačne podelitve na podlagi prvega odstavka prejšnjega člena.

(10) Operatorju zrakoplova se iz posebne rezerve zaradi razlogov iz 2. točke prvega odstavka tega člena ne more brezplačno dodeliti več kakor en milijon emisijskih kuponov.

(11) Ministrstvo brezplačno dodeli emisijske kupone iz posebne rezerve, izračunane na podlagi sedmega in osmega odstavka tega člena, z odločbo. Zoper odločbo iz prejšnjega stavka ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(12) Ministrstvo posreduje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju.

202. člen
(podelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve operatorju zrakoplova)

(1) Nacionalni administrator operaterju zrakoplova na podlagi odločbe iz enajstega odstavka prejšnjega člena v registru Unije podeli količino brezplačno dodeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve iz osmega odstavka prejšnjega člena v sedmih dneh od pravnomočnosti odločbe iz enajstega odstavka prejšnjega člena.

(2) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino brezplačno podeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov.

203. člen
(prepoved opravljanja letov operatorja zrakoplova)

(1) Ministrstvo pisno pozove Evropsko komisijo, naj sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov operatorju zrakoplova, ki:
1. v roku iz tretjega odstavka 198. člena tega zakona ministrstvu ne predloži načrta monitoringa;
2. v roku iz drugega odstavka 204. člena tega zakona ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona in poročila o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ali
3. ne plača penalov v roku iz 208. člena tega zakona.

(2) Poziv iz prejšnjega odstavka vsebuje:
1. navedbo ministrstva glede izpolnjevanja katerega izmed pogojev iz prejšnjega odstavka;

2. podrobnosti o ukrepih, uvedenih zoper operatorja zrakoplova;
3. utemeljitev za uvedbo prepovedi opravljanja letov v EU ter
4. predlog obsega prepovedi opravljanja letov v EU in pogoje, pod katerimi prepoved velja.

(3) Evropska komisija obvesti operatorja zrakoplova o osnovnih dejstvih in razlogih, zaradi katerih je ministrstvo predlagalo prepoved opravljanja letov.

(4) Če Evropska komisija sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov, ministrstvo o tem obvesti ministrstvo, pristojno za promet.

(5) Ministrstvo, pristojno za promet, obvesti Evropsko komisijo o vseh ukrepih, sprejetih za izvršitev odločitve o uvedbi prepovedi opravljanja letov.

204. člen
(poročanje)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora ministrstvu poročati o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto najkasneje do 31. marca tekočega leta. Ministrstvo zagotovi, da je poročilo o emisijah dostopno javnosti.

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora poročilu iz prejšnjega odstavka predložiti poročilo o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona.

(3) Če oseba iz prvega odstavka tega člena v roku iz prvega odstavka tega člena ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah iz prvega odstavka tega člena za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka tega člena ali če preveritelj iz prvega odstavka 206. člena tega zakona poročilo o emisijah iz prvega odstavka tega člena ne potrdi kot zadovoljivo v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev, poročilo o emisijah na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost izdela ministrstvo najkasneje do 30. aprila tekočega leta. Stroške izdelave tega poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova.

(4) Ministrstvo izdela poročilo o emisijah na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za letalsko dejavnost tudi v primeru prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma stečaja operatorja zrakoplova, če poročilo o emisijah za obdobje od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 206. člena tega zakona ni bilo poslano ministrstvu najkasneje v 30 dneh od prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka.

(5) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah iz tretjega odstavka tega člena izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino emisij toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Zoper odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(6) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah iz četrtega odstavka tega člena izda operatorju zrakoplova ali v primeru stečaja stečajnemu upravitelju odločbo, v kateri ugotovi količino emisij toplogrednih plinov, ki jo je operator zrakoplova v obdobju od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti oziroma začetka stečajnega postopka izpustila v zrak in za katero mora operator

zrakoplova ali v primeru stečaja stečajni upravitelji predati emisijske kupone. Zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(7) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega oziroma šestega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

205. člen
(sprememba načrta monitoringa)

(1) V primeru bistvene spremembe načrta monitoringa v skladu z uredbo EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih, upravljavec naprave ali operator zrakoplova na ministrstvo vloži vlogo za spremembo načrta monitoringa.

(2) Ministrstvo spremeni dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov oziroma odločbo iz petega odstavka 198. člena tega zakona v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko spremeni načrt monitoringa v nebistvenih sestavinah v skladu z uredbo EU, ki ureja spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih, vendar mora o nameravani spremembi načrta monitoringa najkasneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(4) Ministrstvo posreduje odločbo iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji.

206. člen
(preverjanje poročila o emisijah)

(1) Poročilo o emisijah lahko preveri le preveritelj, ki je pridobil akreditacijsko listino v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev.

(2) Preveritelj iz prejšnjega odstavka mora preveriti poročilo o emisijah ter upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova izdati poročilo o preverjanju v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev.

(3) Ministrstvo lahko kadar koli opravi izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah, ki ga je preveril preveritelj, tako da za to izbere drugega preveritelja.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da:
1. preveritelj po lastni krivdi ni pravočasno izdelal poročila o preverjanju iz drugega odstavka tega člena, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
2. je preveritelj izdelal pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju iz drugega odstavka tega člena,

o tem obvesti akreditacijski organ.

(5) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah iz tretjega odstavka tega člena nosi ministrstvo.

(6) Ne glede na prejšnji odstavek ministrstvo od preveritelja izterja vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah iz tretjega odstavka tega člena v primeru iz 2. točke četrtega odstavka tega člena.

207. člen
(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)

(1) Upravljavec naprave, razen upravljavec male naprave iz 193. člena tega zakona, mora za napravo iz 184. člena tega zakona, operator zrakoplova pa za letalsko dejavnost iz 198. člena tega zakona, do 30. aprila tekočega leta predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz drugega odstavka 204. člena tega zakona. V primeru iz 189. člena tega zakona mora upravljavec naprave ali ob stečaju stečajni upravitelj najkasneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 187. člena tega zakona ali prvega odstavka 188. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v zrak v obdobju iz drugega odstavka 189. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova mora v primeru prenehanja opravljanja letalske dejavnosti ali ob stečaju stečajni upravitelj najkasneje 60. dan od prenehanja opravljanja letalske dejavnosti za obdobje od začetka koledarskega leta do dneva prenehanja opravljanja letalske dejavnosti predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, izpuščeni v zrak v navedenem obdobju.

(3) Predani emisijski kuponi iz prvega in drugega odstavka tega člena se razveljavijo.

(4) Ministrstvo na osrednjem spletnem mestu državne uprave objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu s prvim ali drugim odstavkom tega člena.

(5) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz tretjega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da upravljavec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh od pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Zoper odločbo ni pritožbe, dopusten pa je upravni spor.

(6) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 204. člena tega zakona in preverjene na način iz 206. člena tega zakona.

(7) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadar koli zahteva njihovo razveljavitev, pri tem pa ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.

(8) Ministrstvo posreduje odločbo iz petega odstavka tega člena tudi nacionalnemu administratorju.

208. člen
(penali)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova plača penale v višini 100 eurov, za vsako začeto tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, ki jo je naprava ali

letalska dejavnost izpustila v zrak in presega količino emisijskih kuponov, predanih v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena.

(2) O višini penalov, ki jih je dolžna plačati oseba iz prejšnjega odstavka, odloči ministrstvo z odločbo.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena plača penale najkasneje 30. dan od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

(4) Višina penalov iz prvega odstavka tega člena se od 1. januarja 2013 vsako leto poveča za letni evropski indeks cen življenjskih potrebščin, objavljen na spletni strani Statističnega urada EU v mesecu, ko mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom prejšnjega člena. Višino penalov v skladu s tem odstavkom določi Vlada s sklepom.

(5) Ne glede na plačilo penalov mora oseba iz prvega odstavka tega člena ob naslednji predaji predati tudi vse emisijske kupone, ki bi jih morala predati v skladu z določbo prejšnjega člena.

### 5. Zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice

209. člen
(upravljanje z enotami dodeljenih letnih emisij)

(1) Ministrstvo v imenu in za račun države v skladu s predpisom EU, ki ureja zavezujoče letno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov za države članice, upravlja enote dodeljenih letnih emisij.

(2) Sredstva, pridobljena s prenosom enot dodeljenih letnih emisij na drugo državo članico, predstavljajo priliv v državni proračun.

### 6. Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad

210. člen
(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

(1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad (v nadaljnjem besedilu: Eko sklad) je javni sklad, ki spodbuja trajnostni razvoj s financiranjem naložb za preprečevanje, odpravljanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja.

(2) Eko sklad posluje v skladu z določbami tega zakona in zakona, ki ureja javne sklade.

(3) Ustanovitelj Eko sklada je Republika Slovenija, ustanoviteljske pravice pa izvršuje Vlada.

(4) Ustanovitelj subsidiarno odgovarja za obveznosti Eko sklada za najeta posojila, ki niso zavarovana s poroštvom države in ki skupaj ne smejo presegati 20 odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada.

211. člen
(dejavnosti Eko sklada)

(1) Eko sklad spodbuja trajnostni razvoj v skladu z nacionalnim programom varstva okolja, celovitim nacionalnim energetskim in podnebnim načrtom, skupno okoljsko in energetsko politiko EU ter operativnimi in akcijskimi programi, sprejetimi na njihovi podlagi.

(2) Dejavnosti, ki jih Eko sklad opravlja v javnem interesu, so zlasti:
1. spodbujanje naložb v infrastrukturo varstva okolja državnega in lokalnega pomena;
2. spodbujanje naložb v izrabo obnovljivih virov energije;
3. spodbujanje ukrepov učinkovite rabe energije;
4. spodbujanje naložb s področja razvoja ali uporabe okoljskih tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja;
5. spodbujanje različnih oblik svetovanja, izobraževanja in ozaveščanja javnosti ter
6. druge dejavnosti in naloge s področja varstva okolja, določene v ustanovitvenem aktu Eko sklada.

(3) Eko sklad lahko sodeluje z drugimi javnimi finančnimi institucijami in ministrstvi ter z domačimi in mednarodnimi zasebnimi finančnimi institucijami z namenom učinkovitejšega opravljanja svojih nalog, krepitve finančnega potenciala ter usklajene in celovite ponudbe finančnih spodbud na področju trajnostnega razvoja.

(4) Eko sklad lahko za račun posameznega pristojnega ministrstva opravlja naloge ali del nalog v zvezi s sofinanciranjem dejavnosti iz drugega odstavka tega člena. Eko sklad v ta namen s pristojnim ministrstvom sklene pogodbo, s katero se določijo obseg, namen in pogoji opravljanja nalog oziroma dodeljevanja sredstev.

(5) Ne glede na določila zakona, ki ureja javne sklade, odloča o potrebnih prerazporeditvah sredstev za izvajanje nalog iz prejšnjega odstavka med postavkami poslovnega in finančnega načrta Eko sklada pristojni minister.

212. člen
(splošni akti Eko sklada in sestava nadzornega sveta)

(1) V ustanovitvenem aktu Eko sklada se podrobneje določijo tudi dejavnosti Eko sklada, viri financiranja sredstev za delo Eko sklada, organizacija in delovanje Eko sklada in način objave splošnih aktov ter uredijo druga vprašanja, pomembna za delovanje Eko sklada.

(2) S splošnimi pogoji poslovanja Eko sklada se podrobneje določijo tudi način in postopki za uporabo instrumentov (v nadaljnjem besedilu: dodeljevanje spodbud) Eko sklada, postopki za izbor upravičencev do spodbud Eko sklada in omejitve pri dodeljevanju spodbud Eko sklada.

(3) Višina nadomestil za storitve Eko sklada se določi s tarifnim pravilnikom, ki ga sprejme direktor Eko sklada s soglasjem nadzornega sveta Eko sklada.

(4) Nadzorni svet ima štiri člane. Člane nadzornega sveta na predlog ministra imenuje Vlada, in sicer:
1. dva predstavnika ministrstva;
2. predstavnika ministrstva, pristojnega za finance, in
3. predstavnika ministrstva, pristojnega za energijo.

213. člen
(instrumenti za dodeljevanje spodbud Eko sklada)

(1) Instrumenti, ki jih Eko sklad uporablja za opravljanje svojih dejavnosti, so zlasti:

1. posojila z ugodno obrestno mero in druge finančne storitve dajanja kreditov, kot jih opredeljuje zakon, ki ureja bančništvo;
2. garancije ali druge oblike poroštev;
3. nepovratna sredstva;
4. subvencioniranje obrestne mere oziroma stroškov, povezanih s posojili;
5. finančni zakup in
6. drugi finančni instrumenti, kjer je možna sprememba oblike financiranja v lastniški delež v podjetju.

(2) Eko sklad uporablja instrumente iz prejšnjega odstavka v skladu s predpisi, ki urejajo državne pomoči.

(3) Eko sklad lahko s soglasjem ustanovitelja dodeljuje lastna nepovratna sredstva iz tistega dela presežka prihodkov nad odhodki, ki presega potreben presežek za ohranjanje realne vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada glede na stopnjo inflacije v Republiki Slovenji.

(4) Sredstva za sofinanciranje različnih oblik svetovanja, izobraževanja in ozaveščanja javnosti se zagotavljajo iz sredstev Eko sklada ali iz sredstev, ki jih za sofinanciranje dejavnosti zagotovijo ministrstva, ali sredstev, zagotovljenih na podlagi sklepa Vlade o prerazporeditvi sredstev.

214. člen
(sklad namenskega premoženja)

(1) Eko sklad pridobiva sredstva sklada namenskega premoženja:

1. iz sredstev, pridobljenih po zakonu, ki ureja lastninsko preoblikovanje podjetij;
2. iz sredstev državnega proračuna v skladu z zakonom;
3. iz presežka prihodkov nad odhodki v skladu z odločitvijo ustanovitelja;
4. z dotacijami in darili domačih in tujih oseb ter tujih držav.

(2) Sprememba vrednosti sklada namenskega premoženja Eko sklada se vpiše v sodni register enkrat na leto, če ustanovitelj ne določi drugače.

215. člen
(zadolževanje Eko sklada)

Eko sklad se lahko zadolžuje samo za namen opravljanja dejavnosti v javnem interesu v skladu s tem zakonom. Skupni obseg zadolženosti Eko sklada iz najetih posojil ne sme presegati vrednosti sklada namenskega premoženja.

216. člen
(način dodeljevanja spodbud Eko sklada)

(1) Eko sklad dodeljuje posojila in druge finančne storitve dajanja kreditov, garancije ali druge oblike poroštev, nepovratna sredstva ter izvaja finančni zakup, subvencioniranje obrestne mere oziroma stroškov, povezanih s posojili in drugimi finančnimi storitvami dajanja kreditov ter finančnim zakupom na podlagi javnega poziva oziroma javnega razpisa, in druge instrumente pa izvaja po postopku, določenem v področnem zakonu.

(2) Javne pozive in javne razpise za dodeljevanje spodbud sprejema direktor po predhodnem soglasju nadzornega sveta.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka Eko sklad dodeljuje spodbude za sofinanciranje projektov ozaveščanja ali programov promoviranja dejavnosti Eko sklada na podlagi javnega razpisa, ki ga sprejme direktor Eko sklada.

(4) Pri odločanju o dodelitvi pravice do spodbud se smiselno uporablja zakon, ki ureja splošni upravni postopek, kolikor ta zakon ne določa drugače.

217. člen
(javni poziv in javni razpis)

(1) Eko sklad z javnim pozivom določi zlasti skupni obseg spodbud, pogoje za njihovo dodelitev, merila za določitev višine spodbude, upravičence in rok za vložitev vlog. Vloge se obravnavajo po vrstnem redu prispetja, razen če je v javnem pozivu določeno, da se šteje, da je vloga vložena takrat, ko je bila vložena vloga, s katero so bile odpravljene morebitne pomanjkljivosti.

(2) Eko sklad z javnim razpisom določi zlasti skupni obseg spodbud, pogoje za njihovo dodelitev, merila za ocenjevanje in vrednotenje posameznih naložb oziroma ozaveščevalnih projektov ali programov, upravičence in rok za vlaganje vlog. Razpisane spodbude se dodelijo za tiste naložbe, projekte ali programe, ki so v izbirnem postopku višje ocenjeni oziroma ovrednoteni.

218. člen
(vloga za dodelitev spodbud Eko sklada)

(1) Vloga za dodelitev spodbud mora vsebovati ustrezno:
1. izpolnjen obrazec, ki je določen v javnem pozivu ali javnem razpisu;
2. dokumentacijo in priloge, določene v javnem pozivu ali javnem razpisu.

(2) Eko sklad lahko v javnem pozivu ali javnem razpisu poleg sestavin iz prejšnjega odstavka določi še druge obvezne sestavine, če so potrebne glede na namen posameznega javnega poziva ali javnega razpisa.

(3) Pisne vloge lahko vlagajo po elektronski poti brez varnega elektronskega podpisa, če je identiteto vložnika mogoče ugotoviti na drug zanesljiv način.

219. člen
(sprememba zahtevka)

(1) Pri javnem pozivu je sprememba zahtevka dopustna do konca postopka, če odločba še ni bila izdana in je javni poziv še odprt. V primeru znižanja zahtevka je sprememba zahtevka dopustna tudi, če je javni poziv že zaprt, vendar odločba še ni bil izdana.

(2) Pri javnem razpisu je sprememba zahtevka po izteku roka za oddajo vlog dopustna le v primeru znižanja zahtevka in če odločba še ni bila izdana.

220. člen
(vrnitev v prejšnje stanje)

(1) V primeru zamude roka za vložitev vloge za dodelitev spodbud vrnitev v prejšnje stanje ni dovoljena.

(2) V primeru zamude drugih procesnih dejanj v postopkih odločanja o dodeljevanju pravice je vrnitev v prejšnje stanje dovoljena le, če se do trenutka vložitve predloga za vrnitev v prejšnje stanje še ni iztekel rok za vlaganje vlog za dodelitev pravice do spodbud.

221. člen
(neposreden in brezplačen dostop do podatkov)

(1) Eko sklad lahko za namen odločanja o dodelitvi pravice do dodelitve spodbude ali izplačila spodbude ali v postopku spremljanja in nadzora dodeljenih spodbud brezplačno pridobiva in med seboj povezuje naslednje podatke:

1. iz centralnega registra prebivalstva, ki ga vodi ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, na podlagi davčne številke: osebno ime, EMŠO ter naslov stalnega in začasnega prebivališča;
2. iz evidence AJPES in Vrhovnega sodišča RS:
   a) za fizične osebe: podatke o postopkih zaradi insolventnosti;
   b) za pravne osebe, združenja oseb po tujem pravu, ki so brez pravne osebnosti, neposredne uporabnike državnega in občinskih proračunov ter druge osebe, ki opravljajo dejavnost: podatke o številu in lokaciji poslovnih in drugih prostorov, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti in pridobivanje dohodkov, ter številkah plačilnih računov v Republiki Sloveniji in zunaj nje (tudi za povezane osebe), določene z zakonom o obdavčenju, in podatke o postopkih zaradi insolventnosti, postopkih prisilnega prenehanja;
3. iz registra nepremičnin, ki ga vodi Geodetska uprava Republike Slovenije, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke o parcelah iz zemljiškega katastra, podatke o stavbah in delih stavb iz katastra stavb ter podatke o lastniku, in sicer ime in priimek, naslov stalnega prebivališča in EMŠO za fizične osebe ter ime oziroma firmo, naslov sedeža in matično številko za pravne osebe, delež lastništva ter druge podatke o lastnostih parcel, stavb in delov stavb;
4. iz Zemljiške knjige, ki jo vodi sodišče, na podlagi identifikacijskega znaka nepremičnine: podatke o lastniku in imetniku morebitnih drugih stvarnih ali obligacijskih pravic na nepremičnini (osebno ime, EMŠO in naslov prebivališča za fizično osebo ter firmo, matično številko in sedež za pravno osebo) ter idealni delež osnovnega pravnega položaja nepremičnine;
5. zbirke prostorskih aktov, zbirke podatkov o graditvi objektov, evidence stavbnih zemljišč in evidence dejanske rabe poseljenih zemljišč, ki jih vodi ministrstvo, pristojno za prostor, na podlagi katastrske občine in parcelne številke, številke stavbe ali dela stavbe, če obstaja ali naslova: podatke o prostorskih aktih, ki se vodijo v zbirki prostorskih aktov, podatke o graditvi objektov, ki se vodijo v zbirki podatkov o graditvi objektov, podatke o stavbnih zemljiščih, ki se vodijo v evidenci stavbnih zemljišč, ter podatke o poseljenih zemljiščih, ki se vodijo v evidenci dejanske rabe poseljenih zemljišč;
6. iz evidence izvajanja dimnikarskih storitev, ki jo vodi ministrstvo, na podlagi katastrske občine in parcelne številke ali naslova: podatke o uporabnikih dimnikarskih storitev, in sicer lastnikih in etažnih lastnikih (osebno ime, naslov prebivališča, firma in sedež za pravno osebo), ter podatke o malih kurilnih napravah (številka kurilne naprave, ki jo napravi dodeli aplikacija ministrstva, moč, leto proizvodnje oziroma leto vgradnje, vrsta goriva, identifikacijski podatki iz prostorskih registrov Republike Slovenije o stavbi, namen in vrsta kurilne naprave ter drugi obratovalni podatki, kot so na primer podatki o gorilniku, prezračevalni in dimovodni napravi, zalaganju);

7. iz Poslovnega registra Slovenije, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: firmo in sedež ter matično številko, podatke o zastopnikih (osebno ime, EMŠO, naslov stalnega ali začasnega prebivališča in vrsta zastopnika), podatke o številkah računov, pravnoorganizacijsko obliko, velikost družbe po merilih zakona, ki ureja gospodarske družbe, velikost družbe po standardih EU, podatke o začetku postopka v skladu z zakonom, ki ureja prisilno poravnavo, stečaj in likvidacijo ter podatke o dejanskih lastnikih družbe;
8. iz registra transakcijskih računov, ki ga vodi Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve, na podlagi davčne številke: osebno ime in naslov prebivališča imetnika transakcijskega računa, ki je fizična oseba, ter firmo, sedež in poslovni naslov imetnika transakcijskega računa, ki je pravna oseba, podjetnik ali zasebnik, ter naziv in naslov drugega imetnika transakcijskega računa, številko transakcijskega računa, naziv in matično številko ponudnika, ki vodi transakcijski račun, oznako vrste računa ter stanje morebitne blokade transakcijskega računa;
9. iz evidence registriranih vozil, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi številke prometnega dovoljenja in identifikacijske številke vozila (VIN): podatke o posameznem vozilu, ki so navedeni na prometnem dovoljenju, o aktualnih in predhodnih registracijah vozila, izdanih prometnih dovoljenjih, lastnikih vozila ali osebah, na katere je bilo in je vozilo registrirano, ter druge tehnične podatke;
10. iz evidence homologiranih vozil, ki jo vodi Javna agencija Republike Slovenije za varnost prometa: podatke o tipih vozil, njihovih proizvajalcih ter izdanih listinah in oznakah o skladnosti tipov vozil;
11. iz centralne zbirke podatkov o denarnih socialnih pomočeh in varstvenem dodatku, ki jo vodi ministrstvo, pristojno za socialno varstvo, na podlagi davčne številke: osebno ime, prebivališče, EMŠO, podatke o družinskih članih in podatke, ki se nanašajo na družinska razmerja, podatke o upravičenosti do denarne socialne pomoči in do varstvenega dodatka;
12. iz nacionalnega elektronskega registra, ki vsebuje evidenco izdanih licenc, licenc Skupnosti in dovoljenj Skupnosti ter njihovih izdanih izvodov (v nadaljnjem besedilu: licenca) in ga vodi ministrstvo, pristojno za promet, na podlagi številke pravne osebe: številko, veljavnost in status izdane licence, za katero vrsto prevozov je bila licenca izdana, osebno ime, EMŠO, davčno številko in stalno prebivališče osebe, ki je pri prevozniku odgovorna za prevoze, registrsko označbo, vrsto, znamko in tip vozila, za katerega je bila licenca izdana;
13. iz knjigovodske evidenc, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatke, potrebne za pobiranje, v vsebini, določeni z zakonom o obdavčenju ali zakonom, ki ureja davčni postopek, ali podzakonskim predpisom;
14. iz knjigovodske evidence, ki jo vodi Finančna uprava, na podlagi davčne številke: podatek, ali ima vlagatelj na dan vloge neplačane zapadle obvezne dajatve in druge denarne nedavčne obveznosti, ki jih pobira Finančna uprava, višje od 50 eurov.

(2) Če vlagatelj vloge za spodbudo Eko skladu prepove dostop do podatkov iz evidenc po prejšnjem odstavku, potrebnih za odločanje v konkretnem postopku, jih mora v skladu z 223. členom tega zakona zagotoviti sam.

(3) Eko sklad lahko pridobljene podatke iz prvega odstavka tega člena hrani v posebni zbirki podatkov ter jih obdeluje za potrebe posameznega postopka odločanja o dodelitvi pravice do spodbud, dodeljevanja spodbud, odvzema spodbud, izplačila spodbud ali za izvrševanja nadzora in spremljanja stanja tega postopka. Prejete podatke iz prejšnjega odstavka lahko Eko sklad v anonimizirani obliki obdeluje tudi za analize ter znanstvenoraziskovalne in statistične namene.

222. člen

(poziv na dopolnitev vloge)

Če je vloga nepopolna ali nerazumljiva, Eko sklad najkasneje v 30 dneh od prejema vloge zahteva, da se pomanjkljivosti odpravijo.

223. člen
(dokazno breme)

(1) Vlagatelj nosi dokazno breme, da je upravičen do spodbud Eko sklada.

(2) Eko sklad lahko od vlagatelja zahteva dodatna dokazila, če meni, da je to potrebno za razjasnitev upravičenosti do spodbude, ki jih mora vlagatelj predložiti v roku, ki ga določi Eko sklad s pozivom na dopolnitev. Če vlagatelj ne predloži zahtevanih dodatnih dokazil v določenem roku, se vloga s sklepom zavrže.

224. člen
(odločba)

(1) Eko sklad odloči o dodelitvi pravice vlagatelja do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, z odločbo.

(2) Z odločbo o dodelitvi spodbud se določijo:
1. namen, za katerega se spodbude dodeljujejo;
2. višina ali obseg dodeljenih spodbud;
3. druga vprašanja in pogoji, ki jih določajo splošni pogoji poslovanja Eko sklada ali določila javnega poziva ali javnega razpisa.

(3) V postopku odločanja o dodelitvi pravice vlagatelja do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, Eko sklad ne sme izdati delne ali začasne odločbe.

(4) Eko sklad izda odločbo iz prvega odstavka tega člena najkasneje v 90 dneh od prejema popolne vloge.

(5) Če določila iz odločbe, določena na podlagi drugega odstavka tega člena niso izpolnjena ali če se vlagatelj odpove pravici do spodbude, sredstva pa še niso izplačana, pravica do spodbude ugasne.

(6) Pritožba zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor. Zoper druge posamične akte Eko sklada, izdane v postopku za dodelitev pravice do spodbud, ki jih Eko sklad dodeljuje prek javnih pozivov ali javnih razpisov, ni pritožbe.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka je dovoljena pritožba zoper odločbo, s katero je bil izbran zasebni partner za izvedbo statusnega partnerstva. O pritožbi odloči minister v roku 60 dni.

(8) Če je v javnem pozivu ali javnem razpisu tako določeno, se pravica do izplačila spodbude podrobneje uredi s pogodbo.

(9) Pravica do spodbude za izvedbo ukrepov za zmanjševanje energetske revščine je osebna pravica. Ne glede na prejšnji stavek se deduje pravica do izplačila sredstev za izvedbo ukrepov za zmanjševanje energetske revščine, ki je urejena s pogodbo iz prejšnjega odstavka.

225. člen
(podpis in izdaja odločbe in drugih dokumentov)

(1) Odločba iz prejšnjega člena ima lahko namesto podpisa in žiga faksimile.

(2) Ta člen se uporablja tudi za sklepe, pozive in druge dokumente, ki jih izda Eko sklad v postopku odločanja o dodelitvi pravice do spodbud v pisni obliki.

226. člen
(posebni primeri odprave, razveljavitve ali spremembe upravnega akta in obnova postopka)

(1) Če Eko sklad po izdaji odločbe, izdane na podlagi javnega poziva, ugotovi, da je bil materialni predpis napačno uporabljen oziroma sploh ni bil uporabljen, da je bilo dejansko stanje ugotovljeno nepopolno ali napačno ali da so podane kršitve pravil postopka, zaradi česar bi bilo treba izdati drugačno odločbo, izda odločbo, s katero odpravi, razveljavi ali spremeni že izdano odločbo, vendar le, če je nova odločba vlagatelju v korist.

(2) Eko sklad lahko odločbo iz prejšnjega odstavka izda le do sklenitve pogodbe ali do izplačila spodbude, če se pogodba ne sklepa.

(3) Prejšnji odstavek se smiselno uporablja tudi za sklep o zavrženju in sklep o ustavitvi postopka.

(4) Če Eko sklad izve za nova dejstva ali najde ali pridobi možnost uporabiti nove dokaze, ki bi mogli sami zase ali v zvezi z že izvedenimi in uporabljenimi dokazi pripeljati do drugačne odločbe, če bi bila ta dejstva oziroma dokazi navedeni ali uporabljeni v prejšnjem postopku, lahko začne obnovo postopka iz tega razloga po uradni dolžnosti v šestih mesecih od dneva, ko je mogel navesti nova dejstva oziroma uporabiti nove dokaze. Po preteku petih let od vročitve odločbe vlagatelju se obnova po uradni dolžnosti ne more začeti.

(5) Zoper sklep o obnovi postopka posebna pritožba ali upravni spor nista dovoljena. Sklep se lahko izpodbija v upravnem sporu zoper odločbo, izdano v obnovljenem postopku.

227. člen
(odvzem pravice in vračilo že izplačanih nepovratnih sredstev)

(1) Eko sklad z odločbo odvzame pravico do nepovratnih sredstev iz 4. točke prvega odstavka 213. člena, ki so bila na podlagi odločbe že izplačana, če zahteve iz odločbe, določene na podlagi drugega odstavka 224. člena, niso izpolnjena.

(2) Že izplačana sredstva Eko sklada je treba vrniti v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe iz prvega odstavka tega člena.

(3) V primeru, ko niso izpolnjena določila iz odločbe, določena na podlagi drugega odstavka 224. člena, ali iz pogodbe, na podlagi katere so bila izplačana nepovratna sredstva za ukrep zmanjšanja energetske revščine, je možen odpis vračila nepovratnih sredstev, če:
1. bi bili stroški postopka izterjave v nesorazmerju z višino terjatve ali

2. vlagatelj nepovratnih sredstev ne more vrniti zaradi socialne ogroženosti.

(4) O odpisu vračila iz prejšnjega odstavka odloči Eko sklad po pridobitvi soglasja ministrstva, pristojnega za finance, in po postopku, določenem v splošnih pogojih poslovanja Eko sklada.

228. člen
(vročitev)

Odločbe, sklepi, pozivi in drugi dokumenti, od katerih vročitve začne teči rok, razen v primeru odvzema pravice do nepovratnih sredstev, se vročajo z navadno vročitvijo. Ne glede na določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, vročitev velja za opravljeno 15. dan od dneva odpreme s strani Eko sklada. Dan odpreme se označi na kuverti odpremljenega dokumenta.

229. člen
(upravni spor)

V upravnem sporu ni mogoče izpodbijati odločbe, s katero je bilo odločeno o dodelitvi pravice do spodbud drugim osebam, ampak le tisto odločbo ali njen del, s katerim je bilo odločeno o pravici tožnika.

7. Sredstva proračuna države za naloge varstva okolja

230. člen
(poraba sredstev proračuna države za naloge varstva okolja)

(1) Sredstva proračuna države se poleg financiranja državnih nalog varstva okolja po tem zakonu porabljajo še za:
1. izvajanje posebnih oblik izobraževanja in ozaveščanja javnosti v zvezi z okoljem;
2. sofinanciranje programov nevladnim organizacijam, ki delujejo na področju varstva okolja, in
3. financiranje drugih dejavnosti, kadar jih zaradi javnih koristi na področju varstva okolja zagotavlja država.

(2) Sredstva proračuna države se lahko porabljajo tudi za:
1. spodbujanje posegov v okolje, s katerimi se občutno zmanjšuje poraba snovi in energije ter preprečuje in zmanjšuje obremenjevanje okolja;
2. spodbujanje rabe obnovljivih virov energije, učinkovite rabe energije ter soproizvodnje toplote in električne energije;
3. spodbujanje okolju prijazne proizvodnje in
4. sofinanciranje infrastrukture lokalnega pomena iz 233. člena tega zakona.

IX. PRAVICA DO ZDRAVEGA ŽIVLJENJSKEGA OKOLJA
IN NJENO PRAVNO VARSTVO

231. člen
(pravica do zdravega življenjskega okolja in njeno pravno varstvo)

(1) Država in občina pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti

spodbujata ohranjanje ali ponovno vzpostavljanje zdravega življenjskega okolja s preprečevanjem čezmernih obremenitev okolja.

(2) Vsakdo ima pravico do zdravega življenjskega okolja.

(3) Za uresničevanje pravice do zdravega življenjskega okolja lahko fizična oseba, nevladna organizacija iz 237. člena tega zakona ali civilna iniciativa iz 18.2. točke prvega odstavka 3. člena tega zakona pred sodiščem zahtevajo, da nosilec nameravanega posega v okolje ali upravljavec ustavi izvedbo nameravanega posega ali njegovo obratovanje ali obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti, če nosilec nameravanega posega ni pridobil odločbe iz osmega odstavka 90. člena tega zakona ali okoljevarstvenega soglasja iz tretjega odstavka 100. člena tega zakona, ali če je izvedba nameravanega posega ali njegovo izvajanje v nasprotju z njima, ali če obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti povzroča čezmerno obremenitev okolja ali če bi povzročil ali povzroča neposredno nevarnost za življenje ali zdravje ljudi, če je izkazana velika verjetnost, da bi povzročil take posledice.

(4) Ne glede na uspeh v pravdi lahko sodišče ob upoštevanju interesa varstva okolja, ki ga je zastopala tožeča stranka, odloči, da krije vsaka stranka svoje stroške, razen če je tožeča stranka stroške povzročila z zavlačevanjem postopka, zavajanjem sodišča ali kako drugače po svoji krivdi ali če so nastali po naključju, ki se je primerilo tožeči stranki.

(5) Vsakdo lahko za uresničevanje pravice do zdravega življenjskega okolja, v primeru čezmerne obremenitve okolja, od pristojne inšpekcije s prijavo zahteva, da prepove izvajanje dejavnosti povzročitelja čezmerne obremenitve.

(6) V primeru iz prejšnjega odstavka pristojni inšpektor izvede nenapovedan inšpekcijski nadzor pri povzročitelju čezmerne obremenitve ali povzročitve nevarnosti za življenje in zdravje ljudi v roku, ki onemogoča nadaljnjo čezmerno obremenitev okolja ali neposredno nevarnost za življenje in zdravje ljudi, ter ugotovi dejansko stanje. Pri tem lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa skladno z osmim odstavkom 247. člena tega zakona. Če ugotovi čezmerno obremenitev okolja, povzročitelju te obremenitve prepove opravljanje dejavnosti do vzpostavitve zakonitega stanja.

(7) Ne glede na prejšnji odstavek pristojni inšpektor ne izvede nenapovedanega inšpekcijskega nadzora, če je prijava iz petega odstavka tega člena posledica izrednega dogodka, ki ga je nosilec posega ali upravljavec sam prijavil pristojnemu inšpektorju ter tudi navedel razloge za izredni dogodek in morebitno potrebne ukrepe za odpravo njegovih posledic, če so te nastale.

(8) Za varovanje pravice do zdravega življenjskega okolja kot posebnega področja je v skladu z zakonom pristojen tudi varuh človekovih pravic.

## X. OBVEZNE GOSPODARSKE JAVNE SLUŽBE VARSTVA OKOLJA

### 232. člen
(obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: državna javna služba) so:
1. sežiganje določenih vrst komunalnih odpadkov;
2. ravnanje z živalskimi odpadki, ki so po predpisih na področju veterinarstva stranski živalski proizvodi kategorije 1 in 2, ter
3. zbiranje, predelava ali odstranjevanje določenih vrst drugih odpadkov.

(2) Objekti in naprave, potrebne za izvajanje javnih služb iz prejšnjega odstavka, so infrastruktura državnega pomena.

(3) Država zagotovi izvajanje državnih javnih služb iz prvega odstavka tega člena v skladu s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(4) Izvajalec državnih javnih služb iz prvega odstavka tega člena mora brezplačno predložiti ministrstvu podatke v zvezi z opravljanjem državne javne službe iz prvega odstavka tega člena, ki so določeni v predpisu iz devetega odstavka tega člena. Izvajalec državne javne službe mora na zahtevo ministrstva predložiti tudi druge podatke, ki jih mora zbirati ministrstvo na podlagi določb tega zakona ali zaradi poročanja EU.

(5) Strokovni nadzor nad izvajalci državne javne službe iz prvega odstavka tega člena opravlja ministrstvo. Strokovni nadzor obsega nadzor nad:
1. gospodarjenjem z objekti in napravami, potrebnimi za izvajanje državne javne službe;
2. poslovanjem in
3. učinkovitostjo, racionalnostjo ter namensko porabo proračunskih sredstev in sredstev, ki jih za storitve državne javne službe plačujejo uporabniki.

(6) Pri izvajanju strokovnega nadzora ima ministrstvo pravico:
1. pregledati prostore, objekte, postroje, naprave, delovna sredstva, napeljave, predmete, blago, snovi, poslovne knjige, pogodbe, listine in druge dokumente ter poslovanje in dokumentacijo izvajalca državne javne službe ter zahtevati izdelavo pisne oblike dokumentacije, ki mora verodostojno potrjevati elektronsko obliko, če se hrani v elektronski obliki;
2. ugotavljati način izvajanja storitev javne službe pri izvajalcu državne javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku;
3. brezplačno vzeti vzorce materialov in opreme za potrebe preiskav;
4. fotografirati ali posneti na drug nosilec vizualnih podatkov prostore, objekte, postroje, napeljave in druge predmete izvajalca državne javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku, ter jih pozneje reproducirati;
5. opraviti druga dejanja, ki so v skladu z namenom strokovnega nadzora.

(7) V postopku strokovnega nadzora lahko ministrstvo naloži izvajalcu državne javne službe, da v določenem roku odpravi nepravilnosti, ugotovljene v okviru strokovnega nadzora iz petega odstavka tega člena.

(8) Če se državna javna služba iz prvega odstavka tega člena izvaja s podelitvijo koncesije, lahko koncendent razdre koncesijsko pogodbo, če koncesionar:
1. ne ravna v skladu z izvršljivimi odločbami državnih organov, organov lokalnih skupnosti ali nosilcev javnih pooblastil;
2. pri izvajanju državne javne službe krši predpise oziroma pravila stroke;
3. krši določila koncesijskega akta ali koncesijske pogodbe tako, da od njega ni več mogoče pričakovati pravilnega in kakovostnega izvajanja državne javne službe, ali
4. ne odpravi nepravilnosti v roku iz prejšnjega odstavka.

(9) Vlada podrobneje predpiše:
1. dejavnosti iz prvega odstavka tega člena, vrste odpadkov, ki so predmet državne javne službe, način opravljanja državne javne službe, vključno z določitvijo območij opravljanja državne javne službe, njene uporabnike in njihove obveznosti ter izjeme od obvezne uporabe;
2. podatke, ki jih mora izvajalec državne javne službe predložiti ministrstvu;

3. način oblikovanja in določanja cene, oskrbovalne standarde, tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje državnih javnih služb iz prvega odstavka tega člena in
4. druge razloge za razdor koncesijske pogodbe, kadar je to primerno glede na predmet in pomen opravljanja posamezne državne javne službe iz prvega odstavka tega člena.

233. člen
(obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: občinska javna služba) so:
1. oskrba prebivalstva s pitno vodo;
2. odvajanje in čiščenje komunalne in padavinske odpadne vode;
3. zbiranje določenih vrst komunalnih odpadkov;
4. obdelava določenih vrst komunalnih odpadkov;
5. odlaganje ostankov obdelanih komunalnih odpadkov ter
6. urejanje in čiščenje javnih površin.

(2) Objekti in naprave, potrebni za izvajanje občinskih javnih služb iz prvega odstavka tega člena, so infrastruktura lokalnega pomena in morajo biti evidentirani v zbirnem katastru gospodarske javne infrastrukture oziroma drugih katastrih, v skladu s predpisi, ki urejajo evidentiranje.

(3) Vlada podrobneje predpiše:
1. vrste dejavnosti in naloge, ki se izvajajo v okviru občinskih javnih služb iz prvega odstavka tega člena;
2. vrste komunalnih odpadkov, ki so predmet občinske javne službe, in postopke obdelave odpadkov, ki se izvajajo v okviru občinskih javnih služb, ter pogoje za izvajanje občinskih javnih služb iz 3., 4. in 5. točke prvega odstavka tega člena;
3. uporabnike občinske javne službe iz prvega odstavka tega člena, njihove obveznosti in izjeme od njene obvezne uporabe ter
4. metodologijo za oblikovanje cen, oskrbovalne standarde, tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje občinskih javnih služb iz prvega odstavka tega člena.

(4) Občina predpiše ureditev občinskih javnih služb iz prvega odstavka tega člena ter zagotovi njihovo izvajanje v skladu z določbami tega zakona, predpisi, izdanimi na njegovi podlagi, in predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(5) Če občina ne zagotovi izvajanja občinske javne službe iz prvega odstavka tega člena ali ne opravi nalog občinske javne službe iz tretjega odstavka tega člena, ju zagotovi država na območju občine in za njen račun. Način zagotovitve iz prejšnjega stavka določi Vlada.

(6) Najemnina, ki jo občina za uporabo javne infrastrukture, ki jo ima v lasti ali finančnem najemu, zaračuna izvajalcu občinske javne službe iz prvega odstavka tega člena, je namenski prejemek občinskega proračuna.

(7) Sredstva, zbrana z najemnino iz prejšnjega odstavka, lahko občina porablja samo za gradnjo ali vzdrževanje občinske gospodarske javne infrastrukture, ki je skladna z načrtom razvojnih programov občinskega proračuna in namenjena izvajanju občinskih javnih služb iz prvega odstavka. Z odlokom, s katerim se sprejme občinski proračun, občina sredstva iz prejšnjega odstavka določi kot namenski prihodek.

(8) V predpisih iz četrtega odstavka tega člena občina predpiše tudi nadzor nad izvajalci in uporabniki storitev občinskih javnih služb.

(9) Strokovni nadzor nad izvajalci občinske javne službe iz prvega odstavka tega člena opravlja občina. Strokovni nadzor obsega zlasti nadzor nad:
1. gospodarjenjem z objekti in napravami, potrebnimi za izvajanje občinske javne službe;
2. poslovanjem in učinkovitostjo, racionalnostjo in namensko porabo proračunskih sredstev in sredstev, ki jih za storitve občinske javne službe plačujejo uporabniki.

(10) Pri izvajanju strokovnega nadzora ima občina pravico:
1. pregledati prostore, objekte, postroje, naprave, delovna sredstva, napeljave, predmete, blago, snovi, poslovne knjige, pogodbe, listine in druge dokumente ter poslovanje in dokumentacijo izvajalca občinske javne službe ter zahtevati izdelavo pisne oblike dokumentacije, ki mora verodostojno potrjevati elektronsko obliko, če se hrani v elektronski obliki;
2. ugotavljati način izvajanja storitev občinske javne službe pri izvajalcu javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku;
3. brezplačno vzeti vzorce materialov in opreme za potrebe preiskav;
4. fotografirati ali posneti na drug nosilec vizualnih podatkov prostore, objekte, postroje, napeljave in druge predmete izvajalca občinske javne službe, s soglasjem uporabnika pa tudi pri uporabniku, ter jih pozneje reproducirati;
5. opraviti druga dejanja, ki so v skladu z namenom strokovnega nadzora.

(11) V postopku strokovnega nadzora lahko občina naloži izvajalcu občinske javne službe, da v določenem roku odpravi nepravilnosti, ugotovljene v okviru strokovnega nadzora iz desetega odstavka tega člena.

(12) Občina izvaja javno službo iz 1. točke prvega odstavka tega člena neposredno in neprofitno.

(13) Če se občinska javna služba iz prvega odstavka tega člena izvaja s podelitvijo koncesije, lahko koncedent razdre koncesijsko pogodbo, če koncesionar:
1. ne ravna v skladu z izvršljivimi odločbami državnih organov, organov lokalnih skupnosti ali nosilcev javnih pooblastil;
2. pri izvajanju javne službe krši predpise oziroma pravila stroke;
3. krši določila koncesijskega akta ali koncesijske pogodbe tako, da od njega ni več mogoče pričakovati pravilnega in kakovostnega izvajanja javne službe, ali
4. ne odpravi nepravilnosti v roku iz prejšnjega odstavka.

## XI. ORGANIZACIJE NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

### 1. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja

#### 234. člen
#### (vloga, položaj in financiranje)

(1) Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: Svet) se ustanovi za presojanje politik na področju varstva okolja kot posvetovalno telo ministra.

(2) Svet ima štirinajst članov, ki jih imenuje minister za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Član Sveta ne sme biti funkcionar ali uslužbenec državnih ali občinskih organov. Svet vodi predsednik Sveta, ki ga izmed sebe izvolijo člani Sveta.

(3) Šest članov Sveta je strokovnjakov za varstvo okolja, predlagajo pa jih skupaj Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter univerze. Pri predlaganju kandidatov za člane Sveta mora biti zagotovljena enaka zastopanost naravoslovnih, tehničnih, biotehničnih, družboslovnih humanističnih in medicinskih ved. Štirje člani Sveta so predstavniki nevladnih okoljevarstvenih organizacij, predlagajo pa jih nevladne organizacije iz 237. člena tega zakona. Štirje člani Sveta so predstavniki gospodarstva, predlagajo pa jih skupaj Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije. Vlada upošteva načelo uravnotežene zastopanosti spolov, to je najmanj 40-odstotno zastopanost enega spola pri sestavi Sveta.

(4) Delovanje članov Sveta ni poklicno.

(5) Ministrstvo zagotavlja finančne in administrativno-tehnične možnosti za delovanje Sveta.

235. člen
(naloge Sveta)

(1) Svet je pri svojem delu neodvisen in samostojen, njegovo delo pa je javno.

(2) Svet obravnava in sprejema stališča ter daje mnenja in pobude ministru zlasti o:
1. stanju in trendih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja doma in v tujini;
2. strategijah, programih in načrtih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja;
3. zakonodajnem urejanju varstva okolja in trajnostnega razvoja;
4. delovanju države in občin v zvezi z varstvom okolja in trajnostnega razvoja;
5. posameznih perečih vprašanjih obremenjevanja okolja in trajnostnega razvoja ter
6. pobudah javnosti.

2. Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov

236. člen
(Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov)

(1) Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov obravnava strokovna vprašanja, ki se nanašajo na celovito politiko do proizvodov glede varstva okolja, za podeljevanje znaka EU za okolje in za vključevanje organizacij v sistem EMAS v skladu s tem zakonom.

(2) Strokovni svet iz prejšnjega odstavka ustanovi minister, sestavljajo ga predstavnice ali predstavniki (v nadaljnjem besedilu: predstavnik) ministrstva, minister pa vanj povabi tudi predstavnike občin, gospodarstva, nevladnih organizacij iz 237. člena tega zakona in varstva potrošnikov tako, da je zagotovljena uravnotežena udeležba vseh zainteresiranih strani. Minister upošteva načelo uravnotežene zastopanosti spolov, to je najmanj 40-odstotno zastopanost enega spola pri sestavi Strokovnega sveta.

(3) Naloge Strokovnega sveta iz prvega odstavka tega člena so zlasti:
1. dajanje mnenj v zvezi s celovito politiko do okolju prijaznih proizvodov;
2. dajanje mnenj glede razvoja in izvajanja sistema podeljevanja znaka EU za okolje in izvajanja sistema EMAS;

3. dajanje mnenj v zvezi s pobudami za začasno ali trajno izključitev organizacije iz sistema EMAS in
4. druge naloge, določene z aktom o ustanovitvi.

### 3. Nevladne organizacije v javnem interesu

#### 237. člen
(opravljanje dejavnosti v javnem interesu)

(1) Status nevladne organizacije v javnem interesu na področju varstva okolja lahko pridobi nevladna organizacija, ki izpolnjuje pogoje iz zakona, ki ureja status nevladne organizacije v javnem interesu, ter:
1. je ustanovljena zaradi delovanja na področju varstva okolja in
2. aktivno deluje na področju varstva okolja najmanj dve leti.

(2) Minister podrobneje predpiše pogoje iz prejšnjega odstavka in določi merila za ugotavljanje njihovega izpolnjevanja.

#### 238. člen
(podelitev statusa)

Minister podeli nevladni organizaciji, ki izpolnjuje pogoje iz prejšnjega člena, status nevladne organizacije v javnem interesu, z odločbo.

## XII. USPOSABLJANJE

#### 239. člen
(usposobljenost oseb za izvajanje dejavnosti in izvajalci usposabljanja)

(1) Usposobljenost oseb za izvajanje dejavnosti preverjanja uhajanja, zajema, namestitve, vzdrževanja, popravila ali razgradnje opreme, ki vsebuje fluorirane toplogredne pline in ozonu škodljive snovi, ter preverjanje usposobljenosti za izvajanje teh dejavnosti zagotavlja ministrstvo neposredno ali prek javnega pooblastila, ki ga z odločbo na podlagi javnega natečaja podeli pravni osebi (v nadaljnjem besedilu: izvajalec usposabljanja), ki izpolnjuje naslednje pogoje:
1. razpolaga s prostori za usposabljanje;
2. ima demonstracijsko opremo za usposabljanje;
3. ima reference iz usposabljanja po uredbi EU, ki ureja fluorirane toplogredne pline, za katerega želi pridobiti javno pooblastilo;
4. ima za program usposabljanja iz uredbe EU, ki ureja fluorirane toplogredne pline, za katerega želi pridobiti javno pooblastilo, zaposlene ali s pogodbo o sodelovanju zagotovljeno sodelovanje najmanj štirih fizičnih oseb, ki imajo za prijavljen program usposabljanja reference iz izobraževanja, usposabljanja in projektiranja.

(2) Javno pooblastilo iz prejšnjega odstavka se podeli za deset let.

(3) Javni natečaj iz prvega odstavka tega člena izvede ministrstvo vsaj šest mesecev pred potekom obdobja, za katero je bilo javno pooblastilo podeljeno, in zagotovi vsaj enega izvajalca usposabljanja za vsak program iz uredbe EU, ki ureja fluorirane toplogredne pline, lahko pa ga izvede tudi, ko za to izkažeta interes dve ali več oseb iz prvega odstavka tega člena.

(4) Izvajalec usposabljanja najmanj enkrat letno zagotovi usposabljanje in izpit po programih iz uredbe EU, ki ureja fluorirane toplogredne pline, za pridobitev potrdila o usposabljanju iz tretjega odstavka 240. člena tega zakona.

(5) Izvajalci usposabljanja se vpišejo v evidenco iz 154. člena tega zakona.

(6) Izvajalec usposabljanja mora ves čas izpolnjevati pogoje iz prvega in četrtega odstavka tega člena ter javno pooblastilo izvajati zakonito in pravočasno in na način, določen s tem zakonom in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi.

(7) Ministrstvo nadzira izvajanje predpisanih programov. Če pri nadzoru ugotovi, da izvajalec usposabljanja ne izpolnjuje več pogojev ali javnega pooblastila ne izvaja na način, določen s tem zakonom in predpisi, izdanimi na njegovi podlagi, na to opozori izvajalca usposabljanja, ki je dolžan nepravilnosti odpraviti v enem mesecu od prejetega opozorila. Če izvajalec usposabljanja v tem roku nepravilnosti ne odpravi, ministrstvo javno pooblastilo z odločbo odvzame.

(8) Vlada podrobneje predpiše vrsto dejavnosti, za katero je treba izvesti usposabljanje in preverjanje usposabljanja, podrobnejša merila in pravila za izbiro izvajalca usposabljanja, podrobnejše pogoje za izvajalca usposabljanja, podrobnejše obveznosti izvajalcev usposabljanja in program usposabljanja razen če je ta predpisan s predpisi EU, ki so neposredno uporabljivi.

240. člen
(preizkus usposobljenosti)

(1) Strokovno usposobljenost oseb za izvajanje dejavnosti preverjanja uhajanja, zajema, namestitve, vzdrževanja, popravila ali razgradnje opreme, ki vsebuje fluorirane toplogredne pline in ozonu škodljive snovi, se preveri s preizkusom usposobljenosti, ki obsega teoretični in praktični del.

(2) Preizkus usposobljenosti iz prejšnjega odstavka izvaja izpitna komisija, ki jo imenuje izvajalec usposabljanja in jo sestavljajo najmanj trije člani. Za opravljanje funkcije predsednika komisije ministrstvo pooblasti enega ali več uslužbencev ministrstva.

(3) Kandidatu, ki uspešno opravil preizkus usposobljenosti, ministrstvo izda potrdilo o usposobljenosti za izvajanje dejavnosti preverjanja uhajanja, zajema, namestitve, vzdrževanja, popravila ali razgradnje opreme, ki vsebuje fluorirane toplogredne pline in ozonu škodljive snovi (v nadaljnjem besedilu: potrdilo o usposobljenosti), najkasneje v 15 dneh od dneva opravljanja preizkusa usposobljenosti.

(4) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 239. člena tega zakona podrobneje predpiše način opravljanja preizkusa usposobljenosti in zahteve, ki jih morajo izpolnjevati člani komisije iz drugega odstavka tega člena.

241. člen
(potrdilo o usposobljenosti)

(1) Potrdilo o usposobljenosti velja za določen ali nedoločen čas, kar predpiše Vlada glede na zahteve posamezne dejavnosti, za katero se izvaja usposabljanje.

(2) Podatki o usposobljenosti se vpišejo v evidenco iz 154. člena tega zakona.

(3) Vlada predpiše obliko in vsebino potrdila o usposobljenosti, ki vsebuje zlasti podatke o organu, ki je izdal potrdilo, podatke o usposobljeni osebi in vrsti dejavnosti, za katero je oseba usposobljena.

242. člen
(stroški usposabljanja)

(1) Stroške usposabljanja in preizkusa usposobljenosti krijejo kandidati neposredno izvajalcu usposabljanja.

(2) Stroške preizkusa usposobljenosti določi ministrstvo, stroške usposabljanja pa izvajalec usposabljanja.

(3) Vlada v predpisu iz osmega odstavka 239. člena tega zakona predpiše obseg stroškov usposabljanja in preizkusa usposobljenosti, ki obsegajo zlasti stroške uporabe prostorov, opreme in orodja za izvajanje usposabljanja in izpitov, dela izvajalcev usposabljanja in članov izpitne komisije ter organizacijske in druge administrativne stroške.

## XIII. NADZOR

### 1. Inšpekcijski in finančni nadzor

243. člen
(inšpekcijski in finančni nadzor)

(1) Nadzor nad izvajanjem določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov opravlja inšpekcija, pristojna za varstvo okolja.

(2) Poleg inšpekcije iz prejšnjega odstavka opravljajo nadzor nad izvajanjem tega zakona in predpisov, izdanih na podlagi tega zakona, tudi inšpekcija, pristojna za ohranjanje narave, gradnjo, rudarstvo, pomorstvo, kemikalije, kmetijstvo, prehrano, gozdarstvo, lovstvo in ribištvo, veterino, varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, energijo, trg, zdravje, delo, infrastrukturo, ter Finančna uprava Republike Slovenije in Policija, v okviru tega zakona in predpisov ter vsaka v skladu s svojimi pristojnostmi.

(3) Nadzor iz prvega in drugega odstavka tega člena obsega zlasti nadzor nad:

1. posegi v okolje, obremenjevanjem okolja in povzročitelji obremenitev, vključno z nadzorom nad skladnostjo delovanja naprave ali obrata z okoljevarstvenim dovoljenjem ali dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov;
2. stanjem kakovosti okolja in odpadki;
3. rabo naravnih dobrin glede izpolnjevanja okoljevarstvenih pogojev;
4. izvajanjem obveznih gospodarskih javnih služb varstva okolja in
5. izvajanjem predpisanih ali odrejenih ukrepov varstva okolja.

(4) Inšpekcijski nadzor nad osebami, ki morajo imeti okoljevarstveno dovoljenje ali odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti za ravnanje z odpadki iz 25. člena tega zakona, opravlja pristojna inšpekcija v skladu z načrtom nadzora, ki ga sprejme za tri leta.

(5) Občina izvaja nadzor nad izvajanjem splošnih in posamičnih aktov, ki jih sprejme na podlagi tega zakona. Občina izvaja nadzor nad izvrševanjem dovoljenja za začasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom.

(6) Ne glede na določbe prvega odstavka tega člena nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi 172. in 173. člena tega zakona, izvaja Finančna uprava Republike Slovenije v okviru teh predpisov in v skladu s svojimi pristojnostmi.

(7) Poleg inšpekcije iz prvega odstavka tega člena opravljata nadzor nad smetenjem iz 26. člena tega zakona tudi policija in občinsko redarstvo.

(8) Za vprašanja, ki jih v zvezi z inšpekcijskim nadzorom ne urejajo določbe tega zakona, se uporablja zakon, ki ureja inšpekcijski nadzor.

244. člen
(načrtovanje inšpekcijskega pregleda za naprave,
ki povzročajo industrijske emisije)

(1) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, pripravi okoljski inšpekcijski načrt, ki obsega naprave in dejavnosti iz 110. člena tega zakona.

(2) Načrt iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:
1. splošno oceno pomembnih okoljskih vprašanj, povezanih z inšpekcijskim nadzorom;
2. geografsko območje, ki ga zajema okoljski inšpekcijski načrt;
3. seznam naprav;
4. postopke za pripravo programov za redne okoljske inšpekcijske preglede;
5. postopke za izredne okoljske inšpekcijske preglede iz petega odstavka tega člena in
6. po potrebi opredelitev sodelovanja z organi iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, na podlagi okoljskega inšpekcijskega načrta pripravlja programe za redne okoljske inšpekcijske preglede, ki vključujejo določitev pogostosti inšpekcijskih pregledov naprav na kraju samem. Časovni presledek med dvema pregledoma na kraju samem temelji na sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj, pri katerem se določi, katere naprave so bolj nevarne in katere so manj nevarne, ter ne sme presegati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne. Če inšpekcijski pregled pokaže veliko neskladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, se v šestih mesecih po tem pregledu opravi dodaten inšpekcijski pregled na kraju samem.

(4) Pri sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj iz prejšnjega odstavka se uporabljajo zlasti naslednja merila:
1. mogoči in dejanski učinki naprave na zdravje ljudi in okolje ob upoštevanju ravni in vrst emisij, občutljivosti lokalnega okolja in tveganja povzročitve nesreč;
2. evidenca ugotovitev o izpolnjevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja;
3. vključenost upravljavca naprave v sistem okoljevarstvenega vodenja organizacij iz 68. člena tega zakona.

(5) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, opravlja tudi izredne okoljske inšpekcijske preglede v naslednjih primerih:
1. zaradi preiskave resnih okoljskih prijav;
2. ob okoljski nesreči in čezmerni obremenitvi okolja zaradi odstopa od pravil ravnanja iz 63. člena tega zakona;
3. ob okoljski škodi iz 162. člena tega zakona;

4. v primeru izrednih dogodkov in
5. v primeru neskladnosti s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja pri obratovanju naprave.

(6) Izredni okoljski inšpekcijski pregled mora biti opravljen, takoj ko je mogoče. V primeru iz 119. in 121. člena tega zakona se izredni okoljski inšpekcijski pregled izvede na podlagi obvestila ministrstva.

(7) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, mora po vsakem pregledu na kraju naprave pripraviti poročilo, ki opisuje pomembne ugotovitve o skladnosti naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja, in zaključke glede tega, ali je potrebno nadaljnje ukrepanje. Inšpekcija poročilo pošlje upravljavcu naprave najkasneje v dveh mesecih od pregleda naprave. Poročilo je v treh mesecih od dneva pregleda naprave dostopno tudi javnosti v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

(8) Inšpekcija iz prvega odstavka prejšnjega člena mora okoljski inšpekcijski načrt iz drugega odstavka tega člena redno preverjati in po potrebi spremeniti.

245. člen
(načrtovanje inšpekcijskega nadzora za obrate)

(1) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, izvaja inšpekcijski nadzor obratov, v okviru katerega načrtovano in sistematično preverja tehnične ali organizacijske sisteme ali sisteme vodenja in upravljanja v obratu, s katerimi upravljavec obrata prikaže, da:

1. glede na značilnosti dejavnosti obrata izvaja ustrezne ukrepe za preprečevanje večjih nesreč;
2. zagotavlja ustrezne ukrepe za omejevanje posledic večjih nesreč v obratu in zunaj njega;
3. podatki in informacije iz zasnove zmanjševanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila primerno odražajo razmere v obratu;
4. so bile javnosti zagotovljene informacije v skladu s predpisom iz 19. člena tega zakona.

(2) Inšpekcija iz prejšnjega odstavka izvaja inšpekcijski nadzor ob upoštevanju značilnosti posameznega obrata in neodvisno od tega, ali je za obrat izdano okoljevarstveno dovoljenje ali izdelano varnostno poročilo ali zasnova zmanjševanja tveganja za okolje.

(3) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, za izvajanje nadzora iz prvega odstavka tega člena pripravi načrt nadzora obratov ter redno pripravlja in izvaja programe rednega inšpekcijskega nadzora vseh obratov, ki vključujejo pogostost pregledov na kraju samem za različne vrste obratov. Obdobje med dvema zaporednima pregledoma na kraju ne sme biti daljše od enega leta za obrate večjega tveganja in treh let za obrate manjšega tveganja, razen če je pristojni organ izdelal inšpekcijski program na podlagi sistematične ocene nevarnosti večjih nesreč za določen obrat.

(4) Načrt iz prejšnjega odstavka vsebuje:

1. splošno oceno varstva pred večjimi nesrečami;
2. geografsko območje in seznam obratov, ki ga zajema načrt nadzora obratov;
3. seznam skupin obratov z možnimi verižnimi učinki v skladu s predpisom iz tretjega odstavka 19. člena tega zakona;
4. seznam obratov, za katere bi lahko posamezna zunanja tveganja ali viri nevarnosti povečali tveganje ali posledice večje nesreče;

5. postopke rednega inšpekcijskega nadzora, vključno s programi za tak nadzor v skladu s sedmim odstavkom tega člena;
6. postopke za inšpekcijske preglede v skladu z devetim odstavkom tega člena in
7. način sodelovanja med različnimi inšpekcijskimi organi.

(5) V načrtu iz tretjega odstavka tega člena se opredelijo obrati, za katere je potreben vnaprej dogovorjen in časovno usklajen nadzor s strani več inšpekcij (v nadaljnjem besedilu: skupen inšpekcijski nadzor), ter navedejo vse inšpekcije, ki sodelujejo v tem nadzoru. Ta del načrta potrdi Vlada.

(6) Inšpekcija iz prvega odstavka tega člena mora inšpekcijski načrt iz prejšnjega odstavka redno preverjati in po potrebi spremeniti.

(7) Sistematično ocenjevanje nevarnosti določenega obrata iz tretjega odstavka tega člena temelji na:
1. možnih učinkih tega obrata na zdravje ljudi in na okolje;
2. evidencah o izpolnjevanju zahtev tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov glede preprečevanja večjih nesreč in zmanjševanja njihovih posledic ter
3. upoštevanju ugotovitev drugih inšpekcijskih pregledov, izvedenih v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanih predpisov.

(8) Inšpekcijski pregledi se izvajajo tudi v povezavi z resnimi pritožbami, nesrečami, situacijami, ko bi lahko prišlo do nesreče, ki pa se ni zgodila, z izrednimi dogodki in primeri neskladnosti, takoj ko je to mogoče.

(9) Če je bila med inšpekcijskim pregledom ugotovljena večja neskladnost s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, mora inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, v šestih mesecih izvesti dodaten inšpekcijski pregled.

246. člen
(skupen inšpekcijski nadzor)

(1) Inšpekcija, pristojna za varstvo okolja, lahko za učinkovitejši nadzor predpisov in upravnih aktov predlaga določenim inšpekcijam iz drugega odstavka 243. člena tega zakona izvedbo skupnega inšpekcijskega nadzora nad določeno pravno ali fizično osebo.

(2) Predlog iz prejšnjega odstavka vsebuje razloge in namen skupnega inšpekcijskega nadzora, opredelitev pristojnih inšpekcij, udeleženih v skupnem inšpekcijskem nadzoru, ter rok in način izvedbe skupnega inšpekcijskega nadzora.

(3) Če posamezna inšpekcija ugovarja predlogu iz prejšnjega odstavka, o izvedbi skupnega inšpekcijskega nadzora odloči Vlada.

(4) Posamezna inšpekcija v okviru skupnega inšpekcijskega nadzora iz tega člena in skupnega nadzora obratov iz prejšnjega člena izvede inšpekcijski pregled naprave oziroma obrata v skladu s svojimi pristojnostmi ter v osmih delovnih dneh kopijo zapisnika s prilogami pošlje inšpekciji, pristojni za varstvo okolja.

(5) V primeru okoljske ali naravne nesreče, v kateri je bil poškodovan obrat, izvedejo, takoj ko je mogoče, skupen inšpekcijski nadzor vse inšpekcije iz prvega odstavka tega člena.

247. člen

(ukrepi inšpektorjev)

(1) Če inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je s posegom v okolje kršen ta zakon ali predpis, izdan na njegovi podlagi, ali da je kršen posamični akt, izdan na podlagi tega zakona ali predpisa, izdanega na podlagi tega zakona, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi;
2. odrediti izvedbo ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi;
3. odrediti omejitev oziroma prilagoditev delovanja naprave do predpisanih mejnih vrednosti ali pravilom ravnanja v roku, ki ga določi;
4. odrediti pripravo programa za odpravo nepravilnosti, če so te obsežnejše in jih je mogoče odpraviti le s kombinacijo več ukrepov;
5. predlagati pristojnemu ministrstvu spremembo ali odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona;
6. prepovedati obratovanje naprave ali obrata ali izvajanje dejavnosti ter odrediti odstranitev snovi, zmesi, materialov, surovin, proizvodov ali odpadkov, ki lahko pomenijo vir onesnaževanja v tej napravi ali obratu ali tveganje za okolje, če naprava, obrat ali izvajalec dejavnosti nima s tem zakonom ali na njegovi podlagi izdanim predpisom zahtevanega dovoljenja, potrdila ali odločbe o dovolitvi priglašene dejavnosti ali izvajalec ni vpisan v ustrezno evidenco;
7. prepovedati izvajanje dejavnosti, če njen izvajalec nima pooblastila, izdanega na podlagi tega zakona;
8. odrediti prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni izdana odločba iz 90. člena tega zakona, da okoljevarstveno soglasje ni potrebno, ali okoljevarstveno soglasje iz 100. člena tega zakona, kadar za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih, ki urejajo graditev ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja;
9. prepovedati uporabo ali dajanje snovi ali predelanih snovi ali proizvodov na trg ali zaseči ali odvzeti snovi ali predelane snovi ali proizvode;
10. odrediti druge ukrepe v skladu s tem zakonom ali na njegovi podlagi izdanimi predpisi.

(2) Če pristojni inšpektor pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi, da je kršen zakon ali drug predpis ali da organizacija ali proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje obveznosti sistema PRO, ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti ali na drug način krši predpisane zahteve sistema PRO, ima pravico in dolžnost:

1. odrediti, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi;
2. odrediti izvedbo ukrepov za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti ali
3. predlagati pristojnemu ministrstvu odvzem dovoljenja, izdanega na podlagi tega zakona.

(3) Če je predmet inšpekcijskega nadzora odlagališče odpadkov in upravljavec obratuje brez okoljevarstvenega dovoljenja za ustrezno fazo obratovanja ali če gre za upravljavca odlagališča odpadkov z okoljevarstvenim dovoljenjem, ki v roku ne izvede ukrepov za odpravo čezmernih vplivov na okolje, lahko inšpektor odredi upravljavcu odstranitev odlagališča odpadkov. Pristojni inšpektor med postopkom odstranjevanja odpadkov iz prejšnjega stavka opravlja na lokaciji odlagališča najmanj enkrat mesečno izredne inšpekcijske preglede iz petega odstavka 244. člena tega zakona. Pristojni inšpektor pošlje odločbo iz prvega stavka tega odstavka tudi ministrstvu. Po izvršitvi inšpekcijske odločbe pristojni inšpektor sodišču predlaga izbris zaznambe telesa odlagališča in javnopravne omejitve prometa s telesom odlagališča s smiselno uporabo osmega odstavka 142. člena tega zakona.

(4) Če je predmet inšpekcijskega nadzora skladiščenje odpadkov ter so odpadki pri izvirnem povzročitelju odpadkov skladiščeni več kot 12 mesecev od njihovega nastanka, ali pri zbiralcu odpadkov več kot 12 mesecev od njihovega

prevzema, ali pri osebi, ki izvaja dejavnost predelave, več kot tri leta od njihovega prevzema ali pri osebi, ki izvaja dejavnost odstranjevanja, več kot 12 mesecev od njihovega prevzema, inšpektor odredi oddajo teh odpadkov v predelavo ali odstranjevanje v skladu z zahtevami iz drugega odstavka 22. člena in prvega odstavka 23. člena tega zakona, pri čemer rok za začetek tega postopka ne sme biti daljši od 30 dni od vročitve inšpekcijske odločbe. Pristojni inšpektor pošlje odločbo iz prejšnjega stavka tudi ministrstvu.

(5) Če pristojni inšpektor z ukrepom iz prvega odstavka tega člena določi rok za odpravo nepravilnosti, daljši od šestih mesecev, v odločbi določi faze oziroma dejanja za odpravo nepravilnosti in rok, v katerem mora biti končana posamezna faza oziroma dejanje.

(6) Če je bila inšpekcijskemu zavezancu v skladu s 4. točko prvega odstavka tega člena odrejena priprava programa, mu inšpektor po pripravi programa odredi še odpravo nepravilnosti. Če zavezanec ne spoštuje inšpekcijske odločbe o pripravi programa, mu lahko inšpektor ne glede na izvršilne postopke v teku odredi še druge ukrepe iz prvega in sedmega odstavka tega člena.

(7) Če inšpekcijski zavezanec ne ravna v skladu z ukrepi iz 1., 2. ali 3. točke prvega odstavka tega člena, mu lahko pristojni inšpektor ne glede na izvršilne postopke v teku začasno ali trajno prepove:
1. obratovanje naprave ali obrata;
2. opravljanje dejavnosti;
3. uporabo nevarne snovi;
4. izvajanje tehnološkega postopka ali
5. uporabo naprave, prevoznega sredstva ali proizvoda in njegovo dajanje na trg.

(8) Pristojni inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring. Ob ugotovitvi nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene. Pristojni inšpektor na podlagi poročila o kontrolnem monitoringu, iz katerega je razvidno čezmerno obremenjevanje okolja, odredi ukrepe iz prvega odstavka tega člena.

(9) Če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja ali življenje ali zdravje ljudi, lahko pristojni inšpektor za odpravo neposredne nevarnosti odredi izvršitev ukrepov ali prepovedi iz sedmega odstavka tega člena, dokler je to potrebno.

(10) Inšpektor, pristojen za trg, inšpektor, pristojen za kemikalije, in inšpektor, pristojen za okolje, lahko pri nadzoru nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi 24. in 29. člena tega zakona, odredijo tudi prepoved dajanja proizvodov na trg. Inšpektor, pristojen za okolje, rudarski inšpektor in gradbeni inšpektor lahko pri nadzoru nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi 24. in 29. člena tega zakona, odredijo prepoved nameščanja ali vgradnje predelane snovi ali predmeta v zunanje okolje, če je ta izpostavljen atmosferskim vplivom in ima lastnost izluževanja ter so presežene dopustne vsebnosti onesnaževal v izlužkih predelane snovi ali predmeta.

(11) Če obstaja dvom, ali so bili pri predelavi odpadka in omogočanju dostopnosti proizvoda na trgu izpolnjeni pogoji iz 28. in 29. člena tega zakona, opravlja nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo kemikalije, inšpektor, pristojen za kemikalije, nadzor nad izpolnjevanjem zahtev iz predpisov, ki urejajo proizvode, pa inšpektor, pristojen za trg. Pristojni inšpektor o ugotovitvah in ukrepih inšpekcijskega postopka seznani pristojno inšpekcijo.

(12) Ko za določeno koledarsko leto posamezni okoljski cilj iz predpisa iz 24. člena tega zakona ni dosežen, pristojno ministrstvo o tem obvesti Inšpekcijo za okolje. Pristojni inšpektor opravi nadzor nad izpolnjevanjem zahtev, predpisanih za namen doseganja tega okoljskega cilja pri vseh zavezancih ter jim v primeru ugotovljenih nepravilnosti odredi ukrepe za uskladitev s predpisanimi zahtevami in določi roke za izvedbo teh ukrepov. Nadzor se opravi v skladu s strateškimi usmeritvami iz zakona, ki ureja inšpekcijski nadzor.

(13) Če odpadki iz vrste ali skupine proizvodov, za katere velja sistem PRO, v 15 dneh od preteka roka, ki je določen s predpisom iz devetega odstavka 34. člena ali iz 2. točke petega odstavka 35. člena tega zakona, niso prevzeti pri izvajalcu obvezne občinske javne službe zbiranja komunalnih odpadkov, odredi pristojni inšpektor zagotovitev ravnanja z odpadki organizaciji, ki ima dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti iz 41. člena tega zakona za vrsto ali skupino proizvodov, po uporabi katerih nastanejo tovrstni odpadki.

(14) Inšpekcijski ukrepi, izrečeni na podlagi tega zakona, zavezujejo tudi singularne in univerzalne pravne naslednike inšpekcijskega zavezanca. Oseba, ki pridobi lastninsko pravico ali ustrezna stvarna ali obligacijska upravičenja, na podlagi katerih lahko odloča o delovanju in spremembah naprave ali obrata, če te osebe ni, pa lastnik nepremičnine, kjer se nahaja naprava, obrat ali vir obremenitve, se šteje za singularnega in univerzalnega pravnega naslednika v inšpekcijskih postopkih po tem zakonu.

248. člen
(ukrepi v primeru odvrženih ali puščenih odpadkov v okolju)

(1) Če so na zemljišču v lasti države ali občine odvrženi ali puščeni komunalni odpadki ali so med pretežno komunalnimi odpadki manjše količine gradbenih odpadkov, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrgla ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, pristojni inšpektor izvajalcu javne službe iz 3. točke prvega odstavka 233. člena tega zakona odredi, da mora zagotoviti njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi, ki urejajo ravnanje z odpadki. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Če so na zemljišču v lasti države ali občine odvrženi ali puščeni odpadki, ki niso odpadki iz prejšnjega odstavka, pri čemer osebe, ki je odpadke odvrgla ali pustila, ni bilo mogoče ugotoviti ali ta ne obstaja, pristojni inšpektor osebi, ki na območju te občine opravlja javno službo iz 3. točke prvega odstavka 233. člena tega zakona, odredi, da mora zagotoviti njihovo odstranitev. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(3) V primerih iz prvega in drugega odstavka tega člena odredi odstranitev odpadkov državna inšpekcija, pristojna za okolje, če gre za odpadke na zemljišču v lasti države, v primeru odpadkov na zemljišču v lasti občine pa odredi odstranitev občinska inšpekcija.

(4) Stroške odstranitve odpadkov iz prvega in drugega odstavka tega člena nosi država, če gre za odpadke na zemljišču v lasti države, ali občina, če gre za odpadke na zemljišču v lasti občine.

(5) Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja odvrženih ali puščenih odpadkov iz tega člena, imata občina ali država pravico in dolžnost od njega izterjati vračilo stroškov iz prejšnjega odstavka, vključno z obrestmi.

(6) Če so odpadki odvrženi ali puščeni na zemljišču v zasebni lasti, stroške odstranitve odpadkov nosi oseba, ki izvaja posest. Ne glede na prejšnji stavek oseba, ki izvaja posest, ne nosi stroškov oziroma lahko izterja vračilo stroškov, vključno z obrestmi, od povzročitelja odvrženih ali puščenih odpadkov, če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja odvrženih ali puščenih odpadkov na zemljišču te osebe.

(7) Določbe tega člena se ne uporabljajo za odpadke, ki so v okolje odvrženi s smetenjem.

249. člen
(izvršba s prisilitvijo)

(1) Pri izvršbi s prisilitvijo znaša denarna kazen za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, od 10.000 do 200.000 eurov.

(2) Pri izvršbi s prisilitvijo v primeru odstranitve odlagališča odpadkov, če upravljavec odlagališča odpadkov ne pridobi odločbe o dokončni odstranitvi odlagališča odpadkov iz dvanajstega odstavka 142. člena tega zakona, znaša denarna kazen za pravno osebo, samostojnega podjetnika posameznika ali posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, od 40.000 do 300.000 eurov.

(3) Vse poznejše kazni se izrekajo, dokler seštevek denarnih kazni ne doseže desetkratnika najvišjega zneska iz prejšnjega odstavka.

(4) Pri določitvi višine denarne kazni je treba upoštevati težo kršitve.

250. člen
(zavarovanje terjatev države in občine z zastavno pravico)

(1) Republika Slovenija in občina imata v zavarovanje svoje terjatve iz stroškov, nastalih v inšpekcijskem postopku, vključno z denarnimi kaznimi, izrečenimi v postopku izvršbe s prisilitvijo na podlagi tega zakona, do celotnega poplačila zakonito zastavno pravico na nepremičninah osebe, zoper katero sta začeli inšpekcijski postopek in odredili inšpekcijski ukrep.

(2) Izvršljive odločbe, sodbe in druge izvršljive akte, ki so podlaga za terjatve iz prejšnjega odstavka, pristojni organ najkasneje v sedmih dneh pošlje pristojnemu sodišču, ki zastavno pravico vpiše v zemljiško knjigo po uradni dolžnosti.

(3) Pristojna inšpekcija po uradni dolžnosti predlaga izbris zastavne pravice iz prejšnjega odstavka, če:
1. inšpekcijski zavezanec izvede vse odrejene ukrepe ali
2. v primeru ustavitve postopka na podlagi ugotovitve, da inšpekcijski zavezanec ni kršil predpisa.

(4) Izbris zastavne pravice iz drugega odstavka tega člena lahko predlaga tudi inšpekcijski zavezanec, ki mora predlogu za izbris zastavne pravice priložiti potrdilo inšpekcije o izvršeni odločbi ali sklep o ustavitvi inšpekcijskega postopka.

251. člen
(zagotovitev sredstev za izvedbo izvršbe po drugi osebi v interesu države)

(1) Če inšpekcijski zavezanec obveznosti za izpolnitev nedenarne obveznosti iz inšpekcijske odločbe ali sklepa o dovolitvi izvršbe ne izvrši v določenem roku in je spoštovanje tega roka nujno zaradi izvršitve sodbe Sodišča EU ali odprave kršitev iz obrazloženega mnenja Komisije EU, ministrstvo na predlog inšpektorja ali po uradni dolžnosti izda odločbo, s katero ugotovi, da je nadaljevanje izvršbe v interesu države.

(2) Odločitev iz prejšnjega odstavka pomeni, da je izvršitev te odločbe prednostna naloga, za katero mora ministrstvo zagotoviti ustrezna sredstva. Inšpekcijski zavezanec, imetniki stvarnih pravic in osebe, ki imajo napravo ali zemljišče v upravljanju ali v posesti, morajo dopustiti izvršitev inšpekcijske odločbe iz prejšnjega odstavka.

### 2. Okoljevarstvena nadzorna služba

#### 252. člen
(okoljevarstvena nadzorna služba)

(1) V okviru inšpekcije, pristojne za varstvo okolja, delujejo tudi okoljevarstvene nadzornice in okoljevarstveni nadzorniki (v nadaljnjem besedilu: okoljevarstveni nadzorniki).

(2) Naloge okoljevarstvenega nadzornika so:
1. opravljanje posameznih dejanj v postopku pred izdajo odločbe v inšpekcijskih zadevah po tem zakonu, zlasti ugotavljanje dejstev in okoliščin ter nadzor nad spoštovanjem odrejenih ukrepov inšpektorjev;
2. izrekanje opozoril v skladu z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor;
3. izrekanje glob s plačilnim nalogom v prekrškovnih postopkih zoper posameznika, kjer zagrožena globa ne presega 40 eurov.

(3) Okoljevarstveni nadzornik ima pravico vstopiti v prostore in pregledati napravo ali obrat, v katerem se nahaja vir obremenjevanja okolja, zahtevati in dobiti na vpogled dokument, s katerim ugotovi istovetnost oseb, in druge listine, potrebne za ugotovitev stopnje obremenjevanja okolja.

#### 253. člen
(pogoji za okoljevarstvene nadzornike)

(1) Okoljevarstveni nadzornik mora imeti izobrazbo, pridobljeno po izobraževalnih programih za pridobitev srednje izobrazbe ali srednje strokovne izobrazbe, ki je po zakonu, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij, uvrščena najmanj v 5. raven slovenskega ogrodja kvalifikacij.

(2) Okoljevarstveni nadzornik se pri opravljanju nalog iz drugega odstavka prejšnjega člena izkazuje s službeno izkaznico.

(3) Minister podrobneje predpiše naloge iz drugega odstavka prejšnjega člena ter obliko in vsebino službene izkaznice okoljevarstvenega nadzornika.

## XIV. POSEBNE DOLOČBE

### 1. Odpoved pravici do vložitve tožbe v upravnem sporu

#### 254. člen

(odpoved pravici do vložitve tožbe v upravnem sporu)

Če se vse stranke in stranski udeleženci po vročitvi odločbe, ki jo izda ministrstvo na podlagi tega zakona, pisno ali ustno na zapisnik pri ministrstvu odpovedo pravici do vložitve tožbe v upravnem sporu, postane odločba pravnomočna z dnem, ko se zadnji od upravičencev do vložitve tožbe odpove tej pravici.

## 2. Koncesija na naravnih dobrinah

### 255. člen
(predmet in plačilo koncesije)

(1) Država ali občina (v nadaljnjem besedilu: koncedent) lahko proti plačilu podeli koncesijo za upravljanje, rabo ali izkoriščanje naravne dobrine, ki je v njeni lasti ali ima na njej zakonito pravico upravljanja ali gospodarjenja, pravni ali fizični osebi (v nadaljnjem besedilu: koncesionar), če je ta usposobljena za njeno izvajanje. Koncesija za namen tega zakona pomeni dovoljenje za upravljanje, rabo ali izkoriščanje naravne vrednote. Pobudnik postopka je zainteresirani subjekt.

(2) Če koncesijo na naravni dobrini podeli država, se s koncesijskim aktom določi, da pripada del plačila za koncesijo tudi občini, na območju katere se koncesija izvaja oziroma nanjo vpliva.

(3) V koncesijskem aktu iz prejšnjega odstavka se določi, da je občina upravičena tudi do dela plačila koncesije, ki pripada državi, če vloži sredstva v gradnjo infrastrukture lokalnega pomena za izvajanje gospodarskih javnih služb varstva okolja iz 233. člena tega zakona. V koncesijskem aktu se določi tudi način zagotavljanja učinkovitosti, namenskosti in zakonitosti porabe teh sredstev.

(4) Občina je upravičena do sredstev iz prejšnjega odstavka, če ima veljaven načrt razvojnih programov v skladu s predpisi, ki urejajo javne finance, usklajen z operativnim programom iz 73. člena tega zakona in zagotavlja izvajanje obvezne gospodarske javne službe iz 233. člena tega zakona.

(5) Občini nakazana sredstva iz tretjega odstavka tega člena se morajo v proračunu občine izkazovati kot namenski prejemki in porabljati kot namenski izdatki v skladu s predpisi, ki urejajo javne finance.

(6) Vlada lahko določi, da se del plačila za koncesijo, ki pripada občini, ne upošteva pri izračunu njenih lastnih prihodkov po predpisih, ki urejajo financiranje občin, če ima občina zaradi izvajanja koncesije stroške zaradi omejene rabe prostora, vzdrževanja in gradnje lokalne infrastrukture ali potrebe po razvojni pomoči.

(7) Koncesija na naravni dobrini se lahko podeli zainteresiranemu subjektu, ki izpolnjuje predpisane pogoje, če so izpolnjeni vsi okoljevarstveni pogoji, ki so za poseg v okolje določeni s tem zakonom ali zakoni, ki urejajo varstvo in rabo naravnih dobrin. Koncesija se podeli na podlagi javnega razpisa, če je interesentov več in zakon ne določa drugače.

(8) Pri pridobitvi koncesije ima prednostno pravico pridobitve koncesije lastnik zemljišča, na katerem je naravna dobrina, če izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena, razen če zakon ne določa drugače. V tem primeru se koncesija ne podeli na podlagi javnega razpisa, ampak se podeli neposredno lastniku zemljišča, če izpolnjuje predpisane pogoje.

(9) Vlada predpiše primere in pogoje, pod katerimi se lahko koncesija na naravni dobrini podeli brezplačno.

(10) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka predpiše tudi, kaj se šteje za omejeno rabo prostora in razvojno pomoč, način izkazovanja stroškov in merila za določitev dela plačila za koncesijo iz drugega odstavka tega člena.

256. člen
(koncesijski akt)

(1) Podlaga za podelitev koncesije na naravni dobrini je koncesijski akt.

(2) Koncesijski akt je predpis Vlade ali predpis občine.

(3) Koncesijski akt vsebuje zlasti:
1. opredelitev naravne dobrine, za katero se daje koncesija;
2. predmet koncesije, opredelitev obsega in morebitne izključnosti koncesije;
3. opredelitev okoljevarstvenih pogojev, pogojev varstvenega režima in načina upravljanja, rabe ali izkoriščanja naravne dobrine;
4. navedbo dejavnosti, ki jo lahko opravlja koncesionar v zvezi s pravico, ki je predmet koncesije;
5. pogoje, ki jih mora izpolnjevati koncesionar;
6. morebitna javna pooblastila koncesionarja;
7. začetek in čas trajanja koncesije;
8. območje, na katero se nanaša koncesija;
9. plačilo za koncesijo ter deleža države in občine;
10. pooblastilo za nadzor nad izvajanjem koncesije;
11. razloge in način prenehanja koncesije;
12. dolžnosti koncesionarja glede sanacije, vzpostavitve novega in nadomestitve prejšnjega stanja okolja ter
13. pooblastila in pogoje za sklenitev in začetek veljavnosti koncesijske pogodbe.

257. člen
(druga vprašanja koncesije)

Za pridobivanje in izbor koncesionarjev, za javni razpis, za vprašanja v zvezi s koncesijsko pogodbo in koncesijskim aktom, za varstvo koncesionarjev in reševanje sporov, za prenehanje koncesijskega razmerja, za prenos koncesije, obvezno koncesijo, višjo silo in odgovornost koncesionarja za ravnanje zaposlenih se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja gospodarske javne službe, če z zakonom ni drugače določeno.

3. Shranjevanje ogljikovega dioksida

258. člen
(shranjevanje ogljikovega dioksida)

Na območju Republike Slovenije in v njenem epikontinentalnem pasu je vbrizgavanje in shranjevanje tokov ogljikovega dioksida (geološko shranjevanje ogljikovega dioksida) prepovedano.

XV. KAZENSKE DOLOČBE

259. člen
(hujši prekrški)

(1) Z globo od 75.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj obremenitve ne izvede ukrepov, potrebnih za preprečevanje in zmanjšanje onesnaženja, tako da emisije v okolje pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti presegajo predpisane mejne vrednosti emisij (prvi odstavek 18. člena);
2. kot upravljavec obrata ne izvede vseh ukrepov, potrebnih za preprečevanje večje nesreče in za zmanjševanje njenih posledic za ljudi in okolje, ter zaradi njegovega ravnanja nastanejo večja nesreča in posledice za ljudi in okolje (prvi odstavek 19. člena);
3. opravlja dejavnost obdelave odpadkov in nima pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja iz 110. ali 126. člena (prvi odstavek 25. člena);
4. izvaja obdelavo odpadkov v objektu, za katerega je treba pred začetkom obratovanja pridobiti uporabno dovoljenje, in za opravljanje dejavnosti nima dokončnega uporabnega dovoljenja ali odločbe o odreditvi poskusnega obratovanja, kadar je to odrejeno (prvi odstavek 25. člena);
5. opravlja dejavnost zbiranja odpadkov in v tem okviru opravlja dejavnost predhodnega skladiščenja nevarnih odpadkov v skladišču z zmogljivostjo več kot 50 ton nevarnih odpadkov ter te odpadke oddaja v obdelavo v napravo iz 110. člena tega zakona in nima okoljevarstvenega dovoljenja v skladu s 110. členom (deseti odstavek 25. člena);
6. opravlja dejavnost zbiranja odpadkov in nima dovoljenja za napravo iz 126. člena tega zakona, če zaradi izvajanja dejavnosti zbiranja odpadkov nastajajo odpadne industrijske vode kot posledica padavin, ki padajo na onesnažene talne površine ali odpadke, in jih izpirajo ali se iz njih izcejajo, ali če se predhodno skladiščenje določenih vrst odpadkov uvršča med naprave, ki povzročajo emisije snovi v zrak (dvanajsti odstavek 25. člena);
7. odmetava odpadke in jih pušča v okolju ter nenadzorovano ravna z odpadki (26. člen)
8. kot organizacija ne sklene pogodbe iz tretjega odstavka 37. člena tega zakona z vsakim proizvajalcem iz prvega odstavka 37. člena tega zakona (prvi odstavek 40. člena)
9. kot organizacija premoženja presežkov prihodkov nad odhodki in dobička ne uporabi le za izvajanje aktivnosti in ukrepov za skupno izpolnjevanje obveznosti (peti odstavek 40. člena)
10. začne izvajati poseg, ki lahko pomembno vpliva na okolje, ali poseg izvede in nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja ali izvede poseg v nasprotju z njim (prvi odstavek 88. člena in deseti odstavek 100. člena);
11. začne izvajati poseg, ki lahko pomembno vpliva na okolje, in vključuje gradnjo ter nima pravnomočnega integralnega gradbenega dovoljenja ali izvede poseg v nasprotju z njim (deseti odstavek 100. člena);
12. nima pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave, v kateri se izvaja ena ali več dejavnosti, ki bodo povzročale industrijske emisije (prvi odstavek 110. člena in prvi odstavek 111. člena);
13. pri obratovanju naprave in izvajanju dejavnosti iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona ne izpolnjuje zahtev glede mejnih vrednosti iz četrtega odstavka 116. člena tega zakona ali zanje enakovrednih parametrov in tehničnih ukrepov iz šestega odstavka 116. člena tega zakona, razen če gre za enkraten dogodek in se izvede takojšnje obveščanje pristojne inšpekcije v skladu z 11. točko drugega odstavka 66. člena tega zakona;
14. v predpisanem roku ne prilagodi obratovanja naprave zahtevam iz zaključkov o BAT ali zahtevam iz posodobljenih zaključkov o BAT (prvi odstavek 120. člena);

15. ne vloži vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, namenjene prilagoditvi zaključkom o BAT (drugi odstavek 120. člena tega zakona);
16. začne z obratovanjem obrata in nima pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pa izvede spremembo iz tretjega odstavka 135. člena in nima pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja (prvi in drugi odstavek 131. člena);
17. nima sklenjenega zavarovanja svoje odgovornosti za nastanek okoljske škode zaradi povzročitve nenadnega onesnaženja v skladu s sedmim odstavkom 161. člena tega zakona;
18. kot lastnik zemljišča ne dovoli izvedbe ukrepov, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju ali inšpekcijski odločbi za zapiranje odlagališča odpadkov in izvedbe ukrepov po zaprtju odlagališča odpadkov (šesti odstavek 175. člena);
19. za obratovanje naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, ni pridobila dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov (prvi odstavek 184. člena).

(2) Z globo od 50.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 3.500 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je okoljska škoda ali potreba po odstranitvi odpadkov in čiščenju okolja, ki presega 250.000 eurov, ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:
1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov;
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov;
3. odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

260. člen
(prekrški)

(1) Z globo 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. kot izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov ne zagotovi njihove obdelave (prvi odstavek 32. člena);
2. kot proizvajalec s sedežem v drugi državi, ki v Republiki Sloveniji na daljavo prodaja proizvode, za katere velja PRO, neposredno potrošnikom ali drugim končnim uporabnikom ne določi pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca (četrti odstavek 34. člena), ali če kot proizvajalec s sedežem v drugi državi članici EU ali državi EGP, katerega proizvodi, za katere velja PRO, se tržijo na ozemlju Republike Slovenije, prevzame obveznosti proizvajalca s sedežem v Republiki Sloveniji in ne določi pooblaščenega zastopnika, ki je odgovoren za izpolnjevanje obveznosti proizvajalca na ozemlju Republike Slovenije (šesti odstavek 34. člena);
3. kot proizvajalec ne izpolnjuje svojih obveznosti PRO (prvi in drugi odstavek 35. člena);

4. v primeru skupnega izpolnjevanja obveznosti ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti v predpisanem deležu (peti odstavek 36. člena) in v primeru samostojnega izpolnjevanja obveznosti ne zagotovi financiranja predpisanih obveznosti za odpadke iz tistih proizvodov, za katere velja PRO, ki jih daje na trg v Republiki Sloveniji (šesti odstavek 36. člena);
5. kot proizvajalec za izpolnjevanje svojih obveznosti v 15 delovnih dneh od vpisa v register ne sklene pisne pogodbe z organizacijo (četrti odstavek 37. člena);
6. kot proizvajalec ne izpolnjuje obveznosti iz šestega odstavka 37. člena;
7. kot organizacija ne izvaja skupnega izpolnjevanja obveznosti samo za proizvajalce istovrstnih proizvodov, za katere velja PRO (prvi odstavek 38. člena);
8. kot organizacija skupnega izpolnjevanja obveznosti ne izvaja kot nepridobitno dejavnost ali opravlja dejavnost, ki ni povezana z namenom izvajanja skupnega izpolnjevanja obveznosti (prvi in tretji odstavek 38. člena);
9. kot organizacija ne posreduje informacij iz sedmega odstavka 39. člena tega zakona v roku, ki ga določi ministrstvo (sedmi odstavek 39. člena);
10. kot član poslovodnega organa organizacije, njenega nadzornega organa ali zastopnik organizacije ne izpolnjujejo omejitvenih pogojev iz petega in šestega odstavka 38. člena (deveti odstavek 38. člena);
11. kot organizacija ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti iz prvega odstavka 39. člena za ravnanje z odpadki iz proizvodov, ki nastanejo na celotnem ozemlju Republike Slovenije, ali ne zagotavlja zbiranja in obdelave odpadkov iz proizvodov skozi vse leto na način, da ne prihaja do zastojev (prvi odstavek 39. člena);
12. kot organizacija ne vodi in sproti ne posodablja seznama proizvajalcev (drugi odstavek 39. člena);
13. ne zagotavlja izpolnjevanja obveznosti skladno s skupnim načrtom ali načrtom (osmi odstavek 39. člena ali deveti odstavek 44. člena);
14. ne spremeni skupnega načrta ali načrta, kadar je to zahtevano, ali ne zagotovi sledljivosti sprememb ali dopolnitev (peti in šesti odstavek 39. člena ali drugi odstavek 44. člena);
15. kot organizacija ne sklene pogodbe o pridružitvi k skupnemu izpolnjevanju obveznosti najkasneje v roku 30 dni od prejema zahteve za sklenitev pogodbe iz četrtega odstavka 37. člena tega zakona (prvi odstavek 40. člena);
16. ne zagotovi finančnega jamstva ali ga ministrstvu ne predloži v predpisanem roku (drugi odstavek 40. člena ali tretji odstavek 44. člena);
17. kot organizacija zaračunava stroške proizvajalcem v nasprotju s tretjim odstavkom 40. člena;
18. kot organizacija nima notranjega akta o zaračunavanju stroškov proizvajalcem ali ta akt ni dostopen vsem proizvajalcem (četrti odstavek 40. člena);
19. kot organizacija izbere osebo, ki zanjo izvaja zbiranje in obdelavo odpadkov iz proizvodov, ter ta oseba ni bila izbrana na podlagi javnega poziva, objavljenega na spletni strani organizacije (šesti odstavek 40. člena);
20. nima vzpostavljenega sistema nadzora nad svojim finančnim poslovanjem in kakovostjo podatkov skladno z 46. in 47. členom tega zakona (sedmi odstavek 40. člena ali četrti odstavek 44. člena);
21. kot organizacija na svoji spletni strani ne objavlja predpisanih informacij (osmi odstavek 40. člena);
22. kot organizacija ravna v nasprotju z devetim odstavkom 40. člena;
23. kot organizacija ne opravi letnega pregleda dokumentacije, s katero proizvajalec izkazuje točnost, pravilnost in popolnost podatkov, v predpisanem obsegu (deseti odstavek 40. člena);
24. ne zagotavlja sledljivosti podatkov o obdelavi odpadkov iz proizvodov do njihove končne obdelave (enajsti odstavek 40. člena ali peti odstavek 44. člena);

25. ministrstvu enkrat letno ne pošlje poročila o izvajanju aktivnosti in ukrepov za izpolnjevanje obveznosti iz prvega odstavka 39. člena tega zakona za preteklo koledarsko leto ali ga pošlje brez revizorjevega poročila in revidiranih računovodskih izkazov (dvanajsti odstavek 40. člena);
26. ne hrani trajno pogodb oziroma dovoljenj ali drugih aktov (trinajsti odstavek 40. člena);
27. kot proizvajalec, ki samostojno izpolnjuje svoje obveznosti, ravna v nasprotju s šestim odstavkom 44. člena;
28. kot organizacija nima dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti (prvi odstavek 41. člena);
29. ne zagotovi ločenega računovodskega evidentiranja prihodkov, stroškov in odhodkov (prvi odstavek 46. člena);
30. ni vpisan v register proizvajalcev (drugi odstavek 48. člena);
31. podatkov v informacijski sistem o PRO ne vnaša ali jih ne vnaša sprotno ali pa so ti nepravilni (četrti, peti ali šesti odstavek 49. člena);
32. nalaga stroške občinske gospodarske javne službe varstva okolja v delu, ki se nanašajo na odpadke iz proizvodov, za katere velja PRO, uporabniku javnih dobrin (prvi odstavek 51. člena);
33. o okoljski nesreči, ki jo povzroči ali opazi in je ne more omejiti, ne obvesti nemudoma organa, pristojnega za obveščanje, ali kot povzročitelj ne izvede nujnih ukrepov, s katerimi se zmanjšajo škodljive posledice za zdravje ljudi in okolje (prvi odstavek 63. člena);
34. uporablja znak za okolje v nasprotju z odločbo iz četrtega odstavka 67. člena tega zakona ali ga uporablja v nasprotju s sedmim odstavkom 67. člena tega zakona;
35. uporabi znak, ki je podoben znaku EU za okolje do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zmedel potrošnike (osmi odstavek 67. člena);
36. se sklicuje na registracijo ali uporablja znak EMAS v nasprotju z obliko, načinom in pogoji iz predpisov EU, ki se nanašajo na sistem EMAS (sedmi odstavek 68. člena);
37. uporablja znak EMAS v nasprotju z desetim odstavkom 68. člena tega zakona;
38. nosilec nameravanega posega ne prijavi začetka izvajanja posega v skladu s šestnajstim odstavkom 90. člena ali desetim odstavkom 100. člena tega zakona;
39. kot nosilec nameravanega posega v nasprotju s prvim odstavkom 101. člena ne prijavi nameravane spremembe posega v okolje;
40. kot upravljavec naprave ali obrata, ki nima v lasti naprave ali obrata ali zemljišča naprave ali obrata, preneha obstajati in ob prenehanju ni zagotovil prenosa upravljanja naprave ali obrata na drugega upravljavca, ne zagotovi odstranitve naprave ali obrata (prvi odstavek 108. člena);
41. kot upravljavec naprave izvede spremembo v vrsti ali delovanju naprave ali razširitvi naprave, ki bi lahko vplivala na okolje ali spremembo upravljavca, in nima pravnomočne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja (drugi odstavek 111. člena);
42. kot upravljavec naprave za nameravano spremembo v vrsti ali delovanju naprave ali razširitvi naprave, ki bi lahko vplivala na okolje, ali zaradi spremembe upravljavca ne vloži vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja na ministrstvo v skladu s prvim odstavkom 119. člena;
43. kot upravljavec naprave začasno preneha z obratovanjem naprave iz 110. člena tega zakona ali njenega dela in o tem ne obvesti ministrstva ali ne obvesti ministrstva v predpisanem roku (prvi in tretji odstavek 123. člena);
44. kot upravljavec naprave pisno ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 110. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 125. člena tega zakona;

45. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje druge dejavnosti in druge naprave, začne z obratovanjem druge naprave ali druge dejavnosti in nima pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja (prvi in drugi odstavek 126. člena);
46. napravo, ki je odlagališče odpadkov, ne uporablja samo za namene odlaganja odpadkov (tretji odstavek 126. člena);
47. kot upravljavec naprave ne izpolnjuje zahtev glede mejnih vrednosti iz okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 126. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 127. člena tega zakona;
48. kot upravljavec obrata po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja ne pregleda varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja iz prvega odstavka 132. člena tega zakona in ju po potrebi ne spremeni ali dopolni v skladu z devetim odstavkom 135. člena tega zakona;
49. upravljavec obrata pisno ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o začetku obratovanja obrata iz 131. člena v skladu s tretjim odstavkom 136. člena tega zakona;
50. upravljavec obrata pisno ne obvesti ministrstva in pristojne inšpekcije o nameri dokončnega prenehanja obratovanja obrata iz 131. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 139. člena tega zakona;
51. upravljavec odlagališča odpadkov začne z odstranjevanjem odlagališča odpadkov ali izvede odstranitev odlagališča odpadkov brez dovoljenja za odstranitev odlagališča odpadkov (prvi odstavek 142. člena);
52. upravljavec odlagališča odpadkov izvaja ali izvede odstranitev odpadkov v nasprotju z drugim odstavkom 142. člena;
53. povzročitelj obremenitve ne sprejme in ne izvede vseh ukrepov za preprečitev nastanka okoljske škode ali sanacije okoljske škode (četrti odstavek 161. člena);
54. povzročitelj obremenitve ob neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode ne izvede vseh potrebnih ukrepov za preprečitev te škode in ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode (prvi odstavek 164. člena);
55. povzročitelj obremenitve v primeru nastanka okoljske škode nemudoma ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev ali nemudoma ne obvesti ministrstva o vseh pomembnih dejstvih v zvezi z nastalo okoljsko škodo in mu ne pošlje predloga sanacijskih ukrepov (prvi odstavek 165. člena);
56. kot upravljavec naprave ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa iz dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 185. člena tega zakona oziroma ne vloži vloge za njegovo spremembo v skladu s prvim odstavkom 205. člena tega zakona;
57. kot upravljavec naprave ali male naprave pisno ne obvesti ministrstva o prenehanju delovanja naprave iz 184. člena tega zakona (prvi odstavek 187. člena);
58. kot upravljavec naprave ali male naprave pisno ne prijavi nameravane spremembe vrste ali delovanja naprave ali razširitve ali zmanjšanja njene zmogljivosti ter vsake spremembe upravljavca naprave, ki vpliva na vsebino dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz prvega odstavka 184. člena tega zakona (prvi odstavek 186. člena);
59. kot upravljavec naprave ali male naprave ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov v predpisanem roku (četrti odstavek 193. člena);
60. kot upravljavec male naprave ne izpolni obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz tretjega odstavka 193.člena tudi za leto, ki sledi letu, v katerem je mala naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida brez emisij iz biomase (deveti odstavek 193. člena);
61. kot operator zrakoplova ne izvaja načrta monitoringa (prvi odstavek 198. člena);

62. kot upravljavec naprave ali operater zrakoplova do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju (drugi odstavek 204. člena);
63. kot preveritelj preveri poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 204. člena tega zakona, ne da bi za to pridobil akreditacijsko listino v skladu z uredbo EU, ki ureja preverjanje podatkov in akreditacijo preveriteljev (prvi odstavek 206. člena);
64. brezplačno ne predloži podatkov v zvezi z opravljanjem javne službe ministrstvu (četrti odstavek 232. člena);
65. kot izvajalec gospodarske javne službe ne dovoli izvedbe strokovnega nadzora ministrstvu oziroma občini ali ne zagotovi dokumentacije, potrebne za izvedbo strokovnega nadzora (peti in šesti odstavek 232. člena ter deveti in deseti odstavek 233. člena);
66. kot izvajalec gospodarske javne službe v odrejenem roku ne odpravi nepravilnosti, ugotovljenih pri strokovnem nadzoru ministrstva oziroma občine (sedmi odstavek 232. člena in enajsti odstavek 233. člena).

(2) Z globo 30.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 2.000 do 3.500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe, odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika, odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je okoljska škoda, ki presega 250.000 eurov, ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:
1. pravna oseba z globo od 120.000 do 225.000 eurov;
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 90.000 do 150.000 eurov;
3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti z globo od 3.000 do 7.500 eurov.

261. člen
(lažji prekrški)

(1) Z globo od 20.000 do 40.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. v delovnem ali pogodbenem razmerju nima najmanj enega skrbnika varstva okolja (prvi odstavek 66. člena);
2. kot povzročitelj obremenitve najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi novih ali posodobljenih zaključkov o BAT ne izdela pisne opredelitve glede izpolnjevanja vseh za napravo relevantnih zaključkov o BAT, vključno z načrti za uskladitev z njimi, če so za to uskladitev potrebne investicije ali spremembe okoljevarstvenega dovoljenja (šesti odstavek 120. člena);
3. kot povzročitelj obremenitve ne zagotavlja obratovalnega monitoringa ali ne sporoča podatkov obratovalnega monitoringa ministrstvu in občini najmanj enkrat letno (prvi in tretji odstavek 150. člena);
4. kot izvajalec obratovalnega monitoringa ne upošteva metodologije izvajanja obratovalnega monitoringa ter načina in oblike poročanja podatkov, ki ju predpiše minister (peti odstavek 150. člena);

5. kot povzročitelj onesnaženja ne plača okoljske dajatve (prvi odstavek 172. člena).

(2) Z globo 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 1.500 do 2.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti.

(4) Z globo 2.000 eurov se kaznuje za prekršek odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti, če pri oblikovanju cene občinske gospodarske javne službe varstva okolja ne zagotovi sodelovanja organizacije (tretji odstavek 51. člena).

262.
(najlažji prekrški)

(1) Z globo od 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:
1. povzroča smetenje (26. člen);
2. njen skrbnik varstva okolja ne izpolnjuje predpisanih pogojev (četrti odstavek 66. člena);
3. ne obvesti ministrstva o imenovanju skrbnika varstva okolja, spremembah njegovih nalog in pooblastil ali njegovi razrešitvi (peti odstavek 66. člena);
4. ne dopusti izvedbe sanacijskih ukrepov za odpravo okoljske škode (šesti odstavek 165. člena).

(2) Z globo od 5.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 1.500 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba samoupravne lokalne skupnosti.

(4) Z globo od 400 do 750 eurov se kaznuje za prekršek iz 4. točke prvega odstavka posameznik.

(5) Ne glede na prejšnji odstavek se posameznik, ki stori prekršek iz 1. točke prvega odstavka tega člena v zvezi s smetenjem, kaznuje z globo 40 eurov.

263. člen
(izrekanje globe v hitrem postopku)

(1) Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

(2) Poleg splošnih pravil za odmero sankcije iz zakona, ki ureja prekrške, se pri določanju višine globe upoštevajo posledice izvršitve prekrška na okolju.

## XVI. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

264. člen
(predpisi Vlade)

(1) Predpisi Vlade, izdani na podlagi ZVO-1 ali katerim je bila veljavnosti podaljšana z določbami ZVO-1, veljajo do izdaje novih.

(2) V predpisih iz prejšnjega odstavka se dejavnosti in naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, štejejo za dejavnosti in naprave, ki povzročajo industrijske emisije v skladu s tem zakonom.

(3) Vlada uskladi z določbami tega zakona predpise iz:
- tretjega odstavka 183. člena tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona;
- četrtega odstavka 23. člena, tretjega odstavka 21. člena in devetega odstavka 34. člena tega zakona v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona;
- 232. in 233. člena tega zakona v 18 mesecih po uveljavitvi tega zakona, razen Uredbe o metodologiji za oblikovanje cen storitev obveznih občinskih gospodarskih javnih služb varstva okolja (Uradni list RS št. 87/12, 109/12, 76/17 in 78/19), ki jo uskladi z določbami 51. člena tega zakona najkasneje do 30. junija 2022;
- enaindvajsetega odstavka 154. člena v dveh letih po uveljavitvi tega zakona;
- tretjega odstavka 148. člena v treh letih po uveljavitvi tega zakona.

(4) Vlada izda predpise iz:
- šestega odstavka 90. člena tega zakona v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona;
- osmega odstavka 34. člena tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona;
- tretjega odstavka 253. člena tega zakona v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona;
- prvega odstavka 58. člena, in petega odstavka 155. člena tega zakona v dveh letih po uveljavitvi tega zakona.

(5) Vlada izda predpis za embalažo pijač iz sedmega odstavka 35. člena tega zakona v desetih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(6) Vlada sprejme poslovnik iz sedmega odstavka 145. člena tega zakona v dveh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

265. člen
(predpisi ministra)

(1) Predpisi ministra, izdani na podlagi ZVO-1 ali katerim je bila veljavnosti podaljšana z določbami ZVO-1, veljajo do izdaje novih.

(2) Minister uskladi z določbami tega zakona predpise iz 147., 150. in 151. tega zakona v 36 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(3) Minister izda predpise iz:
- dvanajstega odstavka 100. člena tega zakona v enem mesecu po uveljavitvi tega zakona;
- tretjega odstavka 253. člena tega zakona v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

266. člen
(predpisi občin)

(1) Predpisi občin, izdani na podlagi ZVO-1, se uskladijo z določbami tega zakona najkasneje v dveh letih po uveljavitvi tega zakona. Do izteka tega roka se uporabljajo določbe predpisov, ki so veljale do uveljavitve tega zakona, po izteku tega roka pa se prenehajo uporabljati, v kolikor so v nasprotju s tem zakonom.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek občina uskladi predpise z 51. členom tega zakona najkasneje do 31. decembra 2022.

(3) Občina sprejme predpis iz osmega odstavka 24. člena zakona najkasneje v 12 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

267. člen
(pridobitev nepremičnin in premičnin za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov v last)

(1) Pravna ali fizična oseba iz prvega in tretjega odstavka 25. člena tega zakona, ki nepremičnin in premičnin za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov ob uveljavitvi tega zakona nima v lasti, mora pridobiti nepremičnine in premičnine v last v skladu s 25. členom tega zakona najkasneje v petih letih po uveljavitvi tega zakona, v primeru izvajanja dejavnosti zbiranja odpadnega blata iz čiščenja komunalnih odpadnih voda pa najkasneje v enem letu po uveljavitvi tega zakona, če:

1. ima na dan uveljavitve tega zakona pridobljeno dokončno odločbo ministrstva iz tretjega odstavka 20. člena ZVO-1 o izpolnjevanju pogojev za vpis v evidenco zbiralcev odpadkov iz četrtega odstavka 104. člena ZVO-1 ali dokončno okoljevarstveno dovoljenje iz 68. člena ali 82. člena ZVO-1 za predelavo ali odstranjevanje odpadkov ali za predhodno skladiščenje nevarnih odpadkov;
2. na dan uveljavitve tega zakona zbira, predeluje ali odstranjuje odpadke na podlagi pravnomočne odločbe ministrstva o izpolnjevanju pogojev za vpis v evidenco zbiralcev odpadkov iz četrtega odstavka 104. člena ZVO-1 ali pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja iz 68. člena ali 82. člena ZVO-1 za predelavo ali odstranjevanje odpadkov ali za predhodno skladiščenje nevarnih odpadkov;
3. je vložila vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 68. člena ZVO-1 za predelavo ali odstranjevanje odpadkov ali za predhodno skladiščenje nevarnih odpadkov;
4. je vložila vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali dejavnost iz 82. člena ZVO-1 za predelavo ali odstranjevanje odpadkov; ali
5. je vložila vlogo za pridobitev odločbe ministrstva iz tretjega odstavka 20. člena ZVO-1 o izpolnjevanju pogojev za vpis v evidenco zbiralcev odpadkov iz četrtega odstavka 104. člena ZVO-1.

(2) Pravna ali fizična oseba iz prejšnjega odstavka mora v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona ministrstvu sporočiti podatke o tem, ali ima nepremičnine in premičnine za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov v lasti, ter v roku iz prejšnjega odstavka obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo o njihovi pridobitvi v last.

(3) Pravni ali fizični osebi iz prvega odstavka tega člena, ki nepremičnin in premičnin za opravljanje dejavnosti zbiranja, predelave ali odstranjevanja odpadkov ne pridobi v last v roku iz prvega odstavka tega člena, po preteku tega roka preneha veljati okoljevarstveno dovoljenje v delu, ki se nanaša na predelavo ali odstranjevanje odpadkov ali na zbiranje odpadkov, če ima upravljavec v povezavi z njim pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje iz 110. člena tega zakona, ali preneha veljati odločba o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti zbiranja odpadkov iz tretjega odstavka 25.

člena tega zakona, pravna ali fizična oseba pa se izbriše iz registra iz 154. člena tega zakona. Ministrstvo o tem izda ugotovitveno odločbo.

(4) Če pravna ali fizična oseba iz prvega odstavka tega člena, ki opravlja dejavnost zbiranja odpadkov, še ni pridobila v last zemljišča in objekta oziroma predhodnega skladišča za zbrane odpadke v skladu s prvim odstavkom tega člena, pa preneha pa obstajati, mora takoj ob prenehanju zagotoviti prenos upravljanja zemljišča in objekta oziroma predhodnega skladišča na drugega upravljavca ali na svoje stroške zagotoviti odstranitev predhodnega skladišča in vseh odpadkov ter očistiti zemljišče.

(5) Če oseba iz prejšnjega odstavka ne ravna v skladu s prejšnjim odstavkom, mora zagotoviti odstranitev predhodnega skladišča in odstranitev vseh odpadkov z območja naprave ali območja opravljanja dejavnosti z zagotovitvijo obdelave vseh odpadkov na način iz prvega odstavka 32. člena tega zakona ter očistiti zemljišče:

1. lastnik pravne osebe, če je dejavnost zbiranja odpadkov opravljala pravna oseba, razen če je lastnik fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti kot samostojni podjetnik ali kot posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ali
2. fizična oseba, ki je opravljala dejavnost zbiranja odpadkov kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(6) Če v primeru iz prejšnjega odstavka premoženje lastnika pravne osebe iz prejšnjega odstavka ali premoženje fizične osebe, ki je dejavnost opravljala kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ne zadošča za izvedbo odstranitve predhodnega skladišča in vseh odpadkov ter čiščenja zemljišča, zagotovi odstranitev naprave ali obrata država, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe 61. člena tega zakona, država pa za poplačilo stroškov pridobi terjatev na razpoložljivem premoženju lastnika pravne ali fizične osebe, ki je dejavnost opravljala kot samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(7) Če je lastnik pravne osebe iz petega odstavka tega člena fizična oseba, ki ne opravlja dejavnosti kot samostojni podjetnik ali kot posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, zagotovi odstranitev predhodnega skladišča in vseh odpadkov ter čiščenje zemljišča država, pri čemer se smiselno uporabljajo določbe iz 61. člena tega zakona, država pa za poplačilo stroškov pridobi terjatev na razpoložljivem premoženju pravnega naslednika pravne osebe, če ta obstaja.

268. člen
(obstoječe potrdilo o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov)

(1) Potrdila o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov, izdana na podlagi tretjega odstavka 20. člena ZVO-1, z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati, če gre za primer iz devetega odstavka 25. člena tega zakona in ima pravna ali fizična oseba iz devetega odstavka 25. člena tega zakona že pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje iz 110. člena tega zakona, ki šteje tudi za odločbo o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti zbiranja odpadkov iz šestega odstavka 25. člena tega zakona.

(2) Potrdila o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov, izdana na podlagi tretjega odstavka 20. člena ZVO-1, v primeru naprave, s katero se izvaja dejavnost, ki je v Prilogi 1 Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega (Uradni list RS, št. 57/15) označena z * ter je obratovala ali je bilo zanjo pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje po predpisih, ki urejajo graditev na dan uveljavitve Uredbe o vrsti dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega (Uradni list RS, št. 57/15), zanjo pa še ni bilo

izdano okoljevarstveno dovoljenje, prenehajo veljati ob pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja v skladu s tem zakonom.

269. člen
(obstoječa potrdila in odločbe o vpisu v register in obstoječa pooblastila ter uskladitev registra)

(1) Potrdila o vpisu v evidenco naprav, izdana na podlagi predpisa iz četrtega odstavka 17. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila iz sedmega odstavka 21. člena tega zakona.

(2) Potrdila, izdana na podlagi tretjega odstavka 20. člena ZVO-1, se štejejo za odločbe o dovolitvi opravljanja priglašene dejavnosti iz šestega odstavka 25. člena tega zakona, na podlagi katerih ministrstvo priglašene dejavnosti vpiše v register iz 154. člena tega zakona.

(3) Pooblastila, izdana na podlagi 101.a člena ZVO-1, se štejejo za pooblastila za izvajanje prvih meritev in obratovalnega monitoringa iz tretjega odstavka 151. člena tega zakona.

(4) Register varstva okolja, vzpostavljen na podlagi 104. člena ZVO-1, se uskladi s tem zakonom v šestih mesecih od njegove uveljavitve.

270. člen
(obstoječa potrdila o usposobljenosti in obstoječi izvajalci usposabljanja)

(1) Potrdila o usposobljenosti, izdana na podlagi 19. člena ZVO-1 in na njegovi podlagi izdanih predpisov, se štejejo za potrdila o usposobljenosti iz 241. člena tega zakona.

(2) Izvajalci usposabljanja, ki imajo na dan uveljavitve tega zakona z ministrstvom sklenjeno pogodbo za izvajanje usposabljanja na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za izvajalce usposabljanja iz 239. člena tega zakona.

(3) Izvajalci usposabljanja, ki imajo na dan uveljavitve tega zakona z ministrstvom sklenjeno pogodbo za izvajanje usposabljanja na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za izvajalce usposabljanja iz 239. člena tega zakona.

271. člen
(obstoječa potrdila o vpisu v evidenco pooblaščenih podjetij, usposobljenih oseb in izvajalcev usposabljanja)

(1) Potrdila o vpisu v evidenco pooblaščenih podjetij, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(2) Potrdila o vpisu v evidenco usposobljenih oseb, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

(3) Potrdila o vpisu v evidenco izvajalcev usposabljanja, izdana na podlagi predpisa iz 19. člena ZVO-1, se štejejo za potrdila o vpisu v register iz 154. člena tega zakona.

272. člen
(obstoječi pooblaščenec za varstvo okolja)

(1) Pooblaščenec za varstvo okolja, imenovan na podlagi 30. člena ZVO-1, se šteje za skrbnika varstva okolja iz 66. člena tega zakona. Povzročitelj obremenitve, ki ima pridobljeno okoljevarstveno dovoljenje za napravo iz 110. člena tega zakona ali za obrat iz 131. člena tega zakona, mora najkasneje v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona skrbniku varstva okolja kot obvezne naloge določiti tudi naloge iz 3., 11., 12. in 13. točke drugega odstavka 66. člena tega zakona ter o tem obvestiti ministrstvo v skladu s šestim odstavkom 66. člena tega zakona.

(2) Evidenca pooblaščencev za varstvo okolja iz 30. člena ZVO-1 se šteje za evidenco skrbnikov varstva okolja iz šestega odstavka 66. člena tega zakona.

273. člen
(končanje postopkov za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za družbe za ravnanje z odpadno embalažo ter za vpis v evidenco individualnih sistemov in načrtov ravnanja z odpadki iz proizvodov)

(1) Postopki za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za družbe za ravnanje z odpadno embalažo na podlagi 40. člena Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18), pa do uveljavitve tega zakona niso bili končani, se končajo skladno z določbami te uredbe, ki so veljale na dan uveljavitve tega zakona.

(2) Postopki za vpis v evidenco individualnih sistemov na podlagi Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18), začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo skladno z določbami te uredbe, ki so veljale na dan uveljavitve tega zakona.

(3) Postopki za vpis v evidenco načrtov na podlagi Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) in Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE), začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo skladno z določbami teh predpisov, ki so veljale na dan uveljavitve tega zakona.

(4) Z dnem uveljavitve tega zakona ni dopustno:

1. začeti postopkov za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja za družbo za ravnanje z odpadno embalažo na podlagi 40. člena Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18);

2. začeti postopka za vpis v evidenco individualnih sistemov iz Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17 in 60/18) ali
3. začeti postopka za vpis v evidenco načrtov iz Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) ali Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št 63/09 in 84/18 – ZIURKOE).

(5) Osebe, pooblaščene na podlagi Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), se štejejo za pooblaščene zastopnike po tem zakonu.

274. člen
(vzpostavitev informacijskega sistema o PRO)

(1) Ministrstvo vzpostavi register proizvajalcev iz 48. člena tega zakona in informacijski sistem o PRO iz 49. člena tega zakona najkasneje do 31. oktobra 2022, njegovo uporabo pa omogoči s 1. januarjem 2023.

(2) Podatki o proizvajalcih in masi proizvodov, danih na trg v letih 2020 do 2022 ter pridobljeni na podlagi predpisov, ki urejajo okoljsko dajatev za onesnaževanje okolja zaradi nastajanja odpadkov iz proizvodov, se iz baz podatkov Finančne uprave Republike Slovenije prenesejo v informacijski sistem iz 49. člena tega zakona.

275. člen
(prilagoditev izpolnjevanja obveznosti PRO obstoječih proizvajalcev proizvodov, za katere velja PRO)

(1) Obstoječi proizvajalci proizvodov, za katere ob uveljavitvi tega zakona velja PRO in ki morajo svoje obveznosti PRO izpolnjevati v okviru sistema skupnega izpolnjevanja obveznosti iz 37. člena tega zakona, ustanovijo organizacijo iz 38. člena tega zakona, ta pa vloži popolno vlogo za pridobitev dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti iz 41. člena tega zakona najkasneje do 31. julija 2022. Obstoječi proizvajalci proizvodov, za katere ob uveljavitvi tega zakona velja PRO in niso ustanovitelji organizacije iz 38. člena tega zakona, morajo od organizacije, ki pridobi dovoljenje za skupno izpolnjevanje obveznosti iz 41. člena tega zakona, zahtevati sklenitev pogodbe najkasneje do 31. decembra 2022.

(2) Obstoječi proizvajalci proizvodov, za katere ob uveljavitvi tega zakona velja PRO, in ki lahko skladno s četrtim odstavkom 35. člena tega zakona samostojno izpolnjujejo svoje obveznosti PRO, pa ne bodo ustanovili organizacije iz 38. člena tega zakona ali se pridružili že ustanovljeni organizaciji, morajo popolno vlogo za pridobitev dovoljenja za samostojno izpolnjevanje obveznosti iz 45. člena tega zakona najkasneje do 30. junija 2022.

(3) Obstoječi proizvajalec proizvodov, za katere ob uveljavitvi tega zakona velja PRO, ki ne ravna skladno z določbami prejšnjih odstavkov tega člena, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 75.000 do 250.000 eurov;
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 45.000 do 135.000 eurov.

(4) Ministrstvo odloči o vlogah iz prvega in drugega odstavka tega člena najkasneje do 30. septembra 2022.

(5) Ko organizacija iz prvega odstavka 38. člena tega zakona pisno sporoči ministrstvu, da je na podlagi pravnomočnega dovoljenja iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona začela izvajati skupno izpolnjevanje obveznosti ravnanja z odpadno embalažo po tem zakonu, ministrstvo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti ravnanja z odpadno embalažo izda ugotovitveno odločbo, s katero okoljevarstvena dovoljenja za skupno izpolnjevanje obveznosti ravnanja z odpadno embalažo, izdana na podlagi Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17, 60/18, 68/18, 84/18 – ZIURKOE) ali Uredbe o embalaži in odpadni embalaži (Uradni list RS, št. 54/21), prenehajo veljati.

(6) Odločbe o potrditvi skupnih načrtov, izdanih na podlagi Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) in Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE), prenehajo veljati na podlagi ugotovitvenih odločb o prenehanju veljavnosti skupnih načrtov, ki jih izda ministrstvo, ko organizacija iz prvega odstavka 38. člena tega zakona pisno sporoči ministrstvu, da je na podlagi pravnomočnega dovoljenja iz tretjega odstavka 41. člena tega zakona začela izvajati skupno izpolnjevanje obveznosti ravnanja s temi proizvodi po tem zakonu.

(7) S 1. januarjem 2023 prenehajo veljati odločbe o potrditvi individualnih načrtov, izdanih na podlagi Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (Uradni list RS, št. 84/06, 106/06, 110/07, 67/11, 68/11 – popr., 18/14, 57/15, 103/15, 2/16 – popr., 35/17, 60/18, 68/18, 84/18 – ZIURKOE) ali Uredbe o embalaži in odpadni embalaži (Uradni list RS, št. 54/21), Uredbe o odpadni električni in elektronski opremi (Uradni list RS, št. 55/15, 47/16, 72/18 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z baterijami in akumulatorji ter odpadnimi baterijami in akumulatorji (Uradni list št. 3/10, 64/12, 93/12, 103/15 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o odpadnih nagrobnih svečah (Uradni list RS, št. 25/19 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z zdravili (Uradni list RS, št. 105/08 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o ravnanju z odpadnimi fitofarmacevtskimi sredstvi, ki vsebujejo nevarne snovi (Uradni list RS, št. 119/06 in 84/18 – ZIURKOE), Uredbe o izrabljenih vozilih (Uradni list RS, št. 32/11, 45/11 – popr., 26/12 in 84/18 – ZIURKOE) in Uredbe o ravnanju z izrabljenimi gumami (Uradni list RS, št. 63/09 in 84/18 – ZIURKOE), ministrstvo pa najkasneje 5. januarja 2023 o tem izda ugotovitveno odločbo.

(8) V primerih iz petega in šestega odstavka tega člena z dnem izdaje ugotovitvene odločbe prenehajo veljati pogodbe, sklenjene za izpolnjevanje obveznosti proizvajalcev proizvodov glede ravnanja za odpadki iz proizvodov, s katerimi je bilo pooblastilo za izpolnjevanje obveznosti dano gospodarski družbi na podlagi 2. točke desetega odstavka 20. člena ZVO-1.

(9) V primerih iz petega, šestega in sedmega odstavka tega člena z dnem izdaje ugotovitvene odločbe prenehajo veljati pogodbe, sklenjene med gospodarsko družbo, ki ji je bilo dano pooblastilo za izpolnjevanje obveznosti na podlagi 2. točke desetega odstavka 20. člena ZVO-1 ali proizvajalcem, ki je samostojno izpolnjeval obveznosti na podlagi na podlagi 1. točke desetega odstavka 20. člena ZVO-1, in subjekti, ki ravnajo z odpadki iz proizvodov na podlagi teh pogodb.

276. člen
(obstoječe naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, obstoječe druge naprave in obstoječi obrati)

(1) Obstoječe naprave, v katerih se izvajajo dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega iz 68. člena ZVO-1, se štejejo za naprave, v katerih se izvajajo dejavnosti, ki povzročajo industrijske emisije iz 110. člena tega zakona.

(2) Obstoječe druge naprave, v katerih se izvajajo druge dejavnosti iz 82. člena ZVO-1, se štejejo za druge naprave in dejavnosti iz 126. člena tega zakona.

(3) Obstoječi obrati iz 86. člena ZVO-1 se štejejo za obrate iz 131. člena tega zakona.

277. člen
(uskladitev obstoječih okoljevarstvenih dovoljenj za naprave in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, in opredelitev obstoječih upravljavcev do zaključkov o BAT, ki so izšli več kot pol leta pred uveljavitvijo tega zakona)

(1) Ministrstvo uskladi okoljevarstveno dovoljenje za dejavnosti in naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, iz 68. člena ZVO-1, izdano na podlagi 72., 77. in 78. člena ZVO-1, z določbami tega zakona ob njegovi prvi spremembi.

(2) Okoljevarstvena dovoljenja iz prejšnjega odstavka se štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 110. člena tega zakona.

(3) Upravljavec naprave z dejavnostjo iz prvega odstavka tega člena, za katero so zaključki o BAT, ki se nanašajo na njeno dejavnost, že izšli in je že poteklo obdobje iz šestega odstavka 120. člena tega zakona, mora najkasneje v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona izdelati pisno opredelitev glede izpolnjevanja vseh za napravo in dejavnost relevantnih zaključkov o BAT, vključno z načrti za uskladitev z njimi, če bodo za to uskladitev potrebne investicije ali spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ter jo na zahtevo predložiti pristojnemu inšpektorju.

(4) Upravljavec naprave z dejavnostjo iz prvega odstavka tega člena, za katero so zaključki o BAT, ki se nanašajo na njeno dejavnost, že izšli in je že poteklo obdobje iz prvega odstavka 120. člena tega zakona, ministrstvo pa do uveljavitve tega zakona še ni začelo postopka preverjanja usklajenosti naprave z zaključki o BAT, mora najkasneje v štirih mesecih po uveljavitvi tega zakona vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki je namenjena prilagoditvi zaključkom o BAT.

(5) Določba drugega odstavka 124. člena tega zakona se ne uporablja za naprave iz prejšnjega odstavka in za naprave, za katere so zaključki o BAT, ki se

nanašajo na njeno dejavnost, že izšli in je že poteklo obdobje iz prvega odstavka 120. člena tega zakona, ministrstvo pa do uveljavitve tega zakona še ni končalo postopka preverjanja usklajenosti naprave z zaključki o BAT. Ministrstvo vloge iz prejšnjega stavka obravnava prednostno.

(6) Upravljavec naprave iz četrtega odstavka tega člena, ki ne vloži vloge za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja zaradi preverjanja usklajenosti naprave z zaključki o BAT v štirih mesecih po uveljavitvi tega zakona, se kaznuje:
1. pravna oseba z globo od 75.000 do 125.000 eurov;
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 45.000 do 75.000 eurov.

278. člen
(obstoječa okoljevarstvena dovoljenja
za druge naprave in dejavnosti)

Okoljevarstvena dovoljenja za druge naprave in dejavnosti iz 82. člena ZVO-1, izdana na podlagi 84. in 85. člena ZVO-1, se štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 126. člena tega zakona.

279. člen
(obstoječa okoljevarstvena dovoljenja za obrate)

Okoljevarstvena dovoljenja za obrate iz 86. člena ZVO-1, izdana na podlagi 89. in 90. člena ZVO-1, se štejejo za okoljevarstvena dovoljenja iz 131. člena tega zakona.

280. člen
(uskladitev obstoječih okoljevarstvenih dovoljenj
za predelavo odpadkov)

(1) Ministrstvo okoljevarstvena dovoljenja, izdana na podlagi ZVO-1 za dejavnost predelave odpadkov v napravi iz 68. člena ZVO-1 ali za napravo in dejavnost predelave odpadkov iz 82. člena ZVO-1 za primere iz 30. člena tega zakona, po uradni dolžnosti uskladi z določbami tega zakona najkasneje do 31. decembra 2024.

(2) Ministrstvo okoljevarstvena dovoljenja iz prejšnjega odstavka uskladi z določbami tega zakona tako, da jih spremeni na način, da vsebujejo tudi merila za prenehanje statusa odpadka v skladu s 30. členom tega zakona in predpisom iz šestega odstavka 24. člena tega zakona.

281. člen
(obstoječi nacionalni program varstva okolja, operativni programi
varstva okolja in programi varstva okolja občine)

(1) Nacionalni program varstva okolja, sprejet z Resolucijo o Nacionalnem programu varstva okolja za obdobje 2020–2030 (Uradni list RS, št. 31/20), se šteje za nacionalni program varstva okolja po tem zakonu.

(2) Operativni programi varstva okolja, sprejeti na podlagi prvega odstavka 36. člena ZVO-1, se štejejo za operativne programe po tem zakonu.

(3) Programi varstva okolja občin, sprejeti na podlagi prvega odstavka 38. člena ZVO-1, se štejejo za programe varstva okolja občin po tem zakonu.

282. člen
(obstoječe potrdilo, izdano v postopku celovite presoje vplivov na okolje)

Potrdilo, izdano v postopku celovite presoje vplivov na okolje na podlagi 46. člena ZVO-1 do uveljavitve tega zakona, s katerim je ministrstvo ugotovilo, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, se šteje za odločbo, s katero se potrdi sprejemljivost plana iz drugega odstavka 84. člena tega zakona.

283. člen
(obstoječi sklep iz predhodnega postopka)

Sklep, izdan v predhodnem postopku v povezavi s postopkom presoje vplivov na okolje na podlagi 51.a člena ZVO-1, se šteje za odločbo iz osmega odstavka 90. člena tega zakona.

284. člen
(obstoječe okoljevarstveno soglasje in sklep o njegovi spremembi)

(1) Okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 61. člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 100. člena tega zakona.

(2) Sklep, izdan na podlagi na podlagi 61.a člena ZVO-1, se šteje za sklep, izdan na podlagi 101. člena tega zakona.

285. člen
(obstoječe izhodiščno poročilo)

Izhodiščno poročilo, ki je na dan uveljavitve tega zakona že potrjeno, in s katerim je upravljavec naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, ocenil stanje onesnaženosti tal in podzemne vode z zadevnimi nevarnimi snovmi po določbah 70. člena ZVO-1, se šteje za izhodiščno poročilo iz 112. člena tega zakona.

286. člen
(predložitev izhodiščnega poročila)

(1) Upravljavci dejavnosti in naprav iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega iz 68. člena ZVO-1 in ki na dan uveljavitve tega zakona obratujejo na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ter ministrstvu na podlagi določb ZVO-1 in predpisov, izdanih na njegovi podlagi, še niso predložili ocene možnosti onesnaženja ali izhodiščnega poročila, morajo predložiti oceno možnosti onesnaženja iz četrtega odstavka 112. člena tega zakona ali delno izhodiščno poročilo iz petega odstavka 112. člena tega zakona najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi predpisa vlade iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona.

(2) Ministrstvo s sklepom potrdi delno izhodiščno poročilo iz prejšnjega odstavka tega člena in določi rok za predložitev izhodiščnega poročila.

(3) Če ministrstvo oceni, da se s predlaganimi merilnimi in vzorčnimi mesti za tla in podzemne vode, parametri, s katerimi se bo ugotavljalo kakovost tal in podzemne vode v povezavi z zadevnimi nevarnimi snovmi, ter predlaganimi merilnimi metodami za oceno stanja njihovega onesnaženja iz delnega izhodiščnega poročila iz prvega odstavka tega člena ne bo odrazilo dejansko stanje tal in podtalnice, upravljavca pozove, naj predlog dopolni. Po prejemu delnega izhodiščnega poročila, dopolnjenega z dopolnitvami iz prejšnjega stavka, ministrstvo s sklepom potrdi delno izhodiščno poročilo in določi rok za predložitev izhodiščnega poročila.

(4) Upravljavec po prejemu sklepa iz prejšnjega odstavka predloži ministrstvu izhodiščno poročilo, ki vsebuje tudi podatke o kakovosti tal in podzemne vode na območju naprave, ki odražajo stanje tal in podzemne vode v času priprave poročila, ob upoštevanju možnosti onesnaženja tal in podtalnice z zadevnimi nevarnimi snovmi, ki se uporabljajo ali nastajajo v napravi ali jih ta izpušča, skupaj s sklepnimi ugotovitvami.

(5) Ministrstvo s sklepom potrdi prejem izhodiščnega poročila iz četrtega odstavka tega člena.

(6) Ne glede na prvi odstavek tega člena obstoječi upravljavci dejavnosti in naprav iz 68. člena ZVO-1, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega in na dan uveljavitve tega zakona obratujejo na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja in so že izdelali izhodiščno poročilo, pa ga na ministrstvu na podlagi določb ZVO-1 in na njegovi podlagi sprejetih predpisov še niso predložili, izhodiščno poročilo predložijo najkasneje v 30 dneh po uveljavitvi tega zakona. Ministrstvo obravnava vsebino izhodiščnega poročila iz prejšnjega stavka v skladu s predpisi, izdanimi na podlagi ZVO-1.

(7) Ministrstvo s sklepom potrdi prejem izhodiščnega poročila iz prejšnjega odstavka.

(8) Če ministrstvo oceni, da v izhodiščnem poročilu iz šestega odstavka tega člena niso določena ustrezna merilna in vzorčna mesta za tla in podzemne vode, ali niso izbrani ustrezni parametri za ugotavljanje kakovosti tal in podzemne vode v povezavi z zadevnimi nevarnimi snovmi ali da niso ustrezne predlagane merilne metode za oceno stanja njihovega onesnaženja, tako da se ne odraža dejansko stanje tal in podtalnice, pozove upravljavca, naj izhodiščno poročilo dopolni. Po prejemu izhodiščnega poročila, dopolnjenega z dopolnitvami iz prejšnjega stavka, ministrstvo s sklepom potrdi prejem izhodiščnega poročila.

287. člen
(obveznost spremembe okoljevarstvenega dovoljenja
za obstoječe upravljavce)

(1) Upravljavec naprave in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega, iz 68. člena ZVO-1 mora v primeru, da so zaključki o BAT za njegovo glavno dejavnost izšli pred več kot 33 meseci pred uveljavitvijo tega zakona, vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja v skladu s 120. členom tega zakona najkasneje v 60 dneh po uveljavitvi tega zakona.

(2) Če upravljavec iz prejšnjega odstavka ne pridobi odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja ali sklepa iz drugega odstavka 120. člena tega zakona do roka iz drugega odstavka 120. člena tega zakona, ministrstvo izda odločbo o začasni

prepovedi obratovanja naprave, razen če so razlogi za neizpolnitev obveznosti upravljavca na strani ministrstva.

288. člen
(obstoječe odločbe o prenehanju obratovanja naprave)

Odločbe o prenehanju obratovanja naprave, izdane na podlagi šestega in osmega odstavka 81. člena ZVO-1, se štejejo za odločbe iz šestega in osmega odstavka 125. člena tega zakona.

289. člen
(območje odlagališča odpadkov, obstoječega neaktivnega odlagališča odpadkov in opuščenega odlagališča odpadkov)

(1) Do uveljavitve predpisa iz prvega odstavka 58. člena tega zakona se lahko na območju odlagališča odpadkov, obstoječega neaktivnega odlagališča odpadkov in opuščenega odlagališča odpadkov načrtujejo in izvajajo le posegi, s katerimi se ne vpliva na stabilnost odlagališča.

(2) Na obstoječih odlagališčih odpadkov je do izdaje odločbe o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja dopustno načrtovati in izvajati le tiste posege v prostor, ki so potrebni zaradi obratovanja odlagališča in spremljanja stanja na njih, pri čemer je za izvedbo teh posegov treba pridobiti mnenje ministrstva.

(3) Ne glede na prejšnji odstavek se lahko do uveljavitve predpisa iz prvega odstavka 58. člena tega zakona na območju obstoječega odlagališča odpadkov z okoljevarstvenim dovoljenjem za zaprto odlagališče ter na območju obstoječega neaktivnega odlagališča odpadkov in opuščenega odlagališča odpadkov načrtujejo in izvajajo le posegi, s katerimi se ne posega v telo odlagališča ali ne vpliva na stabilnost odlagališča. Za načrtovanje in dovoljevanje izvajanja posegov na teh območjih se smiselno uporabljajo določbe petega in šestega odstavka 58. člena tega zakona.

290. člen
(obstoječe odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov
ali sanacijskih ukrepov)

(1) Odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov, izdane na podlagi tretjega odstavka 110.d člena ZVO-1, se štejejo za odločbe iz tretjega odstavka 164. člena tega zakona.

(2) Odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov, izdane na podlagi tretjega odstavka 110.e člena ZVO-1, se štejejo za odločbe iz prvega odstavka 165. člena tega zakona.

291. člen
(zaznamba obstoječih odlagališč, za katere je izdano
okoljevarstveno dovoljenje)

(1) Omejitev iz drugega odstavka 110. člena oziroma tretjega odstavka 126. člena tega zakona se zaznamuje tudi pri nepremičnini, na kateri je odlagališče odpadkov, za obratovanje katerega je okoljevarstveno dovoljenje postalo pravnomočno pred uveljavitvijo tega zakona.

(2) Ministrstvo najkasneje v šestih mesecih po uveljavitvi tega zakona obvesti zemljiškoknjižno sodišče in priloži okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka, zemljiškoknjižno sodišče pa po uradni dolžnosti omejitev iz prejšnjega odstavka zaznamuje v zemljiški knjigi po pravilih, ki jih zakon, ki ureja zemljiško knjigo, določa za zaznambo pravnega dejstva o javnopravnih omejitvah. Zaznamba ima za posledico, da okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka učinkuje tudi proti poznejšim pridobiteljem lastninske pravice na nepremičnini, pri kateri je vpisana.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka mora izrek okoljevarstvenega dovoljenja vključevati tudi identifikacijske znake, s katerimi so nepremičnine, na katerih je odlagališče odpadkov, vpisane v zemljiško knjigo.

(4) Po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka ministrstvo obvesti zemljiškoknjižno sodišče in obvestilu priloži to dovoljenje s potrdilom o pravnomočnosti.

(5) Na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka zemljiškoknjižno sodišče po uradni dolžnosti zaznamuje javnopravno omejitev iz prvega odstavka tega člena po pravilih o zaznambi pravnega dejstva o javnopravnih omejitvah iz zakona, ki ureja zemljiško knjigo. Zaznamba iz prejšnjega stavka ima za posledico, da javnopravna omejitev in okoljevarstveno dovoljenje iz tretjega odstavka tega člena učinkujeta tudi proti poznejšim pridobiteljem pravice glede nepremičnine, pri kateri je vpisana.

292. člen
(obstoječa dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov,
obstoječe odločbe o dodelitvi brezplačnih emisijskih kuponov
in obstoječe odločbe o odobritvi načrta monitoringa)

(1) Dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izdana na podlagi 119. člena ZVO-1 in na podlagi 126.c člena ZVO-1, se štejejo za dovoljenja iz 185. člena in 193. člena tega zakona.

(2) Odločbe o dodelitvi brezplačnih emisijskih kuponov izdane na podlagi 126.a člena ZVO-1, se štejejo za odločbe iz 191. člena tega zakona.

(3) Odločbe o odobritvi načrta monitoringa, izdane na podlagi 133. člena ZVO-1, se štejejo za odločbe iz petega odstavka 198. člena tega zakona.

293. člen
(Podnebni sklad)

Podnebni sklad, ustanovljen na podlagi 128. člena ZVO-1, nadaljuje s svojim delom kot Podnebni sklad iz 182. člena tega zakona.

294. člen
(Program podnebnega sklada)

(1) Odlok o Programu porabe sredstev Sklada za podnebne spremembe v obdobju 2021–2023 (Uradni list RS, št. 101/21), sprejet na podlagi petega odstavka 129. člena ZVO-1, velja do leta 2023 kot program Podnebnega sklada iz petega odstavka 183. člena tega zakona.

(2) Postopki za dodelitev sredstev sklada iz prejšnjega odstavka, začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

295. člen
(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

(1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad, ustanovljen na podlagi 143. člena ZVO-1, nadaljuje s svojim delom kot Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad iz 210. člena tega zakona.

(2) Postopki za dodelitev sredstev sklada iz prejšnjega odstavka, začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

(3) Pravnomočne odločbe o pridobitvi sredstev Eko sklada iz 146.g člena ZVO-1 se štejejo za odločbe o dodelitvi spodbud iz 224. člena tega zakona.

(4) Upravljavec zbirk podatkov iz prvega odstavka 221. člena tega zakona zagotovi Eko skladu, Slovenskemu okoljskemu javnemu skladu, tehnično povezavo do posamezne zbirke podatkov iz 221. člena tega zakona najkasneje v osmih mesecih po uveljavitvi tega zakona. Do vzpostavitve take povezave Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad, podatke iz teh zbirk pridobiva po uradni dolžnosti.

(5) Eko sklad mora uskladiti Akt o ustanovitvi Eko sklada in splošne pogoje poslovanja Eko sklada z določbami tega zakona v dvanajstih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(6) Do sprejema oziroma uskladitve aktov iz prejšnjega odstavka veljata Akt o ustanovitvi Eko sklada, Slovenskega okoljskega javnega sklada (Uradni list RS, št. 112/09, 1/12, 98/12 in 20/13) ter Splošni pogoji poslovanja Eko sklada, Slovenskega okoljskega javnega sklada, št. 0141-7/2019-2 z dne 7. 5. 2019, v kolikor nista v nasprotju s tem zakonom.

296. člen
(Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja)

Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja, ustanovljen na podlagi 149.a člena ZVO-1, nadaljuje z delom kot Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja iz 234. člena tega zakona.

297. člen
(Podnebni svet in Strokovni svet za spodbujanje
okolju prijaznih proizvodov)

(1) Vlada ustanovi Podnebni svet iz 145. člena tega zakona v treh mesecih po uveljavitvi tega zakona.

(2) Vlada ustanovi Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov iz 236. člena tega zakona v dvanajstih mesecih po uveljavitvi tega zakona.

298. člen
(obstoječe nevladne organizacije na področju varstva okolja,
ki delujejo v javnem interesu)

Nevladne organizacije na področju varstva okolja, ki so pridobile status nevladne organizacije v javnem interesu na področju varstva okolja na podlagi 152. in 153. člena ZVO-1, se štejejo za nevladne organizacije iz 237. člena tega zakona.

299. člen
(obstoječe inšpekcijske odločbe)

Inšpekcijske odločbe, izdane na podlagi ZVO-1 pred uveljavitvijo tega zakona, se štejejo za odločbe, izdane na podlagi tega zakona, in se izvršujejo po določbah tega zakona.

300. člen
(končanje postopkov izdaje potrdil o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov, trgovcev odpadkov, posrednikov odpadkov in prevoznikov odpadkov)

(1) Postopki za izdajo potrdil o vpisu v evidenco zbiralcev odpadkov, trgovcev odpadkov, posrednikov odpadkov in prevoznikov odpadkov, začeti na podlagi ZVO-1, se končajo po določbah ZVO-1 ter se skladno z drugim odstavkom 269. člena tega zakona štejejo za odločbe o dovolitvi priglašene dejavnosti.

(2) Če bi pravne ali fizične osebe, ki želijo izvajati dejavnost zbiranja odpadkov, morale pridobiti tudi okoljevarstveno dovoljenje za napravo ali dejavnost iz 82. člena ZVO-1, pa tega niso pridobile, začele pa so postopek iz prejšnjega odstavka, se njihova vloga v tem postopku zavrne.

301. člen
(končanje postopkov celovite presoje vplivov na okolje)

Postopki celovite presoje vplivov na okolje, začeti na podlagi 40. člena ZVO-1, se končajo po določbah ZVO-1.

302. člen
(končanje predhodnih postopkov)

Predhodni postopki v povezavi s postopkom presoje vplivov na okolje, začeti na podlagi 51.a člena ZVO-1, se končajo po določbah ZVO-1.

303. člen
(končanje postopkov izdaje okoljevarstvenega soglasja ali njegove spremembe)

Postopki za izdajo okoljevarstvenega soglasja ali njegove spremembe, začeti na podlagi 57. člena in 61.a člena ZVO-1, se končajo po določbah ZVO-1.

304. člen
(končanje postopkov izdaje in spremembe okoljevarstvenih dovoljenj)

(1) Postopki za izdajo ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za naprave in dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega iz 68. člena ZVO-1, ter za druge naprave in dejavnosti iz 82. člena ZVO-1 ter obrate iz 86. člena ZVO-1, začeti na podlagi ZVO-1, se končajo po določbah ZVO-1.

(2) Za okoljevarstvena dovoljenja, izdana na podlagi 68., 82. in 86. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12, 57/12, 92/13 in 56/15) se šteje, da so bila izdana za nedoločen čas, ministrstvo pa mora ob prvi njihovi spremembi ta dovoljenja uskladiti z določbami iz 116., 129. in 134. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo razveljavi pravnomočna okoljevarstvena dovoljenja, izdana na podlagi 82. člena Zakona o varstvu okolja (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt, 57/08 – ZFO-1A, 70/08, 108/09, 48/12, 57/12, 92/13 in 56/15), ki jih je pridobil isti upravljavec za obratovanje iste naprave ali izvajanje iste dejavnosti, ob prvi spremembi katerega izmed njih, in izda eno okoljevarstveno dovoljenje, v katerem določi vse obveznosti iz razveljavljenih okoljevarstvenih dovoljenj v skladu s 129. členom tega zakona.

305. člen
(končanje postopkov prenehanja obratovanja naprave ali obrata)

(1) Postopki za prenehanje obratovanja dejavnosti in naprav, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega iz 68. člena ZVO-1, začeti na podlagi 81. člena ZVO-1, se končajo po določbah 125. člena tega zakona.

(2) Postopki za prenehanje obratovanja dejavnosti in drugih naprav iz 82. člena ZVO-1, začeti na podlagi 85. člena ZVO-1, se končajo po določbah 130. člena tega zakona.

(3) Postopki za prenehanje obratovanja obrata iz 86. člena ZVO-1, začeti na podlagi 91.c člena ZVO-1, se končajo po določbah 139. člena tega zakona.

306. člen
(končanje postopkov izvedbe preprečevalnih ukrepov)

Postopki za izdajo odločbe o izvedbi preprečevalnih ukrepov iz 110.d člena ZVO-1, začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

307. člen
(končanje postopkov izdaje odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov)

(1) Postopki za izdajo odločbe o izvedbi sanacijskih ukrepov iz drugega odstavka 110.e člena ZVO-1, začeti pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se v postopkih iz prejšnjega odstavka, pri katerih javnost še ni uveljavila pravice do sodelovanja iz devetega odstavka 110.e člena in 110.g člena ZVO-1, za sodelovanje zainteresirane javnosti in njeno pravno varstvo uporablja 168. člen tega zakona.

308. člen
(sklenitev zavarovanja odgovornosti za okoljsko škodo)

Obstoječi izvajalci dejavnosti iz drugega odstavka 161. člena tega zakona morajo zavarovati svojo odgovornost za nastanek okoljske škode najkasneje v 18 mesecih po uveljavitvi tega zakona.

309. člen
(končanje inšpekcijskih postopkov)

Inšpekcijski postopki v zvezi z uporabo zvočnih naprav, začeti na podlagi določb ZVO-1, se končajo po določbah tega zakona.

310. člen
(postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja
za napravo ali obrat)

(1) Postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega iz 68. člena ZVO-1, začeti na podlagi 2. ali 3. točke prvega odstavka 80. člena ZVO-1, se ustavijo.

(2) Postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja za druge naprave iz 82. člena ZVO-1, začeti na podlagi 85. člena ZVO-1, se ustavijo.

(3) Postopki odvzema okoljevarstvenega dovoljenja za obrate iz 86. člena ZVO-1, začeti na podlagi 91.a člena ZVO-1, se ustavijo.

311. člen
(končanje postopkov izdaje in spremembe dovoljenj
za izpuščanje toplogrednih plinov ter odločb
o spremembi dodeljene količine emisijskih kuponov)

(1) Postopki izdaje in spremembe dovoljenj za izpuščanje toplogrednih plinov iz 119. člena in 126.c člena ZVO-1, začeti po določbah ZVO-1, se končajo po določbah tega zakona.

(2) Postopki izdaje odločb o spremembi dodeljene količine emisijskih kuponov iz 126.d člena ZVO-1, začeti po določbah ZVO-1, se končajo po določbah tega zakona.

312. člen
(veljavnost seznama naprav)

Do objave seznama naprav iz petega odstavka 191. člena tega zakona velja seznam naprav iz petega odstavka 126.a člena ZVO-1.

313. člen
(veljavnost poročil o okolju)

Poročila o okolju iz 106. člena ZVO-1 se štejejo za poročila o okolju iz 156. člena tega zakona do izteka rokov za pripravo in objavo novih poročil iz istega člena tega zakona, ki začnejo teči z dnem uveljavitve tega zakona.

314. člen
(stečajni postopki povzročitelja obremenitve)

Za stečajne postopke zoper povzročitelja obremenitve, začete pred uveljavitvijo tega zakona, se uporabljajo določbe 29. člena ZVO-1.

315. člen
(končanje postopkov o prekršku)

Prekrški, začeti na podlagi 161., 162, 162.a, 162.b in 162.c člena ZVO-1 se končajo po določbah ZVO-1.

316. člen
(dolgoročna podnebna strategija Slovenije)

Resolucija o dolgoročni podnebni strategiji Slovenije do leta 2050 (Uradni list RS št. 119/21), sprejeta za izvajanje prvega odstavka Uredbe (EU) 2018/1999, se šteje za dolgoročno podnebno strategijo iz 144. člena tega zakona.

317. člen
(dražiteljica emisijskih kuponov)

Pogodba sklenjena med ministrstvom in SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana na podlagi tretjega odstavka 127. člena ZVO-1, se do izteka njene veljave, šteje za pogodbo sklenjeno na podlagi tretjega odstavka 181. člena tega zakona.

318. člen
(okoljevarstveni nadzorniki)

Za okoljevarstvene nadzornike, ki ob uveljavitvi tega zakona delujejo na podlagi ZVO-1, se do začetka uporabe določb iz 252. in 253. člena tega zakona, uporabljajo določbe iz 158., 159. in 160. člena ZVO-1.

319. člen
(uskladitev glede prenosa pristojnosti vodenja upravnih postopkov
z Agencije Republike Slovenije za okolje na ministrstvo)

(1) Za odločanje v upravnih postopkih, začetih s strani Agencije Republike Slovenije za okolje na podlagi ZVO-1 do 31. avgusta 2021, razen postopkov ugotavljanja odgovornosti za preprečevanje oziroma sanacijo okoljske škode, ki na dan uveljavitve tega zakona še niso končani, je pristojno ministrstvo.

(2) Zoper odločitve ministrstva v upravnih postopkih iz prejšnjega odstavka je dovoljena pritožba, o kateri odloči Vlada Republike Slovenije.

320. člen
(prenehanje veljavnosti)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati:
- ZVO-1, razen določb iz devetega, desetega, enajstega, dvanajstega, trinajstega, štirinajstega in petnajstega odstavka 20. člena ZVO-1, ki vejajo do uveljavitve sistema PRO iz 34. do 53. člena tega zakona, in določb iz 158., 159. in 160. člena ZVO-1, ki veljajo do začetka uporabe 252. in 253. člena tega zakona,
- Nacionalni program varstva okolja (Uradni list RS, št. 83/99 in 41/04 – ZVO-1),
- Resolucija o Nacionalnem programu varstva okolja 2005-2012 (Uradni list RS, št. 2/06),
- Uredba o merilih za določanje razvitosti infrastrukture in obremenjenosti okolja zaradi ugotavljanja deleža plačila občini za koncesijo na naravni dobrini (Uradni list RS, št. 74/04),
- Pravilnik o ravnanju z izrabljenimi motornimi vozili (Uradni list RS, št. 118/04, 32/11 in 45/11 – popr.),
- Odlok o imenovanju predsednika in devetih članov Nadzornega odbora Ekološko razvojnega sklada Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 48/99 in 41/04 – ZVO-1),
- Odlok o imenovanju predsednika in devetih članov nadzornega odbora Ekološko razvojnega sklada Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/95 in 41/04 – ZVO-1),
- Odlok o ustanovitvi in imenovanju Sveta za varstvo okolja (Uradni list RS, št. 66/93, 44/96, 78/98 in 41/04 – ZVO-1),
- Odločba o določitvi zavodov, ki opravljajo čistoče zraka in kontrolo nad izpuščanjem škodljivih snovi v zrak (Uradni list SRS, št. 12/66),
- Sklep o imenovanju članov Sveta za varstvo okolja Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 56/10)
- Sklep o načinu razpolaganja Republike Slovenije z emisijskimi kuponi iz rezerve za nove naprave, ki jih v obdobju 2008 do 2012 ni bilo mogoče podeliti (Uradni list RS, št. 60/13).

(2) S 1. januarjem 2022 se glede okoljske dajatve za onesnaževanje okolja zaradi odlaganja odpadkov na odlagališčih odpadkov, ki so infrastruktura, namenjena izvajanju obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja, preneha uporabljati tretji odstavek 7. člena Zakona o financiranju občin (Uradni list RS, št. 123/06, 57/08, 36/11, 14/15 – ZUUJFO, 71/17, 21/18 – popr., 80/20 – ZIUOOPE in 189/20 – ZFRO).

321. člen
(začetek veljavnosti)

(1) Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

(2) Določbe od 34. do 40. člena, 42. do 44. člena, 46. in 47. člena ter določbe 50. do 53. člena se začnejo uporabljati s 1. januarjem 2023, razen določb prvega do sedmega odstavka 34. člena, prvega do četrtega odstavka 35. člena, prvega do šestega odstavka 36. člena, tretjega in četrtega odstavka 37. člena, četrtega do devetega odstavka in enajstega odstavka 38. člena, prvega odstavka 40. člena, ki se začnejo uporabljati z dnem začetka veljavnosti tega zakona.